

LEWIS Carroll

ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR
—
ALICE
ÎN ȚARA DIN OGLINDĂ

Colectiile Cotidianul.

EDITURA UNIVERS

Colecțiile Cotidianul.
LITERATURA | 54

LEWIS CARROLL
Alice în Țara Minunilor
și
Alice în Țara din Oglinda

Alice în Țara Minunilor și *Alice în Țara din Oglindă*, cele două cărți prin care Lewis Carroll a inventat lumea nonsensului, apar pentru prima dată în același volum. Scrise la șase ani distanță unul de altul, romanele matematicianului îndrăgostit de salturi în fantastic au fost citite cu aceeași curiozitate și de copii și de adulți, fiind printre puținele cărți care își păstrează farmecul indiferent de vârsta cititorilor. Așa se face că prima ediție a romanului *Alice în Țara Minunilor* a fost descoperită cu entuziasm nu numai de miile de copii fascinați de cărțile de joc vorbitoare, ci și de însăși regina Victoria și de pretențiosul Oscar Wilde.

Profesor de matematică la colegiul Christ Church, Oxford, și destinat unei cariere teologice neîmplinite, Charles Lutwidge Dodgson (1832-1898), care a devenit celebru sub pseudonimul Lewis Carroll, a scris prima carte a aventurilor lui Alice pentru o fetiță de unsprezece ani, Alice Liddell, fiica decanului de la Christ Church. Mai înainte, cochetase cu literatura scriind poeme, care au trecut neobservate. Timp de douăzeci și patru de ani, Carroll, fotograf împătimit, a făcut nu mai puțin de trei mii de fotografii, majoritatea portrete de fetițe de vârsta lui Alice.

Istoriile literare spun că excentricul profesor ar fi început povestea peripețiilor lui Alice în timpul unei plimbări cu barca împreună cu fiica cea mică a lui Liddell, pentru care a inventat poveștile scrise mai apoi în primul roman. Carroll i-a dăruit lui Alice Liddell manuscrisul primei cărți, ilustrată de mâna lui și numită inițial *Alice's Adventures Under Ground*. Un an mai târziu, în 1865, darul lui Carroll pentru Alice s-a transformat într-o carte fenomen, *Alice în Țara Minunilor*, ilustrată de John Tenniel și primită cu un entuziasm fără precedent. De atunci, *Alice în Țara Minunilor* a fost tradusă în o sută douăzeci și cinci de limbi.

Alina Purcaru

LEWIS CARROLL

**Alice în
Țara Minunilor
și
Alice în
Țara din Oglindă**

Traducere de
ANTOANETA RALIAN

Traducerea versurilor de
IOANA IERONIM

**Colecțiile Cotidianul.
LITERATURA**

**EDITURA UNIVERS
București • 2007**

Coperta colecției: Octavian Cociș
Coperta: Marius Matieș
Redactor: Diana Crupenschi
Tehnoredactare: Constantin Niță

LEWIS CARROLL
Alice's Adventures in Wonderland
Through the Looking-Glass,
and What Alice Found There

© Univers Publishing House, Inc, 2007

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
UNIVERSE PUBLISHING HOUSE, Inc

ISBN 978-1-60257-067-2

**ALICE ÎN
ȚARA MINUNILOR**

*În aurita după-amiază
Noi lunecăm pe ape
Cu mâinile-ncercăm să ținem
Vâsla să nu scape
Și dirijăm – pretindem noi
Voiajul îndeaproape.*

*Ah, crudă Tertia! La ora asta
La vreme de visare,
Tu ceri povești fără pereche
Dar vocea forță n-are.
Trei voci deodată, oare?*

*Năvalnic Prima iese-n față
Și tună: „Să-nceapă chiar acum!”
Secunda mult mai blândă zice
„Întoarcem vorbele oricum!”
Dar Tertia le tot întrerupe
„Hei, iată ce am eu să spun!”*

*Deodată liniște se lasă
Și noi vom urmări
Cum prin minunile din vis
Copila a pornit
Vorbind cu păsări și jivine
De care n-ai mai auzit.*

*Pe când povestea a ajuns
Încet către sfârșit
Și cel care-o spunea cu drag
Era destul de ostenit
„Restul pe mâine“, zise el „Ha, mâine
Iată că a și venit.“*

*Așa cresc Țara Minunilor
Treptat, parte cu parte
Ciudate întâmplări pe rând
S-au așezat în carte
Iar noi plecăm voioși cu toții
Spre casă nu-i departe.*

*Alice! Ia tu acum povestea
În mâna-ți delicată,
Cu amintiri copilărești
Păstrează-o laolaltă,
Cum ține flori uscate pelerinul
Din țara-ndepărtată.*

CUPRINS

I. Jos, în vizuina Iepuraşului	11
II. Lacul de lacrimi	18
III. Cursă politică şi o poveste lungă	25
IV. Iepuraşul trimite un „Biletel“	32
V. Sfaturi de la Domnul Omidă	40
VI. Porc cu piper.	48
VII. O nebunească invitaţie la ceai	57
VIII. Terenul de crochet al Reginei.	66
IX. Povestea Falsei Broaşte Țestoase.	74
X. Cadrilul Homarilor.	82
XI. Cine a furat tartele?	90
XII. Alice depune mărturie	97

I

Jos, în vizuina Iepuraşului

Alice, care şedea lângă sora ei pe un tăpşan, se simţea tot mai obosită, pentru că nu avea nimic de făcut; o dată sau de două ori a tras cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar era o carte fără poze şi fără dialoguri, „şi ce rost are o carte fără poze şi fără dialoguri?“ şi-a spus Alice în sinea ei.

Aşa încât stătea la gânduri (atât cât putea să mai chibzuiască, pentru că era o zi zăpuşitoare, fierbinte, care o făcea să se simtă somnoroasă şi bleagă) dacă plăcerea de a împleni un lanţ de margarete merita oboseala de a se ridica şi a culege florile; când, deodată, un Iepuraş Alb, cu ochi roz, a trecut pe lângă ea.

Nimic deosebit în această apariţie, şi Alice n-a fost prea mirată când l-a auzit pe Iepuraş văicărindu-se: „Vai de mine! Vai de mine! O să ajung prea târziu!“ (deşi când şi-a amintit, după ceva timp, de întâmplare, şi-a spus că ar fi trebuit să se mire, dar atunci când păţania a avut loc, i s-a părut absolut firească); însă când Iepuraşul *a scos un ceas din buzunarul vestei* şi l-a consultat, pentru ca apoi să-şi iuţească pasul, Alice s-a ridicat în picioare, deoarece şi-a dat seama că nu văzuse niciodată un iepure cu vestă, ba chiar cu un ceas în buzunarul vestei. Mănată de curiozitate, a pornit să alerge pe câmp după Iepuraş şi l-a ajuns din urmă la

țanc pentru a-l vedea strecurându-se într-o vizuină spațioasă, de sub un gard viu.

O clipă mai târziu, hop și Alice după el în vizuină, fără să se gândească în ce fel o să mai poată ieși vreodată de acolo.

Vizuiua te ducea, la început, drept înainte, ca un tunel, pentru ca dintr-odată să se afunde abrupt, atât de abrupt încât Alice n-a avut timp să se oprească înainte de a se pomeni lunecând în jos, în ceva ce părea să fie un puț foarte adânc.

Fie că puțul era, într-adevăr, foarte adânc, fie că ea aluneca foarte încet, oricum a avut posibilitatea să se uite în jur și să se întrebe ce o să se întâmple cu ea. Întâi a încercat să privească în jos, să vadă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să poată desluși ceva; drept care a început să se uite în dreapta și în stânga și a observat că pereții erau acoperiți cu bufete și rafturi de cărți; ici-colo erau hărți și tablouri prinse în cârlige. În timp ce aluneca în jos, a întins mâna și a luat de pe un raft un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCAL, dar, spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol; s-a ferit să-l arunce, de teamă să nu cadă în capul cuiva aflat dedesubt și să-l omoare, așa încât l-a lăsat pe unul din bufetele pe lângă care trecea. „Mă rog, și-a spus Alice în sinea ei, după o cădere ca asta, o să mi se pară un fleac dacă mă mai rostogolesc pe scări! Ce vitează or să mă socotească cei de acasă! Ce mai, mi s-ar părea o nimica toată chiar dacă m-aș prăvăli de pe acoperișul casei!“ (Ceea ce ar fi putut foarte bine să se întâmple.)

Jos, jos, jos! Oare căderea asta nu mai are un sfârșit? „Mă întreb oare câte leghe am străbătut până acum?“ a rostit Alice cu glas tare. „Probabil că o să ajung undeva, în centrul pământului. Stai puțin: asta ar însemna, cred, patru mii de mile adâncime“ (pentru că, vedeți dumneavoastră, Alice a învățat la școală unele dintre lucrurile astea și, cu toate că nu era cel mai fericit prilej de a-și dovedi cunoștințele, întrucât nu se găsea acolo nimeni care s-o audă, totuși era un exercițiu folositor) – „da, cred că asta-i distanța corectă – dar, mă

întreb, care o fi Latitudinea și Longitudinea până la care am ajuns?“ (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar i se păreau niște cuvinte foarte mărețe.)

După un timp, a început din nou să-și pună întrebări. „Oare o să ajung de partea cealaltă a pământului? Ce nostim ar fi să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Acolo sunt *antipoziții*, cred (de astă dată era bucuroasă că nu o auzea nimeni pentru că nu era deloc convinsă că folosiseră cuvântul potrivit), dar va trebui să întreb cum se numește țara: «Vă rog, doamnă, asta-i Noua Zeelandă? Sau Australia?»“ (Și, în timp ce vorbea, a încercat să facă o reverență – închipuiți-vă, o reverență în timp ce te prăbușești în gol! Voi credeți că ați reuși?) „Și ce fetiță ignorantă o să mă socotească doamna aceea pe care o s-o întreb. Nu, nu se face să pun întrebări; poate că o să văd scris undeva numele țării.“

Jos, jos, jos! Cum nu avea nimic altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească de una singură: „Cred că Dinah o să-mi simtă grozav lipsa astă seară“. (Dinah era pisica ei.) „Sper că or să-și amintească să-i dea fărfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Ce n-aș da să fii și tu aici, jos, împreună cu mine! Mă tem că nu prea sunt șoareci prin preajmă, dar ai putea să prinzi un liliac, știi, liliicii seamănă mult cu șoarecii. Dar pisicile mănâncă oare lilieci?“ La acest punct, Alice a simțit că o prinde somnul, dar a continuat să se întrebe, aproape ca în vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?“ și uneori: „Liliicii mănâncă pisici?“, pentru că, vedeți dumneavoastră, cum nu putea răspunde la nici una dintre cele două întrebări, nu avea mare importanță felul în care le formula. Simțea că moțăie și tocmai începuse să viseze că se plimba mână în mână cu Dinah și că o întreba foarte serios: „Dinah, spune-mi sincer, tu ai mâncat vreodată un liliac?“, când, buf! s-a pomenit pe un morman de crengi și de frunze uscate, și lungă cădere a luat sfârșit.

Alice nu s-a lovit deloc, și, într-o clipită, era din nou în picioare; a privit în sus, dar deasupra nu se vedea decât întuneric;

în fața ei se întindea, însă, un alt coridor lung, și Iepurașul Alb putea fi văzut gonind de mama focului. Nu era nici un moment de pierdut: așa încât Alice a pornit după el cu viteza vântului, numai bine cât să-l poată auzi spunând: „Vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu s-a făcut!”

Se găsea chiar în spatele lui când Iepurașul a cotit și s-a făcut nevăzut; Alice s-a pomenit într-un hol lung și jos, luminat de un șir de lămpi care atârnavă din tavan.

De-a lungul holului erau multe uși, dar toate încuiate; și după ce Alice a străbătut întreaga lungime a holului, și de o parte și de alta, încercând fiecare ușă, s-a întors în mijlocul încăperii, întristată, întrebându-se cum o să iasă vreodată de acolo.

Deodată, a nimerit peste o măsuță cu trei picioare, toată din sticlă solidă; pe măsuță nu se găsea decât o micuță cheie de aur, și primul gând al lui Alice a fost că aceasta se potrivește, probabil, la una dintre ușile din hol; dar, vai! când a încercat-o, fie că broaștele ușilor erau prea mari, fie cheia era prea mică, clar este că nu a putut deschide nimic. Totuși, după ce a făcut un al doilea tur al încăperii, a dat peste o perdea joasă, pe care nu o observase înainte, și îndărătul căreia se găsea o ușiță înaltă de vreo cincisprezece centimetri; Alice a vârât cheia de aur în broască și, spre marea ei bucurie, s-a potrivit.

A deschis ușa și a constatat că ducea spre un coridor mic, nu mai mare decât o gaură de șoarece; Alice s-a lăsat în genunchi; s-a uitat la capătul coridorului și, ce să vezi? — cea mai minunată grădină care i s-a înfățișat vreodată. Ce n-ar fi dat să iasă din holul acela întunecos și să se plimbe printre răzoarele de flori viu colorate și printre fântânile răcoroase, dar nu izbutea să-și treacă nici măcar capul pe ușă, „și chiar dacă mi-ar încăpea capul, gândea sărmana Alice, n-aș putea să-mi trec umerii. Vai, ce-aș mai dori să mă pot strânge, ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști numai de unde să încep.” Căci, după cum ați văzut, în ultimele minute se petrecuseră niște fapte atât de neobișnuite, încât

Alice începuse să creadă că extrem de puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că n-avea nici un rost să zacă acolo lângă ușiță, așa încât s-a întors la masă, sperând, în sinea ei, că poate o să găsească altă cheie sau măcar o carte cu instrucțiuni cum se pot închide oamenii ca un telescop; dar de data asta a găsit pe masă o sticlă („care, în mod sigur, nu fusese acolo înainte“, și-a spus Alice) și în jurul gâtului sticlei era legată o etichetă pe care scria „BEA-MĂ“, cu litere mari, de tipar. Putea să scrie până mâine „Bea-mă“, dar mica Alice cea înțeleaptă nu avea de gând să se grăbească. „Nu, și-a spus ea, întâi și-ntâi am să mă uit dacă nu cumva scrie pe ea „otravă“; pentru că citise ea niște povestiri despre copii care sau se arseseră la foc, sau fuseseră mâncați de fiare sălbatice, sau li se întâmplaseră mai știu eu ce alte lucruri neplăcute, numai pentru că nu voiseră să-și amintească regulile atât de simple pe care le învățaseră de la prietenii lor mai mari; de pildă că un vătrai încins te poate arde dacă-l ții prea mult în mână; că dacă te tai adânc la deget cu un cuțit, îți curge sânge; și Alice nu uitase nici o clipă că dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, în mod sigur o să-ți faci rău la stomac.

În orice caz, pe sticlăta asta nu scria „otravă“, așa încât Alice s-a încumetat să o soarbă, ba chiar a găsit-o foarte gustoasă (avea o aromă amestecată de tarte cu vișine, cremă de lapte, ananas, curcan fript, caramele și pâine prăjită, caldă, cu unt), și în scurt timp a băut-o toată.

*

„Ce ciudat!“ a exclamat Alice. Simt că mă strâng în mine ca un telescop!“

Și, într-adevăr, așa era: ajunsese la o înălțime de vreo treizeci de centimetri și fața i se luminase de bucurie la gândul că acum avea dimensiunea potrivită pentru a intra pe ușiță și a pătrunde în grădina minunată. Dar, în primul rând, a așteptat câteva minute, ca să constate dacă se împuținează în continuare: era puțin îngrijorată „pentru că s-ar putea ca,

până la urmă, să dispar cu totul, ca o lumânare, și-a spus Alice. Mă întreb cum aş mai arăta în asemenea caz?“ Şi a încercat să-şi închipuie cum arată flacăra unei lumânări după ce lumânarea se stinge, pentru că nu-şi amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

După un timp, dându-şi seama că nu se mai întâmplă nimic, a hotărât să se ducă imediat în grădină; dar, vai de biata Alice! când a ajuns la uşiţă, şi-a amintit că uitase cheiţa de aur, şi când s-a întors la masă s-o ia, a descoperit că nu putea ajunge până la ea; o vedea clar prin sticlă, şi s-a străduit din răputeri să se caţere pe un picior al mesei, dar era prea alunecos, şi când a ostenit să mai încerce, sărăcuţa de ea s-a așezat pe jos şi a început să plângă.

„Haide, haide, n-are nici un rost să plângi atât de amar-nic“, şi-a spus Alice ei însăşi, cu destulă severitate. „Te sfătuiesc să încetezi pe dată!“ În general, ea îşi dădea sfaturi foarte bune (deşi foarte rar le şi urma) şi, uneori, se certa cu atâta asprime, încât îi dădeau lacrimile; ba chiar ţinea minte că, o dată, îşi arsese şi o palmă zdravănă pentru că trişase la un joc de crochet pe care-l jucase cu ea însăşi, deoarece copila asta ciudată ţinea mult la ideea că ar fi două persoane. „Dar acum n-are nici un rost să mă prefac că aş fi două persoane, îşi spunea sărmana Alice... Ce mai, a rămas atât de puţin din mine, încât n-aş putea pretinde că sunt măcar *o singură* persoană respectabilă!“

În scurt timp, însă, i-au căzut ochii pe o cutiuţă de sticlă aflată sub masă; a deschis-o şi a găsit în ea o prăjiturică pe care erau scrise frumos, cu curmale, cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ!“ „Ei bine, am să te mănânc, a rostit Alice, şi dacă o să mă ajuţi să cresc la loc, o să ajung la cheie; şi dacă o să mă micşorez şi mai mult, o să mă strecor pe sub uşă; aşadar, şi într-un fel şi în altul o să intru în grădină şi nici că-mi pasă în ce fel.“

A mâncat o bucăţică din prăjitură şi tot timpul se întreba îngrijorată: „Oare cum o să fie? Cum o să fie?“ şi îşi ţinea mâna pe creştetul capului ca să simtă dacă creşte sau scade; dar,

spre surpriza ei, a rămas la fel; de fapt, în general așa se întâmplă când mănânci o prăjitură; dar Alice se obișnuise în asemenea măsură cu lucruri ieșite din comun, încât i se părea plicticos și prostesc ca viața să se desfășoare tot pe căile ei comune.

Drept care nu s-a lăsat, și a înfulecat întreaga prăjitură.

II

Lacul de lacrimi

„Ciudos, din ce în ce mai ciudos“, a strigat Alice. (Era atât de uimită, încât, pentru un moment, aproape că a uitat să pronunțe corect cuvintele limbii.) „Acum mă lungesc de parc-aș fi cel mai mare telescop din lume. Adio, picioarele mele!“ (deoarece, când s-a uitat în jos, la picioare, acestea erau atât de îndepărtate, de nici nu le mai putea vedea). „Vai, bietele mele piciorușe, mă întreb cine o să vă tragă acum ciorapii și cine o să vă încalțe pantofii, dragele mele? Cu siguranță, *eu* n-am să mai fiu în stare. O să mă găsesc la prea mare depărtare de voi ca să vă mai pot ajuta; trebuie să vă descurcați singure, cât mai bine cu putință – dar e necesar să fiu bună cu ele, și-a spus Alice, altfel n-or să meargă unde vreau eu să mă duc! Să vedem, o să le dăruiesc de Crăciun o pereche de ghete noi.“

Și așa, Alice a continuat să-și facă planuri cum să se poarte cu picioarele ei. „O să fie nevoie de cineva care să le ducă darurile, și-a spus; și ce caraghios o să fie să trimit cadouri propriilor mele picioare! Ce curios o să sune adresa:

Onorabilului Picior Drept al lui Alice

Covorașul din fața Căminului lângă Vătrai

(cu complimente de la Alice).

Vai, dragă, ce aiureli vorbesc!“

Chiar în momentul acela, capul ei a atins tavanul holului. De fapt, acum era înaltă de trei metri și, pe dată, a înșfăcat cheița de aur și s-a îndreptat în grabă spre ușa grădinii. Sărmana Alice! Singurul lucru pe care-l putea face era să se culce pe o parte și să se uite în grădină cu un singur ochi; ca să pătrundă în ea era imposibil, mai mult ca oricând; așadar, s-a așezat pe jos și a început iar să plângă.

„Ar trebui să-ți fie rușine, s-a muștră Alice, o fată mare ca tine (și într-adevăr era foarte mare) să plângă în halul ăsta! Oprește-te din plâns în clipa asta, ascultă ce-ți spun!“ Totuși, a continuat să plângă mai departe, și a vărsat zeci de litri de lacrimi, până când s-a format în jurul ei un lac mare, adânc de vreo zece centimetri și lat cât jumătate din hol.

După o bucată de timp, a auzit un lipăit de picioare, la oarecare distanță, așa încât și-a șters repede ochii, ca să vadă ce se mai întâmplă. Se întorcea Iepurașul Alb, foarte elegant îmbrăcat, cu o pereche de mănuși albe, din antilopă, într-o mână, și un evantai în cealaltă: se apropia cu pași iuți, murmurând: „Ah, Ducea! Ducea! Ar fi îngrozitor să o fac să aștepte!“ Alice se simțea atât de disperată, încât era gata să ceară ajutor oricui: așadar, când Iepurașul s-a apropiat de ea, i s-a adresat cu o voce timidă, înceată:

– Vă rog, domnule, dacă nu vă supărați...

Iepurașul a tresărit violent, a scăpat din mână mănușile de antilopă albă și evantaiul și și-a luat tălpășița cât de repede l-au ținut picioarele.

Alice a ridicat evantaiul și mănușile și, cum în hol era foarte cald, și-a făcut vânt tot timpul cât a vorbit: „Vai, vai! Ce ciudat e totul azi! Și nu mai departe de ieri totul era perfect obișnuit. Mă întreb dacă nu cumva am fost schimbată peste noapte? Ia să vedem, când m-am sculat azi dimineață eram la fel ca de obicei? Parcă îmi aduc aminte că m-am simțit puțin altfel. Dar dacă nu mai sunt aceeași, următoarea întrebare ar fi: „Atunci cine sunt? Ah, *asta-i* marea ghici-toare.“ Și a început să se gândească la toate fetițele pe care

le cunoștea, cele de vârstă ei, ca să-și dea seama dacă nu cumva fusese schimbată cu una dintre ele.

„Sunt sigură că nu sunt Ada, și-a spus Alice, pentru că părul ei îi cade pe umeri în bucle lungi, pe când al meu nu-i deloc buclat; și sunt sigură că nu sunt nici Mabel, pentru că eu cunosc o mulțime de lucruri, pe când ea, vai sărăcuța! cunoaște atât de puține, și apoi *ea* e ea și *eu* sunt eu – și... vai, dragă, ce încurcat e totul! O să încerc să văd dacă mai știu toate lucrurile pe care le știam. Ia să vedem: patru ori cinci fac doisprezece, și patru ori șase fac treisprezece, și patru ori șapte fac... vai de mine, în felul ăsta n-am să ajung niciodată la douăzeci! Oricum, tabla înmulțirii n-are mare importanță; ia să vedem la geografie... Londra este capitala Parisului, și Parisul e capitala Romei, și Roma... nu, totul e greșit, sunt convinsă. Se vede că într-adevăr am fost schimbată cu Mabel. Ia să încerc dacă mai știu *Cum izbutește micul...*“. Și-a încrucișat mâinile în poală, de parcă repeta o lecție, și a început să recite poezioara, dar glasul ei suna răgușit și bizar, și cuvintele parcă nu-i veneau pe buze așa ca altădată:

*Te întrebi micul crocodil
Lucește solz cu sol, pe coadă?
Se scaldă-n apele din Nil
De parc-ar fi în cadă*

*Voios rânjește îmbietor
Și ghearele-și întinde
Spre a primi un peștișor
Și iute a-l cuprinde.*

„Sunt sigură că nu sunt cuvintele potrivite, a oftat biata Alice, și ochii i s-au umplut iar de lacrimi. Se vede că, totuși, am fost schimbată cu Mabel și, deci, va trebui să trăiesc în căsuța aia sărăcăcioasă, și să nu mai am aproape nici o jucărie și, vai de mine! Să am atâtea lecții de învățat! Nu!

Am luat o hotărâre: dacă sunt Mabel, rămân aici. În zadar or să-și vâre capetele și or să mă cheme: «Vino din nou sus, scumpo!» O să-mi înalț privirea și o să le spun: „Cine sunt eu? Spuneți-mi întâi lucrul ăsta și, dacă-mi convine să fiu persoana aceea, mă întorc sus; dacă nu, rămân aici până devin altcineva – dar, vai, vai! a continuat Alice cu un nou hotot de plâns, ce n-aș da să-și vâre într-adevăr capetele și să mă cheme! Am obosit de atâta singurătate!“

Când a rostit aceste cuvinte, și-a aplecat privirile spre mâini și a constatat cu mirare că, în timp ce vorbea, își trăsesese pe o mână una din mănușile albe, de antilopă, ale Iepurașului. „Cum de-am reușit?“ s-a întrebat. „Probabil că iar m-am micșorat.“ S-a ridicat și s-a dus la masă ca să se măsoare în comparație cu aceasta și, așa cum și-a închipuit, a constatat că acum nu avea mai mult de șaptezeci de centimetri înălțime și că se micșora văzând cu ochii; în scurt timp și-a dat seama că pricina acestei scăderi în înălțime era evantaiul pe care-l ținea în mână, așa încât l-a aruncat pe dată, la timp pentru a se salva de dispariția totală.

„Am scăpat ca prin urechile acului!“ și-a spus Alice, speriată de brusca transformare, dar bucuroasă că încă exista. „Și acum, la grădină!“ A alergat în viteză la ușiță; dar, vai! ușița era din nou încuiată, și cheia mică de aur se găsea, ca și înainte, pe masa de sticlă, „și lucrurile stau mai rău ca oricând, a gândit biata copilă, pentru că niciodată până acum n-am fost atât de mică. E o situație foarte grea, o spun sus și tare!“

În timp ce rostea aceste cuvinte, piciorul i-a alunecat și, într-o clipită, pleosc! s-a pomenit cufundată până la bărbie în apă sărată. Primul ei gând a fost că a căzut în mare, „și, în cazul ăsta, pot să mă întorc cu trenul“, s-a asigurat singură.

(Alice fusese la mare o singură dată în viața ei, și ajunsese la concluzia că, oriunde te-ai duce pe coasta Angliei, găsești pe mare o serie de bărci și de saltele pentru scăldat, și o serie de copii care sapă cu lopățele în nisip, și o serie de pensiuni, și, în spatele tuturor acestora, o gară.) Dar curând

și-a dat seama că a căzut în lacul de lacrimi pe care le vărsase ea când avusese trei metri înălțime.

„Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi plâns atâta!” și-a spus Alice, în timp ce înota, încercând să iasă din lac. „Acum o să fiu pedepsită, probabil, să mă înec în propriile mele lacrimi. Asta ar fi, fără îndoială, un lucru foarte ciudat. Oricum, totul e astăzi foarte ciudat.”

Dar chiar în acel moment a auzit ceva ce plescăia în lac, la mică depărtare, și a înotat până acolo, să vadă despre ce-i vorba; la început, a gândit că trebuie să fie o morsă sau un hipopotam, dar pe urmă și-a adus aminte cât de mică era ea acum, și, în scurt timp, a văzut că era doar un șoarece, care alunecase în lac, ca și ea.

„Oare mi-ar folosi la ceva să mă adresez șoarecelui ăstuia? s-a întrebat Alice. Totul e atât de aiurit aicea, încât mă aștept să vorbească; în orice caz, nu strică să încerc.” Și i s-a adresat:

– O, Șoarece, știi cumva cum se poate ieși din acest lac? Am obosit tot înotând, o, Șoarece! (Alice își spunea că asta trebuie să fie formula cu care te adresezi unui șoarece; până atunci, nu avusese nici un prilej să o facă, dar și-a amintit de ceva ce văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un șoarece, al unui șoarece, unui șoarece, pe un șoarece. O, șoarece!”) Șoarecele s-a uitat la ea scrutător și s-ar fi spus că i-a făcut un semn cu ochiul, dar n-a scos nici un cuvânt.

„S-ar putea să nu cunoască limba engleză, și-a spus Alice. S-ar putea să fie un șoarece francez care a venit aici cu William Cuceritorul. (Deoarece, cu toate cunoștințele ei de istorie, Alice nu avea o noțiune prea clară asupra timpului când s-au petrecut felurite evenimente.) Așadar, a luat-o pe franțuzește:

– *Où est ma chatte?* (Asta era prima frază din manualul ei de limba franceză.)

Șoarecele a făcut un salt brusc afară din apă, și părea să dărdăie de frică.

– Ah, scuză-mă, a strigat Alice, speriată că a jignit sentimentele sărmanului animal. Am uitat că nu-ți plac pisicile.

– Nu-mi plac pisicile! a strigat Șoarecele cu un glas strident, pătimaș. Dumitale ți-ar plăcea pisicile dacă ai fi în locul meu?

– Mă rog, poate că nu, a răspuns Alice pe un ton împăciuitoare; dar nu te înfuria pe chestia asta. Și totuși mi-ar fi plăcut să o cunoști pe pisica noastră, Dinah. Cred că dacă ai vedea-o, ai prinde drag de pisici. E atât de dulce și de cuminte, a continuat Alice, vorbind mai mult pentru ea însăși, în timp ce înota lenevos în lac; și toarce atât de drăgălaș când stă lângă sobă, lingându-și lăbuțele și spălându-și boticul – e o plăcere să ai grijă de ea – și e atât de pricepută la prinsul șoarecilor – ah, scuză-mă! a strigat din nou Alice, pentru că, de astă dată, Șoarecele se zbârlise de tot, și ea și-a dat seama că era extrem de jignit. Îți promit că nu o să mai vorbim despre ea, dacă nu-ți face plăcere.

– Să „vorbim“! a strigat Șoarecele tremurând din creștet până-n coadă. De parcă eu aș vorbi despre asemenea subiect. Familia mea a detestat întotdeauna pisicile: niște creaturi respingătoare, josnice, vulgare! Te rog, nu le mai pomeni numele!

– N-o să-l mai pomenesc! a răspuns Alice, grăbită să schimbe subiectul. Dar câinii... îți plac?

Șoarecele nu a răspuns, așa încât Alice a continuat cu înfrigurare;

– E un cățel atât de drăguț lângă casa noastră. Aș fi bucuroasă să-l cunoști! Un terrier cu ochi luminoși, știi, și cu păr cafeniu, creț. Și când îi arunci ceva, ți-l aduce imediat înapoi, și face sluj, stă în două picioare și cere de mâncare, și mai face fel de fel de giumbușlucuri – nu mai țin minte nici jumătate din ele –, e câinele unui fermier, știi, care spune că-i foarte folositor, că valorează o sută de lire! Pentru că omoară șobolanii și... vai mie! a strigat Alice pe un ton îndurerat. Mă tem că iar l-am ofensat!

Pentru că Șoarecele se îndepărta de ea, înotând cât de repede putea, stârnind valuri în apa lacului.

Drept care, Alice l-a chemat cu blândețe:

– Șoarece drag! Vino înapoi și nu o să mai discutăm nici despre pisici și nici despre câini, dacă nu-ți sunt pe plac.

Când i-a auzit spusele, Șoarecele s-a întors și a înotat, încet, înapoi spre ea; era palid la față („de enervare“, și-a spus Alice) și a rostit cu un glas jos, tremurător:

– Hai să ieșim la mal, și acolo am să-ți istorisesc povestea vieții mele; atunci ai să înțelegi de ce urăsc pisicile și câinii.

Era timpul să plece de acolo pentru că lacul începuse să se aglomereze cu păsări și animale care căzuseră în el: o rață și o pasăre Dodo, un papagal Lory și un pui de vultur, și multe alte creaturi ciudate. Alice a pornit în frunte, și întregul alai a înotat spre țărm.

III

O cursă politică și o poveste lungă

Alcătuia într-adevăr un grup bizar adunătura aceea de pe mal – păsările cu pene noroioase, animalele cu blana udă learcă, cu toții murați, supărați, stingheriți.

Firește, prima întrebare care se pune era cum să se usuce: au ținut o consfătuire asupra acestui subiect și, după câteva minute, lui Alice i s-a părut foarte natural să discute cu ei în termeni familiari, de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea. A avut o lungă discuție contradictorie cu papagalul Lory, care până la urmă s-a îmbufnat și repeta întruna o singură frază: „Sunt mai bătrân decât tine, deci cunosc lucrurile mai bine.“ Alice nu putea fi de acord cu acest lucru atâta timp cât nu știa ce vârstă are papagalul, dar cum Lory refuza categoric să spună câți ani are, nu mai era nimic de adăugat.

În cele din urmă, Șoarecele, care părea să se bucure de oarecare autoritate în rândul lor, le-a vorbit:

– Stați jos cu toții și ascultați-mă! În curând o să vă usuc pe toți.

Toată lumea s-a așezat în cerc, cu Șoarecele în centru. Alice îl privea fix, cu îngrijorare, pentru că era sigură că o să răcească rău de tot dacă nu-și usucă repede hainele.

– Hm! a început Șoarecele cu un aer important. Sunteți pregătiți? Vă voi povesti lucrul cel mai uscător pe care-l cunosc. Tăcere, vă rog! William Cuceritorul, a cărui cauză era

sprijinită de Papă, a fost în scurt timp acceptat de englezi, care-și doreau conducători, și care, în ultima vreme, se deprinseseră cu uzurpări de tron și cuceriri. Edwin și Morcar, conții de Mercia și Northumberland...

– Uf! a exclamat papagalul Lory, străbătut de un fior.

– Poftim? l-a întrebat Șoarecele încruntându-se, dar adăugând foarte politicoasă: Ați spus ceva?

– Nu, eu n-am spus nimic, s-a grăbit Lory să răspundă.

– Am avut impresia că ați vorbit, a spus Șoarecele. Deci, merg înainte: Edwin și Morcar, conții de Mercia și Northumberland, s-au declarat de partea lui, până și Stigand, patriotul Arhiepiscop de Canterbury, a găsit de cuviință...

– Ce a găsit? a întrebat rața.

– A găsit, a repezit-o Șoarecele enervat, fără îndoială, cunoști acest cuvânt.

– Știu foarte bine ce înseamnă când găsesc *eu* ceva, a replicat rața; în general, găsesc o broscuță sau o râmă. Întrebarea este, însă, ce a găsit Arhiepiscopul?

Șoarecele nu a ținut seama de întrebare și a continuat grăbit:

– ...a găsit de cuviință să se ducă împreună cu Edgar Atheling la William și să-i ofere coroana. La început, atitudinea lui William a fost moderată. Dar insolența normanzilor lui... Cum te simți, draga mea? s-a adresat Șoarecele, întorcându-se spre Alice.

– Mai udă ca oricând, a răspuns ea pe un ton melancolic; se pare că povestirea asta nu mă usucă deloc.

– În cazul ăsta, a intervenit pasărea Dodo cu un glas solemn, ridicându-se în picioare, cer ca întrunirea noastră să fie contramandată, și să adoptăm de urgență unele remedii mai energice...

– Vorbește pe englezește! i-a cerut puiul de vultur. Eu nu înțeleg nici jumătate din cuvintele astea lungi și, mai mult, cred că nici tu nu le înțelegi.

Și vulturașul și-a înclinat capul ca să ascundă un zâmbet; câteva dintre celelalte păsări au chicotit audibil.

– Ceea ce doresc eu să spun, a continuat Dodo pe un ton ofensat, este că cea mai bună metodă de a ne usca ar fi o cursă politică.

– Ce înseamnă o cursă politică? a întrebat Alice.

Nu pentru că ar fi ținut atât de mult să știe, dar Dodo făcuse o pauză, de parcă ar fi așteptat ca *cineva* să vorbească, și nimeni nu părea să aibă chef de vorbă.

– Cum să spun, a reluat pasărea Dodo, cea mai bună metodă de a explica este să o punem în aplicare.

(Și dacă s-ar întâmpla să doriți și dumneavoastră să încercați pe o zi de iarnă metoda, o să vă spun cum a reușit Dodo să o pună în aplicare.)

Întâi a organizat o cursă de alergare, într-un soi de cerc („Forma geometrică nu contează“ a afirmat ea), după care toți participanții au fost plasați în diverse locuri pe pistă. Nu a existat un „Unu, doi, trei și start!“, ci au început să alerge care încotro, fiecare când a vrut, și au încetat tot fiecare când a vrut, așa încât n-a fost prea ușor să-ți dai seama când s-a încheiat cursa. Oricum, după ce au alergat vreo jumătate de oră, și s-au uscat bine, pasărea Dodo a strigat deodată:

– Cursa a luat sfârșit!

Și cu toții s-au îngrămădit în jurul ei, gâfâind și întrebând:

– Dar cine a câștigat?

Era o întrebare la care Dodo nu putea răspunde fără o îndelungă chibzuință, și a zăcut multă vreme cu un deget la tâmplă (poziția în care-l vedeți de obicei pe Shakespeare în pozele cu el), în timp ce toți ceilalți au așteptat în tăcere. În cele din urmă, Dodo s-a pronunțat:

– *Toți* au câștigat și *toți* trebuie premiați.

– Dar cine o să împartă premiile? au întrebat cu toții în cor.

– Cum așa, *ea*, desigur, a răspuns Dodo, arătând cu degetul spre Alice.

Întregul grup s-a strâns imediat în jurul lui Alice, strigând într-un vălmășag de glasuri:

– Premii! Vrem premii!

Alice habar nu avea ce trebuie să facă, și, la disperare, și-a vârât mâna în buzunar și a scos o cutie cu fructe confiate (din fericire, apa sărată nu le atinsese), pe care le-a împărțit drept premii. Au ajuns exact, câte una pentru fiecare.

– Dar și ea trebuie să primească un premiu, a intervenit Șoarecele.

– Desigur, a răspuns Dodo cu gravitate. Ce mai ai în buzunar? a întrebat, întorcându-se spre Alice.

– Doar un degetar, a răspuns ea cu amărăciune.

– Dă-mi-l! i-a cerut Dodo.

După care s-au adunat iarăși cu toții în jurul lui Alice, în timp ce Dodo i-a înmănat solemn degetarul, rostind:

– Te rugăm să accepți drept premiu acest elegant degetar.

La încheierea scurtei cuvântări, cu toții au ovaționat. Alice găsea absurdă întreaga ceremonie, dar toți ceilalți aveau figuri atât de grave, încât nu îndrăznea să râdă; și, cum nu găsea nimic de spus, pur și simplu a făcut o plecăciune și a luat degetarul cu o figură extrem de solemnă.

Următoarea mișcare a constatat în consumarea fructelor confiate, ceea ce a pricinuit oarecare zarvă și confuzie, pentru că păsările mari se plângeau că nici nu simt gustul fructului lor, pe când cele mici se înecau cu fructele și trebuia să le lovești cu palma în ceafă. În cele din urmă, totul s-a terminat, și din nou s-au așezat cu toții în cerc și l-au rugat pe Șoarece să-și continue povestea.

– Mi-ai promis să-mi spui povestea vieții dumitale, i-a amintit Alice, și să-mi explici de ce urăști C..... și P....., a adăugat în șoaptă, temându-se să nu-l ofenseze din nou.

– Povestea mea e lungă și tristă, ca o corvoadă, a oftat Șoarecele.

– E lungă ca o coadă, a răspuns Alice, privind cu uimire la coada Șoarecelui, dar de ce spui că e tristă?

Și continua să se mire în timp ce Șoarecele povestea, așa încât ideea ei despre poveste arăta cam așa:

O mătă furioasă
a prins un şoa-
rece în casă. I-a
spus: Te dau
în judecată,
Soluția e
acceptată.
Mă plicti-
sesc, azi
dimineață
deci să ne
judecăm pe
față. Dar
şoarecele
nesupus
mătei așa
i-a spus: fără
judecător un
proces E un
eres și fără
juriu nu-i
legal.
Judecător
voi fi eu
personal și,
dacă vrei să
ştii, Juriul tot
eu voi fi.
Vicleana mătă
i-a răspuns:
Eu te voi
judeca, la
moarte
te voi
condamna.

– Nu ești atentă! i s-a adresat Șoarecele, cu severitate, lui Alice. La ce-ți stă gândul?

– Te rog să mă scuzi, a răspuns Alice, umilă. Coadă ți-a ajuns la cea de a cincea buclă, nu-i așa?

– Fals! a strigat Șoarecele cu asprime și mânie. Mi se pune un nod în gât.

– Un nod! a sărit Alice, care era întotdeauna gata să-i ajute pe ceilalți. O, lasă-mă pe mine să ți-l dezleg!

– Nici prin cap nu-mi trece, a declarat Șoarecele; apoi s-a ridicat în picioare și a dat să se îndepărteze. Mă insulti cu toate nonsensurile pe care le debitezi.

– Fără voia mea, s-a apărat biata Alice. Dar știi, te ofensezi prea ușor.

Șoarecele a răspuns printr-un mormăit.

– Te rog întoarce-te și termină-ți povestea, a strigat Alice după el.

Ceilalți i s-au alăturat:

– Da, te rugăm!

Dar Șoarecele s-a mulțumit să clatine nervos din cap, și și-a iuțit pasul.

– Ce păcat că nu vrea să rămână! a oftat papagalul Lory, de îndată ce șoarecele s-a făcut nevăzut.

Și un crab bătrân, de sex feminin, a profitat de ocazie ca să-i predice fiicei sale:

– Vezi, draga mea, să-ți fie de învățătură, niciodată să nu-ți pierzi stăpânirea de sine.

– Ia mai taci, mamă! a răspuns tânăra crab, cam impertinentă. Tu poți să scoți din balamale și o stridie!

– Ah, aș fi vrut să fie Dinah aici, ce-aș mai fi vrut! a exclamat Alice cu glas tare, fără să se adreseze cuiva anume. Ea l-ar fi adus înapoi în doi timpi și trei mișcări.

– Și cine-i Dinah, dacă nu sunt indiscretă? a întrebat Lory.

Alice i-a răspuns în grabă, pentru că era întotdeauna gata să vorbească despre animalul ei de companie:

– Dinah e pisica noastră. Și e fantastică la prins șoareci. Nici nu-ți poți închipui. O, și dac-ai vedea-o cum vânează păsări! Ce mai, e în stare să înghită o pasăre numai cât se uită la ea!

Aceste cuvinte au stârnit mare tulburare în mijlocul grupului. Unele dintre păsări și-au luat zborul pe loc; o coțofană vârstnică s-a înfofolit cu mare grijă în aripi, spunând:

– Realmente trebuie să mă duc acasă; aerul de seară nu-mi priește la gât.

Și un canar a strigat, cu un glas trilat, copiilor săi:

– Veniți, dragii mei! E vremea să vă duceți la culcare.

Toate păsările s-au îndepărtat, sub felurite pretexte și, în scurt timp, Alice a fost lăsată singură.

„Îmi pare rău că am vorbit despre Dinah, și-a spus, cu tristețe, în sinea ei. S-ar părea că nimeni dintre cei de aici nu o agreează, și eu sunt sigură că e cea mai bună pisică din lume. Ah, scumpa mea Dinah! Mă întreb dacă am să te mai revăd vreodată.“

Și în acest moment sărmana Alice a început să plângă din nou, pentru că se simțea foarte singură și deprimată. Dar în scurt timp a auzit din nou lipăit de pași la depărtare, și și-a înălțat privirile plină de speranță, gândind că Șoarecele s-o fi răzgândit și se întorcea să-și termine povestea.

IV

Iepurașul trimite un „Biletel“

Era Iepurașul Alb, care se întorcea iar, cu pași mărunți, privind cu îngrijorare de jur-împrejur, de parcă pierduse ceva; și l-a auzit murmurând de unul singur: „Ducea! Ducea! Ah, lăbuțele mele! Ah, blana și mustățile mele! O să mă execute! La fel de sigur cum dihorii sunt dihori! Unde oare am putut să le pierd?“

Alice a ghicit imediat că era vorba de evantai și de mănușile albe de antilopă și, plină de bunăvoință, a început să le caute, dar nu erau nicăieri de găsit – totul părea să se fi schimbat de când înotase în lac, iar holul cel mare, cu masa de sticlă și ușița spre grădină, dispăruseră cu totul.

În scurt timp, Iepurașul a observat-o pe Alice care căuta de zor, și i-a strigat pe un ton supărat:

– Mary Ann, *ce cauți tu aici?* Fugi repede acasă și adu-mi o pereche de mănuși și un evantai. Dă fuga, iute!

Alice era atât de speriată, încât a dat fuga imediat în direcția indicată de Iepuraș, fără să mai încerce să clarifice confuzia pe care o făcea.

„Mă confundă cu camerista lui, și-a spus în timp ce alerga. Ce surprins o să fie când o să descopere cine sunt! Dar las' să-i aduc mănușile și evantaiul – bineînțeles, dacă o să le găsesc.“

În timp ce gândea astfel, s-a pomenit în fața unei căsuțe îngrijite, pe ușa căreia era o placă de alamă gravată cu

numele „W. IEPURE“. A intrat fără să bată la ușă și a urcat scara în grabă, de teamă să nu dea nas în nas cu adevărata Mary Ann și să fie alungată din casă înainte de a fi găsit evantaiul și mănușile.

„Ce bizar, își spunea Alice în sinea ei, să faci comisioane pentru un iepure! Presupun că, în viitor, și Dinah o să înceapă să-mi dea dispoziții. Și a început să-și imagineze cum ar putea să se întâmple: «Domnișoară Alice, vino imediat aici și pregătește-te să-ți faci plimbarea!» «Vin imediat, doică! Dar mai întâi trebuie să supraveghez gaura asta de șoarece, până se întoarce Dinah, ca nu cumva să iasă șoricelul afară». Numai că, dacă Dinah ar începe să ne dea ordine, nu cred că ar mai fi ținută în casă“, și-a spus Alice în continuare.

Reușise să intre într-o cămăruță curată și îngrijită, cu o masă în fața ferestrei, și pe masă (așa cum sperase și ea) se găseau un evantai și vreo două, trei perechi de mănuși minuscule din antilopă albă. A luat evantaiul și o pereche de mănuși și se pregătea să iasă din cameră, când i-au căzut ochii pe o sticlă de lângă oglindă. De astă dată, sticla nu purta eticheta „BEA-MĂ!“, totuși Alice i-a scos dopul și a dus-o la buze. „Știu că urmează să se întâmple ceva interesant, și-a spus ea, așa se întâmplă de câte ori mănânc sau beau ceva; prin urmare, o să încerc să văd ce efect are asupra mea sticla asta. Sper să mă facă să cresc din nou, pentru că m-am săturat să fiu atât de mititică.“ Și, într-adevăr, mult mai curând decât s-ar fi așteptat ea, înainte de a fi băut jumătate din sticlă, s-a pomenit că atinge tavanul cu capul, ba chiar a fost nevoită să se încovoie, ca nu cumva să-și frângă gâtul. A lăsat imediat sticla din mână, spunându-și în sinea ei: „Ajunge – sper să nu cresc mai mult – dar așa cum sunt acum nu mai pot ieși pe ușă, n-ar fi trebuit să beau atât de mult“.

Vai! Era prea târziu pentru regrete. Continua să crească și să crească, și curând s-a văzut silită să stea în genunchi pe podea: un minut mai târziu nu mai avea loc nici în genunchi, și a încercat să se culce pe jos, cu un cot rezemat de ușă și cu

celălalt braț sub cap. Dar continua să crească întruna, și, până la urmă, și-a scos un braț pe fereastră și și-a vârât un picior pe coșul casei. Și-a spus: „Acum nu mai pot face nimic altceva, orice ar fi să fie! Ce se va întâmpla cu mine?”

Din fericire pentru Alice, sticluța magică își făcuse întregul efect, așa încât încetase să mai crească; dar stătea într-o poziție foarte incomodă, și, cum nu părea să existe vreo șansă să iasă vreodată din camera aceea, nu-i de mirare că se simțea foarte nefericită.

„Era mult mai plăcut la mine acasă, gândea sărmana Alice, unde nu mi se întâmpla niciodată ba să cresc, ba să descresc, și unde nu primeam porunci de la șoareci și de la iepuri. Aș dori să nu mă fi băgat în vizuina aceea... și totuși... și totuși... e o viață foarte curioasă asta de aici. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Pe când obișnuiam să citesc basme, îmi închipuiam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată în realitate, și iată că acum mă aflu în mijlocul unor astfel de întâmplări. Ar trebui să se scrie o carte despre mine, fără îndoială că ar trebui. Când o să cresc mare, o să scriu eu una – dar acum sunt mare – a adăugat pe un ton îndurerat, cel puțin *aici* nu mai e loc să cresc.“

„Dar în cazul ăsta, a continuat Alice să mediteze, înseamnă că nu o să mai cresc nici în vârstă? Într-un fel, ar fi un noroc – să nu ajung niciodată o femeie bătrână –, pe de altă parte ar însemna să trebuie întruna să învăț lecții! Ah, nu mi-ar plăcea *așa ceva*!”

„Vai, că proastă mai ești Alice! și-a răspuns singură. Cum ai putea să înveți *aici*? În camera asta nu încapi nici măcar *tu*, darmite niște manuale școlare!”

Și uite așa și-a petrecut timpul, susținând pe rând părerea ba a unei părți, ba a celeilalte, și ducând un adevărat dialog cu ea însăși până când, după câteva minute, a auzit o voce venind de afară, și s-a oprit să asculte.

– Mary Ann! Mary Ann! striga vocea. Adu-mi imediat mânușile!

După care s-a auzit un ușor zgomot de pași pe scări. Alice și-a dat seama că era Iepurașul care venise s-o caute, și a început să tremure până s-a cutremurat întreaga casă, uitând că ea era acum de o mie de ori mai mare decât Iepurașul, și deci nu avea motiv să se teamă de el.

În cele din urmă Iepurașul a venit la ușă și a încercat să o deschidă, dar cum ușa se deschidea din interior, și cotul lui Alice o împingea zdravăn, încercarea s-a dovedit zădărnice; Alice l-a auzit vorbind cu el însuși: „Atunci o să încerc la fereastră.“ „N-o să-ți meargă!“ i-a răspuns Alice în gând; a așteptat până i s-a părut că-l aude pe Iepuraș sub fereastră, și atunci a scos o mână în afară și a făcut o mișcare de înhățare în aer. Nu a înhățat nimic, dar a auzit un mic țipăt, un zgomot de cădere și clinchet de sticlă spartă, drept care a dedus că Iepurașul căzuse într-o seră de castraveți, sau ceva de genul ăsta.

Pe dată s-a auzit o voce mânioasă – vocea Iepurașului:

– Pat! Pat! Unde ești?

După care a urmat un glas pe care Alice nu-l mai auzise până atunci:

– Sunt aici! Sap după mere, Înălțimea Voastră.

– Sapi după mere! a replicat furios Iepurașul. Vino aici! Ajută-mă să ies din chestia asta! (Alte zgomote de sticlă spartă.) Spune-mi, Pat, ce-i grozăvia aia care iese din fereastră?

– E un braț, Înălțimea Voastră. (Pronunțase „br-br-braț“).

– Un braț, nerodule! Cine a mai văzut un braț de mărirea asta? Nu vezi că umple întreaga fereastră?

– Asta așa e, Înălțimea Voastră; cu toate astea, e un braț.

– Mă rog, oricum n-are ce căuta aici; du-te și scoate-l!

După aceste cuvinte a urmat o lungă tăcere, și Alice nu a putut prinde decât o șoaptă, ici-colo: „Nu-mi place treaba asta, chiar deloc, Înălțimea Voastră!“ „Fă cum îți poruncesc, lașule!“

În cele din urmă, Alice și-a întins din nou brațul și a înhățat ceva în aer. De astă dată s-au auzit două mici țipete și noi

clinchete de sticlă spartă. „Câte sere de castraveți o fi având, gândi Alice. Mă întreb ce vor face în continuare. Or să mă tragă afară pe fereastră? Ce n-aș da să reușească! Pentru că nu mai doresc deloc să zac aici.“

A așteptat un timp în care nu a mai auzit nimic; în cele din urmă, a răzbit un uruit de roți și sunetele mai multor voci, vorbind toate odată. A deslușit cuvintele:

– Unde-i cealaltă scară?

– Dar mi-ați spus să aduc doar una. Pe cealaltă a luat-o Bill. Bill, ad-o aici!

– Uite aici, sprijin-o de colțul ăla.

– Nu, întâi leagă-le una peste alta – și așa nu ajung până sus, deocamdată ajung până la jumătate din înălțime.

– Da, până la urmă rezolvăm. Nu face nazuri!

– Aici, Bill! Prinde funia asta.

– Crezi că acoperișul o să reziste? Fii atent la olanul desprins.

– Oh, cade jos! Feriți-vă capetele! (o bufnitură puternică)

– Cine a făcut asta?

– Probabil că Bill.

– Și cine o să coboare pe coș?

– Nu, nu eu! Coboră tu!

– Asta n-o fac!

– Bill trebuie să coboare.

– Haide, Billețel, stăpânul spune că tu trebuie să cobori pe coș!

„Ah, deci Bill va veni pe coș! și-a spus Alice. S-ar zice că ăștia lasă totul pe spinarea lui Bill. N-aș vrea să fiu în pielea lui Bill, pentru nimic în lume! Coșul trebuie să fie foarte strâmt; dar *cred* că pot să-i ard un picior.“

Și-a tras piciorul din coș cât a putut, și a așteptat până a auzit un mic animal (nu și-a putut da seama ce specie anume) râcâind și hârșâind în coșul de deasupra ei; pe urmă, spunându-și „Ăsta-i Bill“, i-a tras un șut zdravăn și a așteptat să vadă ce se mai întâmplă.

Primul lucru a fost izbucnirea unui cor: „Uită-te la Bill! Billișor, Billuță, Billețel!“, pe urmă vocea Iepurelui:

– Prinde-l, tu cel de lângă gardul viu!

Pe urmă tăcere, și pe urmă iar un amestec de glasuri:

– Prinde-l de cap.

– Dați-i puțin coniac.

– Nu-l sufocați! Ce-ai pățit, bătrâne? Ce ți s-a întâmplat, Billețel? Povestește-ne.

În cele din urmă, s-a auzit o voce firavă, chițcăită („Ăsta-i Bill“ și-a spus Alice.)

– Mă rog, nici eu singur nu știu... nu mai mult decât voi... Acum mă simt mai bine, dar sunt prea tulburat ca să vă pot povesti – tot ce știu e că ceva s-a năpustit asupra mea, sărind ca un „Hopa-Mitică“ și m-a proiectat afară, ca pe o rachetă.

– Chiar așa ai fost proiectat, bătrâne, i-au confirmat ceilalți.

– Trebuie să dăm foc casei, s-a auzit vocea Iepurelui, și la auzul acestor cuvinte Alice a strigat cât de tare a ținut-o gura:

– Dacă faceți una ca asta, o trimit pe Dinah peste voi.

Pe dată, s-a așternut o tăcere mortală, și Alice și-a spus în gând: „Mă întreb ce au de gând să facă în continuare. Dacă ar avea cât de puțină minte în cap, ar scoate acoperișul.“ După un minut sau două, au început să se foiască din nou, și Alice l-a auzit pe Iepuraș spunând:

– Pentru început, ajunge o roabă plină.

„O roabă plină cu ce?“ s-a întrebat Alice. Dar nu a mai avut timp să-și pună alte întrebări, pentru că o clipă mai târziu o rafală de pietricele a venit ca un duș pe fereastră și câteva dintre ele au lovit-o în față. „Las' că am eu ac de jocul lor“, și-a spus Alice.

– Eu v-aș sfătui, pentru binele vostru, să încetați! a strigat ea.

A urmat o altă tăcere deplină. Alice a observat, cu oarecare surpriză, că toate pietricelele căzute pe podea se prefă-

ceau în prăjiturile, și, deodată, i-a încolțit în minte o idee strălucită: „Dacă mănânc o prăjiturică din astea, precis că o să se petreacă o schimbare în înălțimea mea; și cum nu cred să pot crește mai mult, presupun că o să mă micșorez. Așa încât a mâncat o prăjiturică și, spre încântarea ei, a început pe dată să se împuțineze. De îndată ce s-a micșorat îndeajuns încât să încapă pe ușă, a zbughit-o de acolo și a dat peste o întreagă adunătură de animale care așteptau în fața casei: sărmana Șopârlă, Bill, era în mijlocul lor; îl țineau doi cobai, care-i dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Cu toții s-au năpustit asupra lui Alice când au văzut-o, dar ea a fost mai iute de picior, a fugit de-a rupt pământul și, curând, s-a pomenit în mijlocul unei păduri dese.

„Primul lucru pe care trebuie să-l fac, și-a spus Alice în timp ce rătăcea prin pădure, este să revin la statura mea normală; și cel de-al doilea este să regăsesc drumul spre grădina aceea minunată. Cred că ăsta-i planul cel mai bun.“

Fără îndoială, era un plan excelent; foarte simplu și bine pus la punct; singura dificultate consta în faptul că habar nu avea cum să-l pună în aplicare; și în timp ce se uita, îngrijorată, printre copaci, un lătrat scurt, care venea de deasupra capului ei, a făcut-o să ridice privirea în grabă.

Un cățeluș uriaș se uita în jos, la ea, cu ochi mari, rotunzi, întinzând o labă, încercând s-o atingă.

– Sărăcuțul de tine, i-a spus Alice pe un ton lingușitor, străduindu-se să-l fluiere; dar era îngrozitor de speriată la gândul că s-ar putea ca animalul să fie flămând, și în acest caz ar înfuleca-o, în pofida cuvintelor ei mieroase.

Fără să știe prea bine ce face, a luat un bețișor, l-a ridicat în dreptul cățelului, care a sărit brusc în aer, cu un lătrat fericit, gata să-l înhațe. Alice s-a pitit după un ciulin, ca nu cumva s-o răstoarne și s-o calce în picioare; însă, în momentul în care a zărit-o, cățelul s-a repezit din nou să prindă bețișorul, dar în graba lui de a-l înhăța, s-a rostogolit cu burta în sus; atunci Alice, gândind că era ca și cum s-ar fi jucat de-a

prinselea cu un cal de căruță, și temându-se că în orice moment ar putea fi zdrobită sub labelle animalului, s-a ascuns din nou după ciulin; iar cățelul s-a lansat într-o serie de salturi ca să apuce bețișorul, de fiecare dată zvârlindu-se cu câțiva pași înainte și apoi retrăgându-se cu mult mai mulți pași îndărăt, și lătrând răgușit, până când, în cele din urmă, s-a așezat în fund, la oarecare distanță, gâfâind, cu limba atârându-i afară și ochii mari pe jumătate închiși.

Ceea ce i s-a părut lui Alice un bun prilej pentru a-și lua tălpășița; așa încât a pornit-o în fugă, până când a ostenit și și-a pierdut răsuflarea, și până când lătratul cățelului nu s-a mai auzit decât foarte slab, în depărtare. „Și totuși, era un cățel foarte drăgălaș“, și-a spus Alice, rezemându-se de un fir de piciorul-cocoșului și făcându-și vânt cu o frunză. „Ce mi-ar mai fi plăcut să-l învăț diferite figuri nostime, dacă... dacă aş fi avut înălțimea potrivită. Vai, dragă! Aproape am uitat că trebuie să cresc din nou. Ia să văd... ce trebuie să fac? Cred c-ar trebui să beau sau să mănânc ceva; dar marea întrebare este „ce?“.

Într-adevăr, marea întrebare era „ce?“. Alice s-a uitat în jur la flori și la firele de iarbă, dar n-a putut descoperi nimic care putea fi mâncat sau băut în împrejurările date. Lângă ea creștea o ciupercă mare, aproape de înălțimea ei; și, după ce s-a uitat sub ciupercă, în dreapta, în stânga și în spatele ei, i-a venit ideea să se uite în creștetul pălăriei ciupercii.

S-a ridicat în vârful picioarelor, s-a uitat peste margine, și ochii ei au întâlnit pe dată ochii unei omizi mari, albastre, care stătea acolo cu brațele încrucișate, fumând în liniște o narghilea lungă; părea să n-o fi observat nici pe Alice, nici nimic altceva.

V

Sfaturi de la Domnul Omidă

Un timp, Omida și Alice s-au uitat una la cealaltă în tăcere; în cele din urmă, Omida și-a scos narghileaua din gură și i s-a adresat pe un ton lenevos, somnoros:

– Cine ești?

Nu era un început de conversație prea încurajator. Alice a răspuns sfioasă:

– Domnule, aproape că... că nici eu nu știu cine mai sunt acum – știu doar cine *eram* când m-am sculat azi dimineață, dar de atunci m-am schimbat de mai multe ori.

– Ce vrei să spui? a întrebat Domnul Omidă, cu gravitate. Explică-te!

– Mă tem că nu pot să mă explic, domnule, pentru că, înțelegeți, nu mai sunt eu însămi.

– Nu înțeleg.

– Mă tem că nu pot fi mai explicită, a replicat Alice foarte politicoasă, pentru că, în primul rând, nu înțeleg nici eu, și faptul că, într-o singură zi, am trecut prin atâtea transformări e năucitor.

– Ba nu e deloc, a contrazis-o Omida.

– Mă rog, poate că pentru dumneavoastră nu a fost, dar când va trebui să vă prefaceți într-o crisalidă – va trebui într-o zi, știți – și după aceea în flutură, bănuiesc că o să vi se pară puțin straniu, nu credeți?

– Absolut deloc.

– Mă rog, poate că sentimentele dumneavoastră sunt oarecum diferite de ale mele, a stăruit Alice, tot ce știu este că *mie* mi s-ar părea foarte straniu.

– Ție! a ripostat Omida cu dispreț. Dar cine ești *tu*?

Întrebare care i-a readus la începutul conversației. Alice era puțin iritată de observațiile atât de laconice ale Omidei, și, în consecință, i-a răspuns cu multă gravitate:

– Cred că ar trebui ca mai întâi să-mi spuneți cine sunteți dumneavoastră.

– Pentru ce?

O nouă întrebare care o nedumerea; și cum Alice nu găsea nici un motiv pe care să i-l prezinte, iar Omida părea să se găsească într-o dispoziție *foarte* ostilă, fata n-a mai stat pe gânduri și a făcut stânga-mprejur.

– Vino înapoi! a strigat-o Omida. Am ceva important să-ți comunic.

Aceste cuvinte sunau foarte promițător. Alice a revenit.

– Nu te pierde niciodată cu firea, i-a spus Omida.

– Asta-i tot? a răspuns Alice înfrânându-și furia.

– Nu.

Alice și-a spus că are timp să aștepte, întrucât nu avea nimic altceva de făcut, și poate că până la urmă o să-i spună ceva care să merite așteptarea. Câteva minute, Domnul Omidă a continuat să pufăie, fără să vorbească; pe urmă, însă, și-a desfăcut brațele încrucișate, și-a scos narghileaua din gură și a grăit:

– Deci crezi că te-ai schimbat?

– Așa mă tem, Domnule. Nu pot să-mi mai aduc aminte de unele lucruri pe care le-am știut și nu-mi păstrez aceeași înălțime nici măcar zece minute.

– Ce fel de lucruri nu-ți poți aduce aminte?

– Mă rog, am încercat să spun poezia *Cum izbutește harnica albină*, și a ieșit cu totul altceva, a răspuns Alice, cu voce întristată.

– Recită-mi *Ești bătrân, Taică William*, a cerut Omida.
Alice și-a împreunat mâinile și a început:

*„Ești bătrân, taică Will“, îi zise fiul
„Și părul ți-a încărunțit;
Dar stai toată ziua numai în cap
La anii tăi crezi că e potrivit?“*

*„În tinerețe, fiule, da, mă temeam
În creieri să nu mă-mbolnăvesc
Dar acum știu că am capul sec
Și stau în cap cât poftesc.“*

*„Ești bătrân, zise fiul, ți-am mai spus,
Și gras de nu se mai poate –
Cum se explică, spune-mi te rog
C-ai intrat făcând tumba pe spate?“*

*„Încă de tânăr“, zise-nțeleptul
Scuturând pleata albă, „cu alifie
M-am dat peste tot, să mă țin mlădios.
Vrei și tu? Îmi dai o liră pe cutie.“*

*„Ești bătrân,“ zise fiul, „și slab de fălci
Nu poți să mesteci decât seu;
Dar gâsca ai înghițit-o cu oase cu tot.
Cum de-ai putut? Vreau să știu și eu.“*

*„Tânăr fiind, am urmat avocatura
Toate cazurile mi le-am pledat cu nevasta
Mușchii la fălci atunci mi i-am format
Pe viață, prin metoda aceasta.“*

*„Ești bătrân,“ zise fiul, „cine ar crede
Că ochii tăi mai văd clar și drept,*

Dar ai ținut o lipitoare-n balans

Pe vârful nasului. Cum de ești așa deștept? "

„Am răspuns la trei întrebări, ajungă-ți!"

Zise tatăl. „Și nu-ți lua nasul la purtare.

Crezi că am timp să ascult la tine?

Acu' te-arunc pe scări! nu m-aduce în stare. "

– Nu ai recitat-o corect, a observat Domnul Omidă.

– Da, mă tem că nu *prea* corect, a răspuns Alice, sfioasă; știu, am schimbat unele cuvinte.

– Ba ai recitat-o greșit de la cap la coadă, a pus-o la punct Domnul Omidă cu o voce hotărâtă, după care a urmat o tăcere.

Domnul Omidă a fost primul care a spart tăcerea.

– Și ce înălțime ai dori să ai?

– O, n-am cine știe ce pretenții, a răspuns Alice în grabă, numai că nu-mi place să fiu tot mereu schimbată, știți.

– Nu știu.

Alice nu a mai adăugat nimic; niciodată, până atunci, nu fusese atât de mult contrazisă și simțea că era gata să-și iasă din fire.

– Așa cum ești acum nu-ți place să fii?

– Mă rog, Domnule, aș dori să fiu ceva mai mare, dacă nu aveți nimic împotrivă. Înălțimea de opt centimetri e foarte neplăcută.

– Ba e o înălțime foarte potrivită, a contrazis-o Omida, cu mânie în glas, ridicându-se în sus, în toată lungimea sa (era lungă exact de opt centimetri).

– Da, dar eu nu sunt obișnuită cu ea, a stăruit sărmana Alice, cu o voce jalnică.

Și și-a spus în sine a ei: „Creatura asta, una-două, se simte ofensată!"

– Cu timpul ai să te obișnuiești, a ripostat Omida; și și-a vârât din nou narghileaua în gură și a început să fumeze.

De astă dată, Alice a așteptat, răbdătoare, până ce Omida a catadicsit să vorbească din nou. Un minut sau două mai târziu, și-a scos iar narghileaua din gură, a căscat o dată sau de două ori și s-a scuturat ca să se dezmoștească. După aceea a coborât de pe pălăria ciupercii și s-a târât prin iarbă, remarcând laconic:

– O parte o să te facă să te înalți, și cealaltă parte o să te facă să te micșorezi.

„O parte din ce? Cealaltă parte din ce?” s-a întrebat Alice.

– Din ciupercă, a răspuns Omida ca și cum Alice ar fi pus întrebarea cu glas tare.

După care, Domnul Omidă s-a făcut nevăzut.

Alice s-a uitat, îngândurată, la ciupercă, încercând să-și dea seama care erau cele două părți ale ei; din moment ce era perfect rotundă, întrebarea se dovedea foarte grea. Totuși, în cele din urmă și-a întins brațele de o parte și de alta a ciupercii și a rupt câte o bucată din fiecare margine. „Și acum, care sau care?”, s-a întrebat și a ciugulit o fărâmă din bucata pe care o avea în mâna dreaptă, ca să vadă efectul. Deodată, a simțit o puternică lovitură sub bărbie: se lovise cu bărbia de laba propriului ei picior! S-a speriat rău de această schimbare atât de bruscă, dar a știut că nu are timp de pierdut, pentru că se tot micșora văzând cu ochii; așa că a dat să muște pe dată din cealaltă bucată de ciupercă. Dar bărbia îi era atât de lipită de laba piciorului, încât aproape că nu putea deschide gura; până la urmă a deschis-o și a reușit să mănânce din bucata pe care o ținea în mâna stângă.

„În sfârșit, mi-am eliberat capul!” a gândit Alice, încântată, dar încântarea i s-a preschimbat pe dată în spaimă, când și-a dat seama că nu-și putea găsi nicăieri umerii; tot ce putea să vadă, când se uita în jos, era un gât colosal de lung, care părea să se înalțe ca o tulpină dintr-o mare de frunze verzi așternute sub ea.

„Ce poate fi toată verdeața asta?” se întreba Alice. „Și unde au dispărut umerii mei? Și, vai! bietele mele mâini, cum de nu vă mai pot vedea?” Își mișca mâinile în timp ce vorbea, dar fără nici un rezultat, în afară de un ușor freamăt în frunzișul verde de sub ea.

Și cum se părea că nu există nici o posibilitate să-și ducă mâinile la cap, a încercat să-și aplece capul și să-l ducă la mâini; a constatat cu bucurie că putea să-și miște gâtul în orice direcție și să-l îndoie, ca pe un șarpe. A izbutit să-l arcuiască și să-l spiraleze într-un grațios zigzag, și avea de gând să-l înfunde în frunzișul despre care și-a dat seama că era alcătuit, de fapt, din coroanele copacilor sub care rătăcise cu puțin înainte, când un fășăit puternic a făcut-o să se tragă, în grabă, îndărăt: un porumbel mare zburase drept în fața ei și o lovea, violent, cu aripile.

— Șarpe! țipa Porumbelul.

— Nu sunt un șarpe, s-a apărât Alice, indignată. Lasă-mă în pace!

— Ba ești un șarpe, a repetat Porumbelul, dar pe un ton mai reținut, și a adăugat cu un sughiț de plâns: Am încercat tot ce mi-a stat în puteri, dar nimic nu le vine de hac.

— Habar n-am despre ce vorbești, a replicat Alice.

— Am încercat la rădăcina copacilor, am încercat la poalele dealului, am încercat în gardurile vii, a urmat Porumbelul fără s-o ia în seamă pe Alice, dar nu te poți pune cu șerpilor ăștia! Nimic nu le vine de hac!

Alice era din ce în ce mai nedumerită, dar s-a gândit că nu are rost să spună ceva până nu-și termină Porumbelul vorbirea.

— Parcă n-ar fi destulă bătaie de cap să clocești ouăle, a urmat Porumbelul, dar să mai și stai zi și noapte de veghe împotriva șerpilor. Ce mai, de trei săptămâni n-am mai închis un ochi.

— Îmi pare rău că ai avut necazuri, l-a consolat Alice, care începuse să înțeleagă despre ce e vorba.

– Și acum, când mi-am ales cel mai înalt copac din pădure, a continuat Porumbelul, cu o voce stridentă care semăna a strigăt, acum când ziceam și eu că, în sfârșit, le-am tras chiulul, poftim că mi-a picat unul din cer. Ufff, Șarpe!

– Dar eu *nu* sunt Șarpe, îți spun că nu sunt! Eu sunt... o... sunt o...

– Ei, ce ești? Văd că încerci să născocești ceva.

– Eu... eu sunt o fetiță, a rostit Alice, oarecum cu îndoială, amintindu-și de numeroasele schimbări prin care trecuse în acea zi.

– Ce mai poveste! a replicat Porumbelul cu adânc dispreț. Am văzut eu, la viața mea, multe fetițe, dar nici una cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Ești un Șarpe, n-are rost să negi. Presupun că, îndată, o să-mi spui că în viața ta n-ai gustat un ou.

– Ba am gustat ouă, a răspuns Alice, care era foarte sinceră; dar, știi, fetițele mănâncă la fel de multe ouă ca și șerpii.

– Nu cred, a ripostat Porumbelul; dar dacă-i adevărat, înseamnă că și ele sunt un soi de șerpi, asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice, care a rămas tăcută câteva momente, ceea ce i-a oferit Porumbelului prilejul să adauge:

– Și tu ești în căutare de ouă, știi foarte bine; și ce-mi pasă mie dacă ești fetiță sau șarpe?

– *Mie* îmi pasă foarte mult, a răspuns Alice în grabă, dar, întâmplător, nu sunt în căutare de ouă și, chiar dacă aș fi, nu m-ar interesa ouăle tale; și nu le mănânc crude.

– Atunci, șterge-o de aici! i-a cerut Porumbelul pe un ton morocănos, și s-a instalat în cuibul lui.

Alice s-a strecurat printre copaci, atât cât îi era posibil, pentru că gâtul i se încâlcea întruna printre ramuri, așa că trebuia să se oprească mereu ca să-l descâlcească. După câțva timp, și-a adus aminte că avea încă în mâini bucățelele de ciupercă, drept care s-a pus, cu grijă, pe treabă, mușcând ba din una, ba din cealaltă, astfel că ba creștea, ba se

micșora, până când, în cele din urmă, a izbutit să ajungă la statura ei normală.

Trecuse atâta vreme de când își pierduse înălțimea obișnuită, încât acum, la început, i se părea ciudată; dar după câteva minute s-a reobișnuit și a început să-și vorbească în sinea ei, ca de obicei: „Haide, haide, jumătate din planul meu a fost îndeplinit. Cât de năucitoare sunt toate schimbările astea! De la un minut la altul nu am siguranța ce urmează să fiu. Oricum, am revenit la statura mea obișnuită; următorul pas pe care trebuie să-l fac este să pătrund în grădina aceea minunată – mă întreb, însă, cum ar trebui să procedez.

În timp ce gândea toate acestea, s-a pomenit deodată într-o poiană, în mijlocul căreia se găsea o căsuță înaltă de vreun metru și jumătate. „Oricine ar locui aici, și-a spus Alice, eu n-o să-i pot cunoaște atâta timp cât am înălțimea de acum; vai de mine, i-aș speria de moarte.“ Așadar, a început să muște din bucata de ciupercă aflată în mâna dreaptă, și nu a cutezat să se apropie de casă până când nu și-a stabilit o înălțime de optsprezece centimetri.

VI

Porc cu Piper

Câteva minute a rămas în fața casei, privind-o și întrebându-se ce ar avea de făcut, când, deodată, a apărut din pădure un lacheu în livrea (a bănuir că e lacheu pentru că purta o livrea; altminteri, judecându-l după față, ai fi spus că e pește), care a bătut tare, cu încheieturile degetelor, în ușă. Ușa a fost deschisă de un alt lacheu în livrea, cu o față rotundă și ochi mari, ca o broască; Alice a observat că ambii lachei aveau peruci pudrate, cu păr ondulat. Era foarte curioasă să vadă ce se întâmplă, așa încât s-a furișat afară din pădure ca să poată trage cu urechea.

Lacheul-Pește a scos de sub braț o scrisoare mare, aproape la fel de mare ca el însuși, pe care i-a înmănat-o Lacheului-Broască, spunându-i pe un ton solemn:

— Pentru Doamna Ducesă. O invitație de la Regină ca să joace crochet.

Lacheul-Broască a repetat pe același ton solemn, schimbând doar, puțin, ordinea cuvintelor:

— De la Regină. O invitație pentru Doamna Ducesă ca să joace crochet.

După care, amândoi s-au înclinat adânc unul în fața celuilalt și buclele perucilor li s-au amestecat și s-au prins între ele. Văzând această scenă, Alice a râs cu atâta poftă, încât a fost nevoită să se înapoieze în pădure, de teamă să n-o audă

cei doi; și, când a furișat din nou o privire, Lacheul-Pește plecase, și celălalt stătea pe jos în fața casei, lângă ușă, zgâindu-se prostește la cer. Alice s-a apropiat, timid, de ușă, și a ciocănit în ea.

– N-are nici un rost să bați, i-a spus Lacheul, e zadarnic din două motive. Primul, din cauză că eu mă aflu de aceeași parte a ușii ca și dumneata; al doilea, pentru că e atâta gălăgie înăuntru, încât nimeni nu te-ar putea auzi.

Într-adevăr, se auzea un zgomot asurzitor dinăuntru – urlete continue, strănuturi și, din când în când, câte o bufnitură puternică, de parcă un ceainic sau o farfurie erau făcute țândări.

– Atunci, spune-mi, te rog, cum aș putea să intru?

– Ar avea rost să bați dacă ușa ar fi între mine și dumneata, a continuat Lacheul, fără să țină seama de întrebarea ei. De pildă, dacă dumneata ai fi *înăuntru*, ai putea să bați și eu ți-aș da drumul afară; înțelegi?

Tot timpul se uita la cer, ceea ce lui Alice i se părea că e o lipsă de politețe. „Sau poate că n-are încotro, și-a spus ea, pentru că ochii lui sunt plasați aproape în creștetul capului. Dar, oricum, ar trebui să răspundă la întrebări.“

– Cum aș putea să intru? și-a repetat ea întrebarea.

– Eu rămân aici până mâine... a declarat Lacheul.

În clipa aceea, ușa casei s-a deschis, și un platou mare a zburat afară, drept în capul lacheului, însă i-a zgâriat doar nasul, și după aceea s-a spart în cioburi, lovindu-se de un copac din spatele lui.

– ...sau poate până poimâine, a continuat Lacheul pe același ton, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Cum aș putea să intru în casă? a întrebat din nou Alice, cu un glas și mai puternic.

– Dar *trebuie* să intri în casă? a întrebat Lacheul. Asta-i întrebarea, știi.

Așa și era, fără îndoială. Însă lui Alice nu-i plăcea să i se spună.

„E într-adevăr îngrozitor felul în care toate creaturile astea despică firul în patru. Sunt în stare să te scoată din minți.“ Lacheul a socotit însă că era un bun prilej să-și repete declarația, cu oarecare variații:

– Eu o să rămân aici, mai departe, zile întregi.

– Și *eu* ce să fac? a întrebat Alice.

– Orice dorești, i-a răspuns Lacheul, și s-a pornit să fluiera.

„N-are nici un rost să-i vorbesc, și-a spus Alice, e absolut idiot.“

A deschis ușa și a intrat în casă.

Ușa dădea într-o bucătărie spațioasă, îmbâcsită de fum; Ducesa ședea în mijlocul încăperii pe un scăunăș cu trei picioare și cocolea un bebeluș; bucătăreasa stătea aplecată deasupra plitei și amesteca într-un cazan mare care părea plin de supă.

„S-a pus prea mult piper în supa asta!“ și-a spus Alice în gând, în timp ce strănuta.

Plutea în *aer* mult miros de piper. Chiar și Ducesa strănuta din când în când, cât despre bebeluș, strănuta și urla alternativ, fără nici o pauză. Singurele două vietăți din bucătărie care *nu* strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, care ședea pe vatră și rânjea cu gura lățită de la o ureche la alta.

– Vă rog, sunteți bună să-mi spuneți și mie, a întrebat Alice cu o voce timidă, pentru că nu era sigură dacă e politicos să vorbească ea prima, de ce zâmbește în felul ăsta pisica dumneavoastră?

– E o Pisică-Cheshire, a răspuns Ducesa; de asta! Porcule!

A rostit ultimul cuvânt cu atâta neașteptată vehemență, încât Alice a tresărit puternic; dar în momentul următor și-a dat seama că fusese adresat bebelușului, și nu ei, așa încât și-a luat inima în dinți și a vorbit mai departe:

– N-am știut că Pisicile-Cheshire zâmbesc întruna; de fapt, nici n-am știut că pisicile *pot* să zâmbească.

– Toate pisicile pot, și cele mai multe dintre ele o fac, a replicat Ducesa.

– Eu nu cunosc nici una care să zâmbească, a răspuns Alice foarte cuviincios, bucuroasă că reușise să lege o conversație.

– Nu cunoști multe lucruri, a replicat Ducesa, asta e clar.

Lui Alice nu i-a plăcut deloc tonul pe care fusese făcută această observație și s-a gândit că n-ar fi rău să schimbe subiectul discuției. În timp ce-și muncea mintea să găsească alt subiect, bucătăreasa a luat cazanul cu supă de pe foc și, deodată, s-a apucat să arunce în Ducesă și în bebeluș cu tot ce-i venea la mână: întâi cu vătraiul de foc; după care a urmat o rafală de tigăi, farfurii, platouri. Ducesa părea să nu se sinchisească de acest asalt, chiar când obiectele o loveau; și cum bebelușul urla în continuu, nu era cu puțință să știi dacă fusese lovit sau nu.

– Oh, vă rog, fiți atentă la ce faceți, a țipat Alice, sărind în sus și în jos, cuprinsă de groază. O, i-ați lovit *prețiosul* nă-suc, a strigat când o cratiță foarte mare a zburat pe lângă nasul copilului, pe care aproape că i l-a retezat.

– Dacă fiecare și-ar vedea de treburile lui și nu și-ar băga nasul unde nu-i fierbe oala, pământul s-ar învârti mai repede, a rostit Ducesa cu un mârâit răgușit.

– Ceea ce n-ar constitui un avantaj, i-a răspuns Alice, bucuroasă că i se oferă un prilej de a-și dovedi cunoștințele. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla cu ziua și cu noaptea. Știți, pământul are nevoie de douăzeci și patru de ore ca să se învârtească în jurul axei sale...

– Fiindcă veni vorba de axe, ia dă-mi o axă să i-o înfig unde trebuie, a spus Ducesa.

Alice s-a uitat îngrijorată la bucătăreasă să vadă dacă a înțeles ce i s-a cerut; dar aceasta era ocupată să amestece supa și părea să nu asculte, așa încât și-a continuat spusele:

– Da, are nevoie de douăzeci și patru de ore, așa *cred*; sau de douăsprezece? Eu...

– Nu mă bate la cap, niciodată nu m-am priceput la cifre, a repezit-o Ducesa.

Și spunând acestea, a început să-și alinte din nou bebelușul, cântându-i un soi de cântec de leagăn și scuturându-l cu forță la sfârșitul fiecărui vers.

*Fii aspră cu băiatul tău
Și bate-l când strănută
O face numai înadins
Știe că te-ntărită.*

CORUL

„Uau! Uau! Uau!“

Când Ducea a ajuns la cea de-a doua strofă a cântecului, a început să azvârle violent bebelușul în sus și-n jos, iar sârmanul prunc urla atât de asurzitor, încât Alice de-abia putea auzi cuvintele.

*Sunt aspră cu micuțul meu
Îl bat dacă strănută
El vrea piper fiindcă-i face
Mâncarea mai plăcută!*

CORUL

„Uau! Uau! Uau!“

– Haide! Leagănă-l și tu puțin, dacă vrei, i s-a adresat Ducea lui Alice, aruncându-i bebelușul. Eu trebuie să mă pregătesc să joc crochet cu Regina.

Spunând acestea, s-a grăbit să iasă din cameră. Bucătăreasa a aruncat cu o tigiaie după ea, dar nu a nimerit-o.

Alice a prins copilașul și-l ținea cu oarecare greutate, întrucât era o creatură cu o formă foarte ciudată, și își întindea brațele și picioarele în toate direcțiile „exact ca o stea de mare“, a gândit Alice. Bietul micuț sforăia ca o mașină cu aburi și tot timpul ba se închircea, ba se lungea, așa încât

în primele minute Alice nu a putut face altceva decât să-l țină strâns.

De îndată ce și-a dat seama cum trebuie legănat (adică legat într-un fel de nod, apoi ținut puternic de urechea dreaptă și de piciorul stâng, ca să nu se poată dezlega) l-a scos la aer curat. „Dacă nu iau copilul ăsta cu mine, și-a spus Alice, e clar că într-o zi sau două or să-l ucidă. Dacă l-aș lăsa aici, n-ar însemna să comit o crimă?“ Ultimele cuvinte le-a rostit cu glas tare, și micuțul i-a răspuns cu un grohăit (încetase să mai strănute).

– Nu grohăi, l-a muștră Alice, ăsta nu-i un fel cuviincios de a te exprima.

Bebelușul a grohăit din nou, și Alice s-a uitat cu multă grijă la fața lui să vadă ce se întâmplă. Fără îndoială, avea un nas cu vârful întors în sus, foarte cârn, care semăna mai curând cu un rât decât cu un nas; de asemeni, ochii erau mult prea mici pentru un copilăș; în general, lui Alice nu-i plăcea deloc înfățișarea lui. „Poate că a sughițat de plâns“, și-a spus ea, și s-a uitat din nou în ochii copilului să vadă dacă erau înlăcrimați.

Nu, nu avea lacrimi în ochi.

– Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel sau o purcică, dragule, i-a spus Alice cu seriozitate, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ține seama!

Bietul micuț a sughițat din nou (sau poate că a grohăit, nu era cu puțință să-ți dai seama de diferență) și, câțva timp, au rămas amândoi tăcuți. Alice tocmai își spunea în sine ei „Ce o să mă fac cu creatura asta la întoarcerea mea acasă?“, când l-a auzit grohăind din nou atât de violent, încât s-a uitat iar, alarmată, la fața lui. De astă dată nu mai încăpea nici urmă de îndoială: bebelușul era nici mai mult, nici mai puțin decât un porc. Alice și-a spus că ar fi absurd să-l care mai departe.

Drept care l-a lăsat jos, și s-a simțit ușurată când l-a văzut luând-o la picior prin pădure. „Dacă ar fi crescut mare,

și-a spus ea, ar fi fost un copil extrem de urât; dar ca porc e chipeș, așa cred.“ Și a început să se gândească la alți copii pe care-i cunoștea, cărora le-ar fi stat foarte bine în chip de purcei. „Numai dacă aș cunoaște metoda prin care i-aș putea preface“, își spunea ea, când a văzut-o, cu surprindere, pe Pisica-Cheshire cocoțată pe ramura unui copac din apropiere.

Când a zărit-o pe Alice, Pisica s-a mulțumit doar să continue să rânjească. „Pare bine dispusă, a gândit Alice, totuși are niște gheare *foarte* lungi și o sumedenie de dinți“, așa încât și-a spus că trebuie să o trateze cu respect.

– Pisicuțo-Cheshire, a început ea, cu oarecare timiditate, nefiind sigură dacă o să-i placă formula de adresare; totuși, Pisica-Cheshire continua să rânjească și mai tare; „E clar, deocamdată i-a plăcut“, și-a spus Alice, așadar a mers mai departe:

– Vrei să-mi spui, te rog, ce drum trebuie să iau ca să plec de aici?

– Asta depinde în mare măsură de locul unde vrei să ajungi, i-a răspuns Pisica.

– Nu prea îmi pasă unde...

– Atunci nu are importanță ce drum iei.

– ...atâta timp cât ajung *undeva*, a precizat Alice, în chip de explicație.

– A, vei ajunge cu siguranță undeva, doar dacă ai să mergi îndeajuns, a lămurit-o Pisica.

Alice și-a dat seama că această afirmație nu putea fi contestată, așadar a trecut la o altă întrebare:

– Ce fel de oameni locuiesc pe aici?

– În direcția *asta* locuiește un pălărier, i-a răspuns Pisica, indicând cu laba dreaptă; și în direcția *aceea*, a spus, indicând cu laba stângă, locuiește un Iepure de Martie. Vizitează-l pe oricare dintre ei dacă ai chef; amândoi sunt nebuni.

– Dar eu nu vreau să mă duc printre nebuni, a observat Alice.

– N-ai încotro, a asigurat-o Pisica; pe aici, suntem cu toții nebuni. Și eu sunt nebună. Și tu ești nebună.

– De unde știi că eu sunt nebună?

– E musai să fii; altfel n-ai fi venit aici.

Alice nu era de părere că aceasta constituia o dovadă; totuși, a continuat:

– Și de unde știi că tu ești nebună?

– S-o luăm de la început: un câine nu e nebun. Ești de acord?

– Cred că da.

– Bine, a continuat Pisica, câinele mârâie când e supărat și dă din coadă când e mulțumit. Pe când *eu* mârâi când sunt mulțumită și dau din coadă când sunt supărată. Deci sunt nebună.

– *Eu* aș spune că torci, nu că mârâi, a corectat-o Alice.

– Spune-i cum îți place, a răspuns Pisica. Joci azi crochet cu Regina?

– A, mi-ar face mare plăcere, dar deocamdată n-am fost invitată.

– O să mă vezi acolo, a spus Pisica, și a dispărut subit.

Alice nu era foarte surprinsă, se obișnuise de-a binelea cu toate întâmplările astea ciudate. În timp ce privea încă la locul de unde dispăruse Pisica, aceasta s-a ivit din nou.

– Apropo, ce s-a întâmplat cu bebelușul? Am uitat să te întreb.

– S-a transformat într-un porc – o purcică –, a răspuns Alice foarte calm, ca și cum Pisica ar fi reapărut în chip natural.

– M-am gândit eu că așa va fi, a răspuns Pisica, și s-a făcut din nou nevăzută.

Alice a mai stat puțin, așteptându-se, parcă, să o vadă din nou, dar Pisica nu și-a mai făcut apariția, și, după vreun minut sau două, s-a îndreptat în direcția în care i s-a spus că locuiește Iepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut eu, și-a spus ea, dar un Iepure de Martie trebuie să fie mult mai interesant, și poate că, dat fiind că suntem în luna Mai, n-o să fie chiar nebun de legat – cel puțin nu la fel de nebun cum e în luna Martie.” În timp ce gândea astfel, și-a înălțat privirea și a văzut-o din nou pe Pistică, cocoțată pe cracă.

– Ai spus purcică sau surcică? a întrebat-o ea.

– Purcică, porc, și te-aș ruga să nu mai apari și să dispari atât de brusc, că amețesc.

– În ordine, a răspuns Pisica, și de astă dată a dispărut foarte lent, lăsând în urmă întâi vârful cozii și terminând cu rânjetul, care a continuat să stăruie o bucată de timp după ce restul dispăruse.

„Ei bine! și-a spus Alice, o pisică fără rânjet am văzut mereu, dar un rânjet fără pisică! E lucrul cel mai curios pe care l-am întâlnit în viața mea.“

Nu a avut mult de mers până să ajungă la casa Iepurelui de Martie; era convinsă că asta trebuie să fie casa, pentru că avea coșuri în formă de urechi, iar acoperișul era confecționat din blană. Era o casă atât de mare, încât a șovăit să se apropie de ea înainte de a fi mușcat din bucata de ciupercă ținută în mâna stângă, și de a se fi înălțat până la vreo șaptezeci de centimetri; chiar și după aceea a înaintat cu sfială, spunându-și în gând: „Și dacă e nebun de legat? Îmi pare rău că nu m-am dus mai întâi să-l vizitez pe pălărier.“

VII

O nebunească invitație la ceai

Sub un copac din fața casei era pregătită o masă, și Iepurele de Martie împreună cu Pălărierul luau ceaiul. Între ei stătea un Hârciog, care dormea buștean, și pe care ceilalți doi îl foloseau în chip de pernă, rezemându-și coatele pe el și discutând peste capul lui.

„Trebuie să fie foarte incomod pentru Hârciog, și-a spus Alice, deși dacă doarme dus, probabil că n-are nimic împotriva.“

Era o masă mare, dar cei trei stăteau înghesuiți într-un colț.

– Nu e loc! Nu e loc! au strigat când au văzut-o pe Alice apropiindu-se.

– Ba e *foarte mult* loc! a răspuns ea indignată, și s-a așezat într-un fotoliu spațios din capătul mesei.

– Toarnă-ți puțin vin, a poftit-o Iepurele de Martie, pe un ton îmbietor.

Alice s-a uitat de jur împrejurul mesei, dar n-a văzut decât ceai.

– Nu văd unde-i vinul, a remarcat ea.

– Nu avem vin, i-a răspuns Iepurele de Martie.

– Atunci nu a fost frumos din partea dumitale să-mi oferi ceea ce n-ai, i-a reproșat Alice, furioasă.

– Nu a fost frumos din partea dumitale să te așezi la masă fără să fii invitată, a ripostat Iepurele de Martie.

– Nu am știut că e masa *dumitale*; e pregătită pentru mult mai multe persoane decât voi trei.

– E nevoie să te tunzi, a intervenit în discuție Pălărierul.

O fixa de câțva timp pe Alice cu mare curiozitate, și acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

– Ar trebui să înveți că nu se cuvine să faci remarci cu caracter personal; e foarte necuviincios, i-a ripostat Alice cu severitate.

La auzul acestor cuvinte, Pălărierul a făcut ochii mari; dar nu a răspuns decât:

– Care-i asemănarea dintre un corb și o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm! a gândit Alice. Mă bucur că spun ghicitori“.

– Cred că o să pot ghici răspunsul, a spus cu glas tare.

– Crezi că poți găsi răspunsul la această întrebare? s-a mirat Iepurele de Martie.

– Întocmai, s-a grăbit Alice să confirme.

– Atunci trebuie să ne spui ceea ce crezi, a urmat Iepurele de Martie.

– Așa și fac, a răspuns Alice în grabă, cel puțin... cel puțin cred ceea ce spun – e același lucru, înțelegi?

– Nu-i deloc același lucru, a intervenit Pălărierul. E ca și cum ai spune că „Văd ce mănânc“ e același lucru cu „Mănânc ce văd“?!

– Sau că „Îmi place tot ce capăt“ e același lucru cu „Capăt tot ce îmi place“, a adăugat Iepurele de Martie.

– Sau că „Respir când dorm“ e același lucru cu „Dorm când respir“, a adăugat Hârciogul, care părea să vorbească în somn.

– Pentru *tine* e același lucru, a adăugat Pălărierul; și cu această observație conversația s-a încheiat și au rămas cu toții tăcuți preț de un minut, în timp ce Alice încerca să-și aducă aminte tot ce știa despre corbi și despre mese de scris, ceea ce nu însemna foarte mult.

Pălărierul a fost cel care a spart tăcerea.

– Ce zi din lună e azi? a întrebat, întorcându-se spre Alice.
Și-a scos ceasul din buzunar și s-a uitat la el stânjenit, scuturându-l din când în când și ducându-l la ureche.

Alice a stat puțin pe gânduri, apoi a răspuns:

– Suntem în patru ale lunii.

– A rămas în urmă cu două zile, a oftat Pălărierul. Ți-am spus eu că nu merge să ungi mașinăria ceasului cu unt, a adăugat apoi, uitându-se iritat la Iepurele de Martie.

– Am luat untul *cel mai bun*, i-a răspuns Iepurele de Martie.

– Da, totuși se vede că au intrat în el câteva firimituri; nu trebuia să-l ungi cu cuțitul de tăiat pâine.

Iepurele de Martie a luat ceasul și s-a uitat la el cu o mustră mohorâtă; pe urmă l-a muiat în ceașca lui de ceai, după care l-a consultat din nou; dar nu reușea să găsească nimic de spus, în afară de prima lui remarcă:

– Am luat untul cel mai bun, știi.

Alice s-a uitat, curioasă, peste umărul lui.

– Ce ceas nostim! a exclamat ea. Arată ziua din lună, dar nu arată ora.

– Și de ce s-o arate? a bombănit Pălărierul. Ceasul tău îți arată în ce an suntem?

– Bineînțeles că nu, s-a grăbit ea să răspundă; pentru că stăm atâta timp în același an.

– Ceea ce e cazul și cu ceasul meu, a spus Pălărierul.

Alice se simțea cumplit de nedumerită. Remarca Pălărierului i se părea lipsită de orice noimă și totuși fusese rostită în englezește.

– Nu te prea înțeleg, i-a spus ea, pe un ton cât se poate de cuviincios.

– Hârciogul a adormit din nou, a observat Pălărierul, și i-a picurat puțin ceai fierbinte pe nas.

Hârciogul și-a scuturat, nervos, capul, și a rostit, fără să deschidă ochii:

– Desigur, desigur, exact asta eram pe cale să afirm și eu.

– Ei, ai ghicit răspunsul la ghicitoare? a întrebat-o Pălărierul pe Alice.

– Nu; mă dau bătută. Care-i răspunsul?

– Habar n-am, i-a răspuns Pălărierul.

– Nici eu n-am idee, a întărit Iepurele de Martie.

Alice a oftat, supărată.

– Cred că v-ați putea folosi timpul într-un mod mai util, decât să-l pierdeți spunând altora ghicitori la care nu există răspuns.

– Dacă ai cunoaște Timpul așa cum îl cunosc eu, i-a replicat Pălărierul, n-ai mai vorbi de pierderea sa – a *dumnealui*, că e de gen masculin.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Bineînțeles că nu știi, i-a răspuns Pălărierul, clătînându-și capul cu dispreț. Pun rămășag că nu i-ai vorbit niciodată Timpului.

– Poate că nu, a răspuns Alice cu prudență, dar știu că la ora de muzică trebuie să măsoar timpii bătând tactul.

– A, asta explică totul, a reluat Pălărierul. Timpul nu suportă să fie bătut. Dar să știi, dacă te-ai înțelege bine cu el, ar fi gata să facă tot ce dorești cu ceasul tău. De pildă, să presupunem că ar fi nouă dimineața, adică ora când trebuie să începi lecțiile; n-ar trebui decât să-i șoptești la ureche Timpului, și deodată, într-o clipită, acele ceasului vor descrie un cerc, și fi gata: e unu și jumătate, ora de masă! („Ce-aș mai vrea să fie ora de masă!“ și-a șoptit în sinea lui Iepurele de Martie.)

– Ar fi grozav, într-adevăr, a răspuns Alice, îngândurată, dar nu mi-ar fi foame, asta-i!

– Poate la început, dar poți păstra ora unu și jumătate cât de mult dorești.

– Așa faceți voi?

Pălărierul a clătinat din cap cu tristețe:

– Eu, unul, nu. Ne-am certat în luna martie a anului trecut – știi, chiar înainte de a-l apucat nebunia (a arătat cu lingurița

spre Iepurele de Martie) s-a întâmplat la marele concert oferit de Regina de Cupă, și eu trebuia să cânt:

*Tu sclipește, mic liliac
Până o să-ți vin de hac!*

Cunoști cântecul, nu?

– Parcă l-am mai auzit, a răspuns Alice.

– Și cântecul merge mai departe așa, a continuat Pălărierul.

*Tu deasupra lumii zbori
Ca un ceainic printre nori.
Tu sclipește luminos*

În acel moment, Hârciogul s-a scuturat și a început să cânte în somn: Sclipește, sclipește, sclipește.

Și a tot ținut-o așa, până când au trebuit să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

– Ei bine, a urmat Pălărierul, tocmai terminasem primul vers, când Regina a zbierat: „Ăsta ne omoară timpul! Tăiați-i capul!”

– Ce cruzime oribilă! a exclamat Alice.

– Și din momentul acela, Timpul nu a mai vrut să facă nimic din ce-i ceream eu. Și a rămas veșnic la ora șase.

O idee inteligentă i-a încolțit lui Alice în minte:

– De asta s-au îngrămădit atâtea lucruri pe masa asta de ceai? a întrebat ea.

– Da, de asta, a oftat Pălărierul; tot timpul e ora ceaiului, așa că nu avem timp să spălăm vasele între timp.

– Și-atunci, probabil că vă mișcați voi ca acele ceasului de la o ceașcă la alta?

– Întocmai, a răspuns Pălărierul.

– Dar ce se întâmplă când ajungeți din nou la prima ceașcă?

– Ce-ar fi să schimbăm subiectul, i-a întrerupt Iepurele de Martie, căscând. Am obosit să vă tot aud. Eu propun ca domnișoara să ne spună o poveste.

– Mă tem că nu cunosc nici una, a răspuns Alice, alarmată de propunere.

– Atunci să ne spună Hârciogul! au strigat cei doi într-un glas. Trezește-te, Hârciogule!

Și amândoi l-au ciupit de câte o parte.

Hârciogul a deschis ochii cu încetineală.

– Nu dormeam, a spus el cu o voce slabă, răgușită. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ați spus.

– Spune-ne o poveste! i-a cerut Iepurele de casă.

– Da, te rog, i-a cerut și Alice.

– Și grăbește-te, a intervenit Pălărierul, că altfel adormi înainte să o termini.

– Au fost odată trei surioare, și-a început Hârciogul povestea; se numeau Elsie, Lacie și Tillie; și aceste trei fete locuiau în fundul unei fântâni...

– Și cu ce se hrăneau? a întrebat Alice care era, întotdeauna, foarte preocupată de problemele legate de mâncare și băutură.

– Se hrăneau cu melasă, a răspuns Hârciogul, după un moment sau două de gândire.

– Nu se poate, a remarcat Alice cu amabilitate; s-ar fi îmbolnăvit.

– Păi chiar erau bolnave, erau foarte bolnave, a confirmat Hârciogul.

Alice a încercat să-și imagineze ce fel de trai extraordinar o mai fi fost și acela, dar o nedumerirea prea tare, așa încât a continuat să întrebe:

– Dar de ce locuiau în fundul unei fântâni?

– Toarnă-ți mai mult ceai, a poftit-o Iepurele de Martie pe Alice, vorbind cu multă seriozitate.

– Până acum nu am băut deloc, așa că nu pot să-mi torn „mai mult“, a răspuns ea pe un ton ofensat.

– Vrei să spui că nu-ți poți turna *mai puțin* decât deloc, a intervenit Pălărierul; dar ca să-ți torni *mai mult* decât deloc nu e nici o problemă.

– Nimeni nu ți-a cerut părerea, l-a repezit Alice.

– Cine face acum remarci cu caracter personal? a întrebat Pălărierul pe un ton triumfător.

Alice nu prea știa ce să răspundă la această observație, așa încât și-a turnat un ceai, a mâncat niște pâine cu unt și apoi s-a întors către Hârciog și și-a repetat întrebarea:

– De ce locuiau în fundul unei fântâni?

Hârciogul și-a oferit din nou un minut, două de gândire, apoi a răspuns:

– Era o fântână cu melasă.

– Nu există așa ceva, a izbucnit Alice furioasă, dar Pălărierul și Iepurele de Martie au pus-o la punct cu câte un ssst! ssst!, iar Hârciogul i s-a adresat îmbufnat:

– Dacă nu poți să fii cuviincioasă, atunci te rog să sfârșești *tu* povestirea.

– Nu, te rog spune mai departe, a răspuns Alice spășită. Cred că s-ar putea să existe o asemenea fântână, una singură.

– Una singură, nu zău? a replicat Hârciogul indignat. Dar a consimțit să povestească mai departe. Și așa, cum vă spuneam, cele trei surioare au învățat să scoată afară din fântână...

– Ce scoteau afară? l-a întrerupt iarăși Alice, uitând de promisiunea făcută.

– Melasă, a răspuns Hârciogul, de astă dată fără să se mai gândească înainte.

– Vreau o cană curată, l-a întrerupt Pălărierul, haideți să ne mutăm toți cu un loc mai încolo.

S-a mutat, așa cum a spus, și Hârciogul l-a urmat; Iepurele de Martie s-a mutat pe locul Hârciogului, și Alice, în silă, s-a mutat pe locul Iepurelui de Martie. Pălărierul a fost singurul care a realizat un oarecare profit din această schimbare, pentru că Alice a nimerit-o rău; Iepurele de Martie tocmai răsturnase cana cu lapte în furenia lui. Alice s-a ferit să-l jignească din nou pe Hârciog, așa încât i s-a adresat cu mare prudență:

– Nu înțeleg, de unde scoteau melasa?

– Dintr-o fântână cu apă poți scoate apă, a lămurit-o Hârciogul; așa că, dintr-o fântână cu melasă poți scoate melasă... așa cred... e stupid?

– Dar ele erau înăuntru, *în* fântână, a observat Alice, fără să țină seamă de ultima remarcă a Hârciogului.

– Bineînțeles că erau în interior – interiorizate.

Răspunsul a nedumerit-o atât de tare pe biata Alice, încât o bucată de timp l-a lăsat pe Hârciog să povestească fără să-l mai întrerupă.

– Învățau cum să golească fântâna și să deseneze, a continuat Hârciogul, căscând și frecându-se la ochi, pentru că i se făcuse tare somn; și scoteau afară și desenau tot felul de lucruri, tot ce începe cu litera M...

– De ce cu litera M? a întrebat Alice.

– De ce nu? a răspuns Pălărierul.

Alice a rămas tăcută.

Hârciogul închisese ochii și dădea să ațipească, dar când l-a ciupit Pălărierul, s-a trezit, cu un mic țipăt, și a continuat:

– ...tot ce începe cu litera M, ca, de pildă, morcovi, manșoane, mucegai, memoria și multitudinea – știți că se spune „mult, o multitudine“, ați văzut vreodată să se scoată afară și să se deseneze o multitudine?

– Dacă mă întrebi pe mine, a răspuns Alice, foarte fâstăcită, nu cred...

– Atunci nu vorbi! i-a curmat vorba Pălărierul.

Grosolănia aceasta era mai mult decât putea suporta ea; s-a ridicat, dezgustată, și s-a îndepărtat; Hârciogul a adormit pe loc, iar ceilalți doi nici nu s-au sinchisit de plecarea ei, deși Alice a întors capul, o dată sau de două ori, sperând, oarecum, că or s-o cheme înapoi. Când i-a mai zărit pentru ultima oară, încercau să-l vâre pe Hârciog în ceainic.

„Orice-ar fi, *acolo* nu mă mai întorc“, și-a spus Alice în timp ce-și croia drum prin pădure. Cea mai nebunească invitație la ceai de care am avut vreodată parte.“

Chiar în timp ce gândea astfel, a observat deodată că unul dintre copaci avea o ușă care ducea direct înăuntru. „Foarte curios, și-a spus, dar astăzi totul e curios. Cred că ar trebui să intru.“ Zis și făcut. Și s-a pomenit din nou în holul lung, lângă măsuta de sticlă.

„De astă dată o să mă descurc mai bine“, și-a spus. A luat cheița de aur și a descuiat ușa care ducea în grădină. Pe urmă a mâncat din ciupercă (păstrase o bucată în buzunar), până a ajuns la înălțimea de treizeci de centimetri; după care a străbătut micul coridor și *apoi* – a pătruns, în sfârșit, în grădina minunată, cu răzoarele ei de flori viu colorate și fântânile răcoroase.

VIII

Terenul de crochet al Reginei

Chiar lângă intrarea în grădină se găsea o tufă mare de trandafiri; trandafirii erau albi, dar în jurul lor se foiau trei grădinari care îi vopseau în roșu. Alice a gândit că e un lucru foarte ciudat și s-a apropiat de ei, ca să-i urmărească, dar chiar în momentul acela l-a auzit pe unul dintre ei spunând, pe un ton burzului:

– Fii atent, Cinci, m-ai împrăscat cu vopsea.

– Nu-i vina mea, a răspuns Cinci îmbufnat; Șapte m-a înghiontit.

La care Șapte a înălțat privirea și a spus:

– Așa-i, Cinci; întotdeauna dai vina pe alții.

– Mai bine ți-ai ține gura, i-a trântit-o Cinci. Chiar ieri am auzit-o pe Regină spunând că ai merita să ți se taie capul.

– Pentru ce? a întrebat cel care vorbise primul.

– Nu te privește, Doi, a ripostat Șapte.

– Ba îl privește, a intervenit Cinci. Și-am să-i spun: pentru că i-a dat bucătăresei bulbi de lalea în loc de ceapă.

Șapte și-a lăsat jos pensula și a început să spună:

– Dintre toate nedreptățile pe care le-am auzit vreodată... când ochii i-au căzut asupra lui Alice, care stătea și-i privea.

Și-a curmat brusc vorba, ceilalți s-au uitat și ei în jur, și cu toții s-au înclinat adânc în fața ei.

– Ați vrea să-mi spuneți și mie de ce vopsiți trandafirii așa? a întrebat Alice cu sfială.

Cinci și Șapte nu i-au răspuns nimic, ci s-au mulțumit să se uite la Doi. Acesta din urmă a început cu o voce scăzută:

– Adevărul e, domnișoară, că aceasta ar fi trebuit să fie o tufă de trandafiri *roșii*, și, din greșeală, noi am sădit una de trandafiri albi, și dacă Regina ar descoperi acest lucru, ne-ar tăia capetele la toți trei. Așa că, înțelegeți domnișoară, facem și noi ce putem înainte de sosirea Reginei.

În clipa aceea, Cinci, care stătuse tot timpul la pândă în grădină, a strigat:

– Regina!

Și cei trei grădinari s-au trântit pe dată la pământ, cu fața în jos. În continuare, s-a auzit zgomot de pași, și Alice s-a pregătit, nerăbdătoare, să o vadă pe Regină.

Întâi a apărut un rând de zece soldați înarmați cu bâte; soldații aveau aceeași formă ca și cei trei grădinari: prelungi și plați, cu mâinile și picioarele îndreptate spre colțuri; după cei zece ostași veneau curtenii, împodobiți cu diamante și mergând doi câte doi, ca și soldații. După ei veneau copiii regali – erau zece la număr și săltau veseli, ținându-se de mână, tot doi câte doi; erau împodobiți cu inimioare. După ei veneau oaspeții, majoritatea Regi și Regine, dar Alice l-a recunoscut printre ei pe Iepurașul Alb; discuta într-un fel nervos, grăbit, zâmbind la tot ce i se spunea; a trecut pe lângă ea fără să o observe. Apoi urmau Valeții de Cupă, care purtau coroana Regelui pe o pernă de catifea purpurie; și, în urma acestei grandioase procesiuni, veneau REGELE și REGINA DE CUPĂ.

Alice se întreba dacă n-ar trebui să se trântască și ea pe burtă, asemenea celor trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit de o asemenea regulă de protocol, „și apoi, își spunea ea, ce rost ar avea o paradă, dacă oamenii ar trebui să stea culcați pe burtă și n-ar putea vedea nimic?” Așa încât a rămas unde era și a așteptat.

Când alaiul a ajuns în fața lui Alice, cu toții s-au oprit în loc și s-au uitat la ea, iar Regina a întrebat sever:

– Cine-i asta?

S-a adresat Valetului de Cupă, care s-a mulțumit să facă o plecăciune și să zâmbească, în chip de răspuns.

– Idiotule! i-a strigat Regina, scuturând nervoasă din cap; apoi, întorcându-se spre Alice, a întrebat-o:

– Cum te cheamă, copilă?

– Numele meu e Alice, cu voia Majestății Voastre, a răspuns foarte politicos, și și-a spus în sinea ei „Vai de mine, în fond ăștia toți nu sunt decât un pachet de Cărți de Joc. Nu am de ce să mă tem de ei.“

– Și cine sunt ăia? a întrebat Regina, arătând spre cei trei grădinari trântiți pe jos lângă tufișul de trandafiri.

Pentru că, vedeți dumneavoastră, așa cum stăteau cu fața în jos, desenul de pe spatele lor era același ca al tuturor cărților de joc din pachet, așadar nu-și putea da seama dacă erau grădinari, ori soldați, curteni, ori trei dintre copiii săi.

– De unde să știu eu? a răspuns Alice, surprinsă de propriul ei curaj. Asta nu-i treaba *mea*.

Regina s-a înroșit de furie și, după ce s-a holbat o clipă la ea ca o fiară sălbatică, a început să țipe:

– Tăiați-i capul! Tăiați-i...

– Ce nonsens! a răspuns Alice, cu un glas foarte puternic și hotărât, iar Regina a rămas mută.

Regele și-a lăsat mâna pe brațul ei și i-a spus, timid:

– Mai gândește-te, draga mea, nu-i decât un copil.

Regina s-a întors furioasă și i-a poruncit Valetului de Cupă:

– Întoarce-i cu fața în sus!

Valetul de Cupă i-a întors cu piciorul, grijuliu, pe grădinari.

– Ridicați-vă! a strigat Regina cu un glas strident, asurzitor, și cei trei grădinari au sărit pe dată în sus și s-au pus pe plecăciuni în fața Regelui și a Reginei, a copiilor regali și a tuturor celorlalți.

– Terminați cu astea! a strigat Regina. Îmi dați ameteți. Și apoi, întorcându-se către tufa de trandafiri: Ce făceați aici?

– Cu voia Majestății Voastre, a răspuns Doi pe un ton foarte umil, lăsându-se într-un genunchi, încercam și noi să...

– Am înțeles, a spus Regina, care între timp examinase trandafirii. Jos cu capetele lor!

Alaiul a pornit mai departe, dar trei ostași au rămas în urmă ca să-i execute pe nefericiții grădinari, care au alergat la Alice ca să-i ocrotească.

– Nu o să fiți decapitați, i-a asigurat Alice, și i-a ascuns într-un ghiveci mare de flori care se găsea în apropiere.

Cei trei ostași i-au căutat vreun minut sau două, pe urmă au pornit să-i ajungă pe ceilalți din urmă.

– Li s-au tăiat capetele? a strigat Regina.

– Cu voia Majestății voastre, capetele lor nu mai există, au strigat ostașii în chip de răspuns.

– În ordine! a strigat Regina. Știi să joci crochet?

Ostașii n-au răspuns nimic și s-au mulțumit să se uite la Alice, întrucât, evident, întrebarea îi fusese adresată ei.

– Da! a strigat Alice.

– Atunci vino aici! a răcnit Regina, și Alice s-a alăturat alaiului, întrebându-se ce o să mai urmeze acum.

– E... e o zi foarte frumoasă, a rostit o voce sfioasă de lângă ea.

A constatat că mergea alături de Iepurașul Alb, care îi trăgea mereu câte o otheadă îngrijorată.

– Foarte frumoasă, a confirmat Alice. Unde e Ducea?

– Sssst! Sssst! a răspuns Iepurașul cu voce înăbușită, grăbită; pe urmă s-a uitat înfricoșat în spate, după care s-a înălțat în vârful picioarelor și i-a șoptit la ureche:

– A fost condamnată la moarte.

– Ce spui? Pentru ce?

– Ai spus „Ce păcat!“? a întrebat Iepurașul.

– N-am spus așa ceva, și nici nu cred că e păcat. Am întrebat „pentru ce?“

– I-a tras o palmă zdravănă Reginei... a început Iepurașul. Alice a izbucnit într-un hohot de râs.

– Sssst! a potolit-o Iepurașul, într-o șoaptă înspăimântată. Să nu te audă Regina. Știi, Ducesa a întârziat și Regina a spus...

– Treceți la locurile voastre! a zbierat Regina cu o voce tunătoare, și toți participanții au început să alerge care încotro, împiedicându-se unii de alții; până la urmă, și-au luat locurile și jocul a început.

Alice și-a spus în gând că n-a văzut în viața ei un asemenea teren de crochet: pământul era numai fâgașuri și creste, brăzdat peste tot; mingile de crochet erau arici vii, ciocanele de crochet erau păsări flamingo vii; iar arcurile erau formate din soldați care stăteau în patru labe.

Prima greutate de care s-a lovit Alice a fost stăpânirea păsării flamingo: a izbutit să-i fixeze, destul de confortabil, corpul sub brațul ei, cu picioarele în jos, dar când a încercat să-i îndrepte gâtul, ca să-și lovească ariciul cu capul păsării, aceasta s-a răsucit și a privit-o drept în față cu o expresie atât de uimită, încât Alice a izbucnit într-un hohot de râs și când, în sfârșit, i-a aplecat capul în jos și era gata să o ia de la capăt, a constatat că ariciul ei își scosese țepii și începuse să se târască la vale; în plus, oriunde ar fi dorit să-și trimită ariciul, era fie un șanț, fie o creastă, și cum ostașii în patru labe care alcătuiau arcurile se ridicau întruna în picioare și se mutau în alte părți ale terenului, Alice a ajuns la concluzia că era un joc foarte greu de jucat.

Toți jucătorii își trimiteau mingile în același timp, fără să-și aștepte rândul, și se certau între ei și se băteau pe arici; în curând, Regina s-a infuriat și a început să bată din picior și să strige „Tăiați-i ăstuia capul!“ „Tăiați-i ăsteia capul!“; striga din minut în minut.

Alice se simțea foarte stânjenită; e drept că nu avusese încă nici un conflict cu Regina, dar știa că așa ceva ar fi putut să survină în orice clipă, „Și atunci ce o să se întâmple

cu mine?“ se întreba ea. Aici se dau în vânt să taie capetele oamenilor, mă mir că au mai rămas unii cu capul pe umeri!

Se uita de jur împrejur în căutarea vreunui mijloc de scăpare, întrebându-se dacă s-ar putea furișa fără să fie văzută, când a observat în aer o apariție foarte ciudată, care la început a nedumerit-o teribil, dar apoi, după ce a examinat-o vreun minut sau două, și-a dat seama că e un rânjet și și-a spus în sinea ei: „E Pisica-Cheshire, acum o să am și eu cu cine să stau de vorbă“.

– Ce mai faci? a întrebat-o Pisica de îndată ce a apărut și o gură cu care să poată vorbi.

Alice a așteptat ca mai întâi să-i apară ochii, și pe urmă a dat din cap. „Nu are nici un rost să-i vorbesc până nu-i apar și urechile, sau măcar una din ele“, și-a spus în gând. Într-un minut a apărut întregul cap, și atunci Alice și-a lăsat jos pasărea flamingo și a început să-i povestească Pisicii cum se desfășoară jocul, bucuroasă că găsisese pe cineva care s-o asculte. Pisica părea să considere că apăruse destul din ea, așa că nu s-a mai ivit nimic din restul trupului.

– Socotesc că nu joacă deloc corect, a început Alice să se plângă, și se ceartă între ei atât de îngrozitor, încât nu poți să-ți mai auzi nici propria voce, și se pare că nu au nici o regulă de joc; sau dacă există unele reguli, nimeni nu ține seama de ele, și n-ai idee ce neplăcut e când toate articolele de joc sunt vii: de pildă arcul pe sub care va trebui să trec ca să ajung în partea cealaltă a terenului; și chiar acum aș fi putut să crochetez ariciul Reginei, numai că a luat-o la sănătoasa când a văzut ariciul meu îndreptându-se spre el.

– Ce părere ai despre Regină? a întrebat Pisica în șoaptă.

– Nu-mi place deloc, e extrem de... dar în momentul acela Alice și-a dat seama că Regina era chiar în spatele ei și o asculta, așa încât și-a terminat astfel fraza: ...e extrem de aproape de victorie, așa că nici nu mai merită să jucăm până la capăt.

Regina a zâmbit și a trecut mai departe.

– Cu cine discuți? a întrebat Regele, venind lângă Alice și privind cu mare curiozitate la capul Pisicii.

– Cu o prietenă de-a mea, o Pistică-Cheshire, dați-mi voie să v-o prezint, i-a răspuns Alice.

– Nu-mi place deloc cum arată, a spus Regele; oricum, dacă dorește, poate să-mi sărute mâna.

– Nu doresc deloc, a răspuns Pisica.

– Nu fi impertinentă, a repezit-o Regele, și nu te mai zgâi la mine în felul ăsta!

În timp ce vorbea, Regele a trecut în spatele lui Alice.

– O Pistică se poate uita la un Rege, a intervenit Alice. Am citit într-o carte, dar nu mai știu în care.

– Mă rog, trebuie luată de acolo, a spus Regele, cu o voce foarte hotărâtă; și a chemat-o pe Regină, care tocmai trecea pe acolo: Draga mea, aș vrea să fie luată pisica asta de aici!

Regina nu avea decât un singur mijloc de a rezolva dificultățile, fie mari, fie mici:

– Tăiați-i capul! a spus, fără măcar să se uite în jur.

– O să-l aduc chiar eu pe călău, a hotărât în grabă Regele, și a pornit să-l caute.

Alice s-a gândit c-ar fi bine să se ducă să vadă cum se mai desfășoară jocul, când a auzit vocea Reginei țipând cu furie, în depărtare. O auzise osândind trei dintre jucători la tăierea capului pentru că își pierduseră rândul la joc, așa încât nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile, mai ales că jocul era atât de dezordonat, că nu știa niciodată dacă era rândul ei sau nu. S-a dus să-și caute ariciul.

L-a găsit angajat într-o încăierare cu un alt arici, ceea ce i s-a părut o ocazie admirabilă de a crocheta pe unul dintre ei cu celălalt: singura dificultate consta însă în faptul că pasărea ei flamingo se deplasase în cealaltă parte a grădinii, unde încerca, neajutorată, să zboare într-un copac.

Când a izbutit să prindă pasărea și s-o aducă înapoi, încăierarea dintre arici se terminase, dar ambii combatanți erau de nevăzut; „Nu contează, și-a spus Alice, din moment ce

toate arcurile din partea asta de grădină au dispărut.“ Așa că și-a vârât pasărea sub braț, ca să nu-i scape din nou, și s-a întors să mai stea puțin de vorbă cu prietena ei.

Dar când s-a apropiat de Pisica-Cheshire a fost surprinsă să găsească o mare mulțime adunată în jur; se iscase o dispută între călău, Rege și Regină, care țipau toți odată, în timp ce privitorii stăteau tăcuți și arătau foarte jenați.

Când a apărut Alice, toți trei au chemat-o să lămurească lucrurile, și toți trei i-au expus punctele lor de vedere, deși, dat fiind că vorbeau toți odată, era greu să înțelegi ce spuneau. Punctul de vedere al călăului era că nu poți tăia un cap dacă nu există un trup de pe care să-l tai, el nu mai făcuse niciodată până atunci asemenea ispravă și nu avea de gând să înceapă acum, la *vârsta* lui.

Regele susținea că acolo unde există un cap, acesta poate fi decapitat, așa că nu avea rost să mai stea la palavre.

Iar Regina afirma că dacă nu i se taie Pisicii capul cât ai zice pește, atunci toți cei de față vor fi decapitați. (Această din urmă remarcă i-a determinat pe toți să-și ia mutre grave și îngrijorate.)

Alice nu a găsit nimic altceva de spus decât:

– Pisica aparține Ducesei; ar fi mai bine să o întrebați pe *ea*.

– E la închisoare, a răspuns Regina, adresându-se călăului; ad-o aici!

Călăul a pornit iute ca o săgeată.

Dar de îndată ce s-a îndepărtat, capul Pisicii a început să dispară, și când călăul a venit cu Ducesa, capul pierise cu totul, iar Regele și călăul au început să caute nebunește capul, în timp ce restul mulțimii s-a întors la joc.

IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase

– Vai, dragă, nici nu-ți imaginezi ce bine îmi pare că te revăd, scumpa mea! i-a spus Ducesa, vârându-și afectuos brațul sub brațul lui Alice, în timp ce se îndepărtau împreună.

Alice s-a bucurat că o găsisese într-o dispoziție atât de prietenoasă și și-a spus că poate din cauza piperului fusese atât de ursuză când se întâlniseră în bucătărie. „Când o să fiu și eu Ducesă, și-a spus în sinea ei (dar fără mari speranțe) n-o să țin absolut *nici un* bob de piper în bucătăria mea. Supa e gustoasă și fără piper. Poate că piperul îi face pe oameni iuți la mânie, a continuat ea să gândească, mulțumită că descoperise o nouă regulă; și oțetul îi face acri, iar mușetelul îi face amari, și... zahărul candel și alte lucruri de felul ăsta îi face pe copii dulci. Aș dori ca oamenii să cunoască aceste lucruri, atunci n-ar mai fi atât de țeпоși.“

Aproape că uitase de Ducesă, și a tresărit când i-a auzit vocea lângă urechea ei:

– Te gândești la ceva, draga mea, și de aceea ai uitat să mai vorbești. Nu-ți pot spune pe loc care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte în curând.

– Poate că nu are nici o morală, a cutezat Alice să-i spună.

– Tttt, Tttt, fetiço. Toate lucrurile din lume au o morală. Numai că trebuie să poți s-o descoperi.

Și, în timp ce vorbea, s-a lipit mai tare de Alice. Lui Alice nu-i plăcea această strânsă apropiere: în primul rând pentru că Ducesa era foarte slută, și în al doilea rând pentru că avea înălțimea exact cât să-și poată rezema bărbia de umărul ei, și bărbia era supărător de ascuțită. Totuși, nu voia să fie nepoliticoasă, așa încât o suporta pe cât îi stătea în putință.

– Jocul s-a mai îmbunătățit, a spus Alice, doar ca să mențină conversația.

– Așa e, a confirmat Ducesa, și morala acestui lucru este... O, iubirea, iubirea face ca pământul să se învâртеască!

– Cineva a spus cândva, a murmurat Alice, că oamenii care își văd de treaba lor fac pământul să se învâртеască.

– A, bine! E cam același lucru, a răspuns Ducesa înfi-gându-și bărbia ascuțită în umărul lui Alice; apoi a adăugat: și morala *acestui* lucru este: Fii atentă la sens, deoarece cuvintele își poartă singure de grijă.

„Ce-i mai place să găsească în toate o morală!“ a gândit Alice.

– Cred că te întrebi de ce nu-ți înconjur mijlocul cu brațul, i-a spus Ducesa după un răstimp. N-o fac din cauză că mă îndoiesc de reacția păsării flamingo. Ești de părere să încerc această experiență?

– S-ar putea să vă ciupească, a răspuns Alice, cu prudență, nedorind ca Ducesa să încerce experiența.

– Foarte adevărat, păsările flamingo și muștarul pișcă. Și morala acestui lucru e: cine se aseamănă se adună.

– Numai că muștarul nu-i o pasăre, a observat Alice.

– Ai dreptate, ca de obicei, cât de limpede expui lucrurile!

– *Cred* că muștarul e un mineral, a continuat Alice.

– Desigur, a răspuns Ducesa, care părea să fie de acord cu tot ce spunea Alice; pe aici, prin apropiere, sunt câteva mari mine de muștar. Și morala acestui lucru e: cu cât e mai mult la mine, cu atât e mai puțin la tine.

– Ah, știi! a exclamat Alice, care nu fusese atentă la ultima remarcă a Ducesei. E o plantă! Nu pare plantă, dar este.

— Sunt de acord cu tine, și morala acestui lucru este: Fii ceea ce pari a fi, sau, dacă vrei, o să mă exprim mai simplu: Niciodată să nu-ți imaginezi că ești altfel decât pari să fii în ochii altora sau că ceea ce ai fost sau ai fi putut să fii a fost sau ar fi putut să fie altfel decât a apărut în ochii altora.

— Cred că aş putea înțelege mai bine dacă mi-ai scrie toate astea, a răspuns Alice, politicos; dar când îmi vorbești, nu te pot urmări.

— Nu există nimic ce n-aş putea eu să spun dacă aş avea chef, a răspuns Ducesa pe un ton satisfăcut.

— Te rog, nu te osteni să-mi spui mai mult de atât, i-a cerut Alice.

— Ah, nu-i vorba de osteneală. Îți dau în dar tot ce-am spus până acum!

„Un dar cam ieftin! și-a spus Alice. Mă bucur că nu primesc asemenea daruri de ziua mea!“ Însă nu a avut curajul să-și exprime părerea cu glas tare.

— Iar ai căzut pe gânduri? a constatat Ducesa, împungând-o din nou cu bărbia în umăr.

— Am dreptul să gândesc, a repezit-o Alice, pentru că începea să se simtă puțin săcâită.

— Ai tot atâta drept cât are porcul să zboare; și mora...

Dar, spre surprinderea lui Alice, Ducesei i s-a stins glasul chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morală“, și brațul vârât sub cel al lui Alice a început să tremure. Alice a ridicat privirea și a văzut-o în fața lor pe Regină, cu brațele încrucișate la piept și încruntându-se ca o vijelie.

— Ce zi frumoasă, Majestate, a început să vorbească Ducesa, cu o voce slabă, tremurată.

— Îți dau un avertisment, așa cum e drept, i-a strigat Regină, bătând cu piciorul în pământ: sau dispari tu, sau dispare capul tău. Fă alegerea cât se poate de repede.

Ducesa a făcut alegerea și a dispărut în doi timp și trei mișcări.

– Haide să continuăm jocul, a cerut Regina, întorcându-se către Alice; aceasta din urmă era prea speriată ca să mai rostească un cuvânt, și a urmat-o încet pe Regină spre terenul de crochet.

Ceilalți oaspeți profitaseră de absența Reginei și se odihneau la umbră; dar în momentul în care au zărit-o întorcându-se, și-au reluat în grabă locurile, întrucât Regina anunțase că o clipă de întârziere i-ar costa capetele.

În tot timpul jocului, Regina n-a încetat o clipă să se certe cu toată lumea și să strige: „Tăiați-i capul!“ Cei pe care-i condamna erau preluați de soldați care, desigur, pentru a îndeplini această misiune, trebuiau să renunțe la a mai fi arcuri, așa încât o jumătate de oră mai târziu nu mai exista nici un arc pe teren, și toți jucătorii, cu excepția Regelui, Reginei și a lui Alice, fuseseră preluați în vederea tăierii capetelor.

Pe urmă Regina a renunțat la joc, cu răsuflarea tăiată, și a întrebat-o pe Alice:

– Ai cunoscut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

– Nu. Nici nu știu ce e o Falsă Broască Țestoasă.

– E cea din care se face supa care imită supa de broască țestoasă.

– Nici n-am văzut, nici n-am auzit vreodată de așa ceva.

– Atunci vino cu mine, și o să-ți povestească povestea ei.

Când au plecat împreună, Alice l-a auzit pe Rege declarând, cu voce reținută, întregii adunări:

– Sunteți cu toții iertați!

„Ei, ăsta-i un lucru bun“, și-a spus în sine ea pentru că se simțea foarte nefericită la gândul că Regina poruncise execuția unui număr atât de mare de victime.

Curând au ajuns în fața unui Grifon, care dormea în soare.

– Scoală-te, leneșule, și condu-o pe domnișoara asta la Falsa Broască Țestoasă, ca să-i asculte povestea, a strigat Regina. Eu trebuie să mă întorc să văd dacă au avut loc niște execuții pe care le-am poruncit.

A plecat, lăsând-o pe Alice singură cu Grifonul. Lui Alice nu-i prea plăcea mutra Grifonului, dar și-a spus că, până la urmă, era la fel de în siguranță alături de el pe cât ar fi fost dacă se ducea după Regina aceea barbară; așadar a așteptat.

Grifonul s-a ridicat, s-a frecat la ochi și s-a uitat după Regina până când nu a mai putut-o vedea; după aceea a chicotit:

– Ce caraghioslâc! a exclamat, jumătate pentru el, jumătate pentru Alice.

– Care-i caraghioslâcul?

– Cum așa, *ea însăși*? Totul se petrece în fantezia ei. Nimeni nu e executat niciodată, știi? Haide!

„Toți cei de aici spun mereu „haide!“, a gândit Alice, în timp ce îl urmărea încet pe Grifon; niciodată până acum nu mi s-a comandat în asemenea măsură.“

N-au avut mult de străbătut până când au zărit-o pe Falsa Broască Țestoasă în depărtare, stând singură și posomorâtă pe o mică lespede de stâncă; când s-au apropiat, Alice a auzit-o oftând, de parcă i se sfâșia inima. S-a simțit cuprinsă și ea de o milă profundă.

– Ce o face să sufere în halul ăsta? l-a întrebat pe Grifon.

Și Grifonul i-a răspuns aproape cu aceleași cuvinte pe care le rostise mai înainte.

– Totul se petrece în fantezia ei; nu are nici o suferință. Haide!

Au venit în fața Falsei Broaște Țestoase, care s-a uitat la ei cu niște ochi mari, încărcăți de lacrimi, dar nu a scos un cuvânt.

– Uite, domnișoara asta vrea să-ți cunoască povestea, a spus Grifonul.

– Am să i-o povestesc, a răspuns Falsa Broască Țestoasă, cu o voce profundă, cavernoasă; așezați-vă amândoi și nu scoateți un cuvânt până nu-mi termin povestea.

Drept care s-au așezat, și preț de câteva minute nimeni nu a scos nici un cuvânt. Alice și-a spus în sinea ei: „Nu văd

cum o să-și poată termina povestea din moment ce nu o începe.“ Dar a continuat să aștepte cu răbdare.

– Cândva, a început în cele din urmă Falsa Broască Țestoasă, cu un suspin adânc, am fost și eu o Broască Țestoasă veritabilă.

Aceste cuvinte au fost urmate de o foarte lungă tăcere, știrbită doar de o ocazională exclamație *Hjerrh!* scoasă de Grifon și de constantele sughițuri de plâns ale Falsei Broaște Țestoase. Alice era aproape gata să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc, doamnă, pentru interesanta dumneavoastră poveste“; totuși gândea că e *musai* să mai urmeze ceva; așa încât a stat cuminte și a așteptat, fără să scoată o vorbă.

– Când eram copii, s-a îndurat, în cele din urmă, Falsa Broască Țestoasă să vorbească, mai liniștită, deși tot mai sughița de plâns din când în când, am fost trimiși la școala din mare. Profesorul nostru era un Broscoi vârstnic – noi îi spuneam Carapace...

– De ce-i spuneai Carapace din moment ce nu avea carapace? a întrebat Alice.

– Îi spuneam Carapace pentru că era o carapacitate și ne învăța o mulțime de lucruri, a răspuns Falsa Broască Țestoasă nervoasă. Zău așa, ești cam grea de cap!

– Mă mir că nu ți-e rușine să pui asemenea întrebări stupide, a adăugat și Grifonul; după aceea amândoi au rămas tăcuți și s-au uitat muștrător la biata Alice, care simțea că intră în pământ. În cele din urmă, Grifonul i-a cerut Falsei Broaște Țestoase:

– Zi-i înainte, bătrânico! Doar n-o să ne pierdem întreaga zi ca să te ascultăm.

– Da, așa cum spuneam, am rămas la școala din mare, deși s-ar putea să nu vă vină a crede...

– N-am spus nici un moment că nu cred, a întrerupt-o Alice.

– Ba ai spus, a contrazis-o Falsa Broască Țestoasă.

– Ține-ți gura! a intervenit și Grifonul, înainte ca Alice să fi putut vorbi în apărarea ei.

Falsa Broască Țestoasă a continuat:

– Am primit cea mai bună educație – de fapt, mergeam la școală zi de zi.

– Și eu am frecventat o școală de zi, a întrerupt-o Alice, nu-i motiv să te mândrești atâta.

– Cu materii suplimentare? a întrebat Falsa Broască Țestoasă, ușor îngrijorată.

– Da, am învățat suplimentar limba franceză și muzica.

– Și spălarea? a întrebat Falsa Broască Țestoasă.

– Categoric nu, a răspuns Alice indignată.

– A! Asta înseamnă că nu era o școală cu adevărat bună, a replicat Falsa Țestoasă cu ușurare în glas. La școala noastră, erau notate ca materii suplimentare „Franceza – Muzica – și Spălarea“.

– Dar din moment ce locuiați în fundul mării nu cred că aveți mare nevoie de spălare.

– Eu, una, nu mi-am putut permite să urmez cursul ăsta, a adăugat Falsa Țestoasă, cu un suspin; am urmat numai cursurile obișnuite.

– Care erau astea?

– Zbaterea, adică sucitul și răsucitul în apă, asta în primul rând, și apoi diversele ramuri ale Aritmeticii: Ambiția, Abaterea Atenției, Urâtificarea și Zeflemisirea.

– N-am auzit niciodată de „Urâtificare“, a comentat Alice. Ce e asta?

Grifonul și-a ridicat ambele labe, în semn de mirare.

– N-ai auzit de urâtificare? a exclamat. De înfrumusețare ai auzit, presupun?

– Da, a răspuns Alice cu îndoială, înseamnă... să faci... lucrurile... mai drăguțe.

– Și, atunci, dacă nu știi ce-i urâtificarea, înseamnă că ești o nătângă.

Alice nu s-a simțit îndemnată să mai pună întrebări în legătură cu acest subiect, și s-a întors spre Falsa Broască Țestoasă, spunându-i:

– Ce altceva ai mai învățat?

– Mă rog, mai era Isteria, a răspuns Falsa Țestoasă, numărând materiile pe pielițele înotătoare ale labelor ei, adică Isteria antică și modernă, și Zerografia – pe urmă Picătura – maestrul de Picătură ne învăța să facem tablouri – era un Țipar-de-Mare, care venea o dată pe săptămână, da, ne învăța Picătura, și aveam caiete de spițe, și făceam și ulei pe brânză.

– Cum vine asta? a întrebat Alice.

– Mă rog, nu pot să-ți arăt acum, sunt prea țeapănă. Și Grifonul n-a vrut să învețe.

– N-am avut timp, s-a apărat Grifonul. Totuși și eu am urmat cursurile Profesorului Clasic. Era un crab bătrân, *asta* era.

– N-am fost niciodată la cursurile lui. Preda Râsul și Plânsul, așa se spunea, a intervenit Țestoasa.

– Într-adevăr, într-adevăr, a răspuns Grifonul, oftând la rândul său.

Și amândouă vietățile și-au îngropat capul în labe.

– Câte ore pe zi durau lecțiile? a întrebat Alice, dorind să schimbe subiectul.

– Zece în prima zi, nouă a doua zi, și așa mai departe.

– Ce orar curios! s-a mirat Alice.

– De asta se numesc cursuri; curg îndărăt, și seacă de la o zi la alta, a explicat Grifonul.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice, și a chibzuit puțin asupra ei, înainte de a face următoarea remarcă:

– Și atunci în cea de-a unsprezecea zi era vacanță?

– Sigur că da, a confirmat Falsa Țestoasă.

– Și ce făceați în cea de-a douăsprezecea zi? a întrebat Alice, curioasă.

– Am vorbit destul despre lecții, a întrerupt-o Grifonul pe un ton hotărât. Povestește-i acum ceva despre jocuri.

X

Cadrilul Homarilor

Falsa Broască Țestoasă a oftat din adâncul rărunchilor și și-a șters ochii cu una dintre pielițele înotătoare. S-a uitat la Alice și a încercat să vorbească, dar timp de un minut sau două vocea i-a fost înecată de sughițurile de plâns.

– De parcă i-ar fi rămas un os în gât, a comentat Grifonul.

Și s-a apucat să-i tragă pumni în ceafă și s-o scuture. În cele din urmă, Falsa Țestoasă și-a recăpătat glasul și a început să vorbească, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji:

– Nu știu dacă ai locuit mult timp în adâncurile mării. („Nu am locuit“ a răspuns Alice), și nu știu dacă ai fost vreodată prezentată unui homar (Alice a dat să spună „Am gustat o dată unul“, dar și-a curmat repede vorba și a răspuns în schimb „Nu, niciodată“), așa încât nu-ți poți da seama ce lucru încântător e un Cadril al Homarilor.

– Nu, într-adevăr. Ce fel de dans e cadrilul?

– Cum așa, a lămurit-o Grifonul, formezi întâi un șir de-a lungul țărmului...

– Două șiruri! I-a corectat Falsa Țestoasă. Foci, țestoase de mare, somoni, și așa mai departe. Pe urmă, după ce ai înlăturat toate meduzele din drum...

– Ceea ce, în general, ia oarecare timp, a precizat Grifonul.

– ... faci doi pași înainte...

– Fiecare având câte un homar ca partener! a completat Grifonul.

– Bineînțeles, a continuat Țestoasa, faci doi pași înainte, te întorci spre partener...

– ...schimbi homarii și apoi te întorci la formația inițială, a continuat Grifonul.

– Pe urmă, știi, arunci...

– Homarii! a strigat Grifonul, executând un salt în văzduh.

– ...îi arunci în mare, cât de departe poți...

– Și înoți în urma lor! a completat iar Grifonul.

– Faci o tumbă în mare! a țipat Falsa Țestoasă, dându-se nebunește peste cap...

– Și schimbi din nou partenerii homari, a zbierat Grifonul, cât îl ținea gura.

– Pe urmă, îndărăt pe uscat, și... asta-i prima figură, a adăugat Falsa Țestoasă cu glas scăzut; ambele creaturi, care până atunci săltaseră și se zbânțuiseră ca niște țicnite, s-au așezat din nou, foarte triste, și s-au uitat la Alice.

– Cred că-i un dans foarte frumos, a rostit Alice, cu timiditate.

– Ai vrea să vezi un pic din el? a întrebat Falsa Țestoasă.

– Da, foarte mult.

– Vino, haide să executăm prima figură, i-a cerut Țestoasa Grifonului. O putem face și fără homari, știi. Cine cântă?

– O, cântă tu, eu am uitat cuvintele.

Și amândoi au început să danseze solemn în jurul lui Alice, călcând-o pe picioare când se apropiau prea tare de ea, fluturându-și labele pentru a marca ritmul, în timp ce Falsa Broască Țestoasă cânta următoarele, foarte încet și foarte melancolic:

*Zise un pește alb către melc „Mergi mai iute, dragă,
Că vine-n grabă un delfin și mă calcă pe coadă.
Se-nghesuie homarii și broaștele țestoase, le vezi*

*Colo pe scândură? Vrei și tu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?*

*N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea:
Cu homarii de-a valma în mare ne vor arunca!“
Dar melcul răspunse: „E prea departe, e departe de tot“
Și privind chiorâș adăugă „Să dansez n-am să pot.“
N-a vrut n-a putut n-a vrut n-a putut să intre în joc.
N-a vrut n-a putut n-a vrut n-a putut să intre în joc.*

*„Contează cât mergem“ îi spuse amicul solzos.
„De cealaltă parte e țarm – colo, mai jos
Pleci din Anglia – și deodată Franța-i aproape
Nu păli, melcule – mai bine dansează-n aceste ape.
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?*

– Mulțumesc, e un dans foarte interesant, a spus Alice, bucuroasă că, în sfârșit, se terminase, și mi-a plăcut foarte mult cântecul ăsta curios despre peștii albi.

– O, peștii albi, pe ăștia i-ai văzut, desigur?

– Da, i-am văzut de multe ori la cin..., și-a curmat repede vorba Alice.

– Nu știu unde este acest Cin, a răspuns Țestoasa; dar dacă i-ai văzut de multe ori, atunci știi, desigur, cum arată.

– Cred că da, a răspuns Alice, cugetând. Își țin coada în gură și sunt înveliți în pesmet.

– Te înșeli în privința pesmetului, apa mării l-ar spăla. Dar își țin într-adevăr coada în gură, și motivul este... la acest punct, Falsa Broască Țestoasă a căscat și a închis ochii. Spune-i tu care-i motivul, i-a cerut Grifonului.

– Motivul este că vor și ei să danseze cu homarii. Așa încât sunt aruncați în mare. Și trebuie să străbată cale lungă în

apă. De asta își țin coada cu dinții. În felul ăsta se asigură că nu vor mai putea fi scoși din apă. Asta-i tot.

– Mulțumesc, i-a spus Alice. E foarte interesant. Până acum n-am cunoscut atâtea lucruri despre peștii albi.

– A, dacă dorești, îți pot spune mult mai multe, i-a răspuns Grifonul. Știi de ce se numesc „albi“?

– Niciodată nu m-am gândit. De ce?

– *Lustruiește ghetetele și pantofii*, a răspuns solemn Grifonul.

Alice era complet năucită.

– *Lustruiește ghetetele și pantofii?* a repetat ea uluită.

– Da, cu ce sunt lustruiți pantofii tăi? Ce-i face atât de strălucitori?

Alice s-a uitat în jos la pantofi și a rămas puțin pe gânduri înainte de a răspunde:

– Sunt frecați cu cremă neagră, cred.

– Ghetetele și pantofii celor care locuiesc în mare sunt frecați cu cremă albă. Sunt înălbiți. Acum știi.

– Și din ce-i făcută crema albă? a întrebat Alice, foarte curioasă.

– Din calcani și țipari, desigur, a răspuns Grifonul, cam iritat, orice crevetă ar fi putut să-ți spună atâta lucru.

– Dacă eu aș fi fost peștele alb, a răspuns Alice, ale cărei gânduri zăboveau încă asupra versurilor cântecului, i-aș fi spus Delfinului: „Rămâi în spate, te rog. Nu te vrem alături de noi.“

– Ba se simțeau foarte îndatorați să-l aibă alături, a contrazis-o Falsa Țestoasă. Nici un pește cu scaun la cap nu s-ar aventura să se ducă undeva fără un delfin.

– Zău? s-a mirat Alice.

– Bineînțeles că nu. Dacă un pește ar veni la *mine* și mi-ar spune că pleacă într-o călătorie, l-aș întreba: „Cu ce delfin?“

– Nu cumva „spre ce destin?“

– Eu știu ce spun, a răspuns Falsa Broască Țestoasă pe un ton ofensat.

— Ei, hai să ascultăm ceva și din aventurile *tale*, a intervenit Grifonul.

— Aș putea să vă povestesc aventurile mele începând de azi dimineață, a început Alice cu sfială, nu are nici un rost să încep cu trecutul, pentru că ieri eram cu totul altă persoană.

— Explică-ne lucrul ăsta, a cerut Țestoasa.

— Nu, nu! Să ne povestească întâi aventurile; explicațiile iau prea mult timp, a cerut Grifonul.

Așa încât Alice a început să le povestească toate întâmplările prin care a trecut, din momentul în care l-a văzut pe Iepurașul Alb. La început era puțin stânjenită, pentru că cele două creaturi stăteau foarte aproape de ea, încadrând-o de o parte și de cealaltă, făcând ochi mari și deschizându-și larg gurile; dar pe măsură ce înainta în povestire, căpăta tot mai mult curaj. Ascultătorii ei au stat perfect liniștiți, până la partea în care a citat poezia *Ești bătrân, taică William*, pe care i-o recitase Omizii, și în care cuvintele erau de astă dată altele, așa încât Falsa Țestoasă a tras adânc aer în piept și a spus:

— E foarte ciudat!

— E cât se poate de ciudat, a adăugat Grifonul.

— A sunat cu totul altfel, a repetat Falsa Țestoasă, căzând pe gânduri. Aș vrea s-o aud acum încercând să recite ceva. Spune-i să înceapă.

Se uita la Grifon ca și cum gândea că acesta are oarecare autoritate asupra lui Alice.

— Ridică-te în picioare și recită: *Acesta-i glasul trântorului*, i-a poruncit Grifonul.

„Cum îți mai ordonă creaturile astea, și-a spus Alice în sinea ei, și cum te obligă să repeți ce-ai învățat. Parc-aș fi la școală!“

Totuși, s-a ridicat în picioare și a început să recite poezia, dar mintea ei era atât de plină de Cadrilul Homarilor, încât aproape că nu mai știa ce spune; și cuvintele au răsunat, într-adevăr, foarte ciudat:

*E glasul Homarului, l-am auzit eu cum spune
„Prea m-ai fiert, acum pune-mi zahăr în păr, mai pune.”
Și cum face rața cu genele face el cu sprâncenele,
Își coase nasturii, tivește izmenele.
Când se usucă nisipul, el ca un cintezoii voios
Privește de sus la rechinul cel mai fioros:
Dar când apele cresc în flux și rechinii-s aici
Vocea îi tremură-n triluri subțirele și mici.*

– Asta-i cu totul altceva decât poezia pe care o recitam eu în copilărie, a declarat Grifonul.

– N-am mai auzit-o niciodată până acum, a confirmat și Falsa Țestoasă, dar e un nonsens de la un capăt la celălalt.

Alice nu a răspuns nimic; ședea din nou cu fața în mâini, întrebându-se dacă, vreodată, lucrurile își vor relua mersul lor firesc.

– Aș dori să-mi explice, a stăruit Falsa Țestoasă.

– Nu poate să-ți explice, a potolit-o Grifonul în grabă. Treci la strofa a doua.

– Dar ce-i cu sprâncenele? nu s-a lăsat Falsa Țestoasă. Cum poate să coase cu ele? Ai auzit de așa ceva?

– E prima figură din dans, a încercat Alice să explice; dar era îngrozitor de zăpăcită de întreaga poveste, și dorea să schimbe subiectul.

– Treci la strofa a doua, a repetat Grifonul, nervos; începe cu: *Am trecut pe lângă grădină.*

Alice nu îndrăznea să nu se supună, deși era convinsă că i-arăși o să iasă totul pe dos; a continuat cu o voce tremurătoare:

*Treceam pe la el prin grădină când am zărit
Pantera și bufnița mâncând dintr-un blid:
Pantera hăpăia carnea toată, cu sos
Bufnița s-a ales cu blidul gol, curat, frumos.
Și la urmă primi, ea singură în dar
Lingura de pe masă – și-o vârî în buzunar:
Pantera luă, mârâind din gâtlej, cuțitul, furculița
Și-și încheie banchetul devorând –*

– Ce rost are să repete toată aiureala asta, a întrerupt-o Falsa Țestoasă, dacă nu dă explicații pe măsură ce înaintează? E lucrul cel mai aiuristic pe care l-am auzit în viața mea.

– Cred că ar fi mai bine să renunți, a sfătuit-o Grifonul, și Alice a fost fericită să-i dea ascultare.

– Să încercăm altă figură din Cadrilul Homarilor? Sau preferi ca Falsa Broască Țestoasă să cânte un alt cântec? a întrebat Grifonul.

– O, un alt cântec, vă rog, dacă va binevoi Falsa Broască Țestoasă, a răspuns Alice cu atâta grabă, încât Grifonul a adăugat, oarecum ofensat:

– Hm! Gusturile nu se discută. Cântă-i *Supa de Broască Țestoasă*; vrei, bătrânico?

Falsa Țestoasă a suspinat adânc, și a început, cu o voce uneori înecată de sughițuri de plâns, să cânte:

*Supă aromată, supă frumoasă
Aburind în fața noastră pe masă!
O lume ai da să poți gusta
Acest deliciu de trufanda!
Suuu-pă gus-toaaaasă
Suuu-pă deli-cioaaaasă
E supa serii,
Supa cea mai gustoasă!*

*Minune de supă! Cine să mai vrea
Fripturi, vânat, bifte, sardea?
Cine n-ar da totul de pe dânsu' pe
Numai două parale să-și ia trei supe?
Minunăție de supă gustoasă?
Suuuu-pă gus-toaaaasă!
Și de-li cioaaaa-să
Supa la ciii-nă
Su-pă di-VIII-NĂ!*

– Refrenul, din nou! a strigat Grifonul. Dar când Țestoasa tocmai începuse să-l repete, s-a auzit din depărtare strigătul: „Începe procesul!”

– Vino, a strigat Grifonul și, luându-o pe Alice de mână, a pornit grăbit, fără să mai aștepte sfârșitul cântecului.

– Despre ce proces e vorba? a întrebat Alice gâfâind din cauza alergării.

Dar Grifonul i-a răspuns numai:

– Haide! și și-a iuțit pașii, în timp ce din depărtare se auzeau din ce în ce mai slab, cuvintele melancolice purtate de vânt:

*Supa la ciii-nă
Su-pă di-VIII-NĂ!*

XI

Cine a furat tartele?

Când au sosit Alice și Grifonul, Regele și Regina de Cupă erau așezați pe tronurile lor, înconjurați de o mare adunare: tot felul de păsărele și de animale, precum și întregul pachet de cărți de joc: Valetul de Cupă stătea în fața lor, legat în lanțuri, cu câte un soldat de pază de o parte și de alta; lângă Rege se găsea Iepurașul Alb, care ținea într-o mână o trompetă, și în cealaltă un sul de pergament. În centrul Curții de Judecată se afla o masă, pe care era un platou mare cu tarte: arătau atât de îmbietor, încât Alice se simțea flămândă numai cât se uita la ele.

„Aș vrea să se termine procesul, s-a gândit ea, și apoi să se împartă la toată lumea gustările!“ Dar se părea că nu exista nici o șansă să se întâmple așa ceva, drept care a început să se uite la tot ce o înconjura, ca să-și omoare timpul.

Alice nu mai fusese niciodată până atunci într-un tribunal, dar citise în cărți despre ele, așa încât a constatat cu satisfacție că îi erau cunoscute denumirile a tot ce se găsea acolo.

„Ăsta-i judecătorul, pentru că poartă o perucă mare“, și-a spus.

Judecătorul era însuși Regele și, cum își pusese coroana peste perucă, nu părea să se simtă prea comod și nu arăta deloc atrăgător.

„Și asta-i boxa juriului, și-a spus Alice mai departe, iar cele douăsprezece creaturi (era obligată să le numească „creaturi“, pentru că unele dintre ele erau animale și altele păsări) sunt, probabil, jurații“. Și-a repetat de vreo trei ori în gând ultima denumire, pentru că era foarte mândră de ea; își spunea, pe drept cuvânt, că puține fetițe de vârsta ei ar fi știut ce înseamnă toate astea. Oricum, „membrii juriului“ ar fi avut același înțeles.

Cei doisprezece jurați erau foarte ocupați să scrie de zor pe niște tăblițe.

– Ce fac? i-a șoptit Alice Grifonului. Din moment ce nu a început încă procesul, nu înțeleg ce scriu.

– Își notează numele lor, de teamă să nu le uite înainte de a se termina procesul, i-a răspuns, tot în șoaptă, Grifonul.

– Ce chestii protesti! a exclamat Alice cu voce tare, dar și-a înghițit imediat vorba, pentru că Iepurașul Alb a strigat:

– Păstrați liniște în Curtea de Judecată!

Regele și-a pus ochelarii și s-a uitat încruntat în jur să vadă cine face gălăgie.

Alice a văzut clar, de parcă li s-ar fi uitat peste umăr, că toți jurații notaseră pe tăblițe „Ce chestii protesti!“, ba mai mult, a văzut că unul dintre ei nu știa cum se scrie „protesti“, și i-a cerut vecinului să-i spună. „Ce mai harababură o să fie pe tăblițele lor când se va termina procesul!“, a gândit Alice.

Unul dintre jurați avea un creion care scârțâia pe tăbliță. Era ceva ce Alice nu putea îndura; s-a strecurat în spatele lui și, foarte curând, i s-a ivit prilejul de a-i șterpeli creionul. A făcut-o atât de repede, încât sârmanul mic jurat (era Bill, Șopârla) nu și-a putut da seama unde i-a dispărut creionul și a început să-l caute peste tot; negăsindu-l, a fost nevoit să scrie, în tot restul zilei, cu degetul pe tăbliță, ceea ce nu s-a dovedit de mare folos, pentru că degetul nu lăsa nici un semn.

– Crainicule, citește acuzația! a spus Regele.

La auzul acestor cuvinte, Iepurașul Alb a suflat de trei ori din trompetă, apoi a desfășurat sulul de pergament și a citit:

*Regina de Cupă, astă vară după
Amiază, a copt niște turte:
Fantele de Cupă le-a luat pe toate
Ascuns după uluci prin curte!*

– Proclamați verdictul! a poruncit Regele, adresându-se juraților.

– Încă nu, încă nu, l-a întrerupt Iepurașul. Mai sunt încă multe proceduri, înainte de verdict.

– Să fie chemat primul martor! a poruncit Regele; Iepurașul a sunat de trei ori din trompetă și a strigat:

– Primul martor!

Primul martor a fost Pălărierul. S-a prezentat ținând într-o mână o cană de ceai și în cealaltă o felie de pâine cu unt.

– Te rog să mă ierți, Măria Ta, a început el, că am venit cu astea, dar când am fost chemat încă nu-mi terminasem ceaiul.

– Ar fi trebuit să-l termini, a decretat Regele. Când l-ai început?

Pălărierul s-a uitat la Iepurele de Martie care-l urmăse în tribunal, braț la braț cu Hârciogul.

– Pe paisprezece martie, cred, a spus el.

– Pe cincisprezece, l-a corectat Iepurele de Martie.

– Pe șaisprezece, a adăugat Hârciogul.

– Să se noteze! a cerut Regele, adresându-se juriului; și jurații au scris în grabă pe tăblițele lor toate aceste date, după care le-au adunat, și apoi au transformat rezultatul în șilingi și penny.

– Scoate-ți pălăria! i-a cerut Regele Pălărierului.

– Nu e a mea! a răspuns acesta din urmă.

– *E furată!* a exclamat Regele, întorcându-se spre juriu, care pe dată a întocmit un memorandum.

– Eu păstrez pălăriile ca să le vând, a explicat Pălărierul; nici una dintre ele nu e a mea. Eu sunt pălărier.

La acest punct, Regina și-a pus ochelarii și s-a uitat încruntată la Pălărier, care a pălit și a început să se agite.

– Depune-ți mărturia, i-a cerut Regele, și nu mai fi nervos, altminteri voi cere să fii executat pe loc.

Aceste cuvinte nu au părut să-l încurajeze pe martor; a pornit să-și mute greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, se uita temător la Regină și, în fâstâceala lui, a mușcat o bucată mare din ceașcă, în locul feliei de pâine cu unt.

În chiar momentul acela, Alice a încercat o senzație curioasă, care a nedumerit-o teribil până când și-a dat seama despre ce e vorba: începuse din nou să crească; la început, s-a gândit să se ridice și să părăsească tribunalul, dar în scurt timp s-a răzgândit și a hotărât să rămână acolo atâta timp cât o să mai încapă în el.

– Te-aș ruga să nu mă presezi așa de tare, i-a spus Hârciogul, care ședea lângă ea. Aproape că nu mai pot respira.

– N-am ce face, i-a răspuns Alice cu blândețe. Cresc.

– Nu ai dreptul să crești *aici*, a ripostat Hârciogul.

– Nu vorbi prostii, l-a repezit Alice cu mai mult curaj; dacă vrei să știi, și tu crești.

– Da, dar eu cresc într-un ritm normal, nu în felul ăsta ridicol al tău.

S-a ridicat îmbufnat, a traversat încăperea și s-a așezat în celălalt colț al tribunalului.

În tot acest timp, Regina nu a încetat o clipă să-l fixeze pe Pălărier și, chiar în momentul când Hârciogul traversa tribunalul, a poruncit unuia dintre curteni:

– Aduceți-mi lista cântăreților de la ultimul concert.

La auzul acestor cuvinte, bietul Pălărier a început să tremure atât de tare, încât a ieșit din pantofi.

– Depune-ți mărturia! a repetat Regele furios; altminteri poruncesc să fii executat, indiferent dacă ești nervos sau nu.

– Măria Ta, eu sunt un biet om, a început Pălărierul cu un glas care dârdâia, și încă nu am apucat să-mi iau ceaiul, – nici măcar de o săptămână încoace... și felia de pâine cu unt a devenit tot mai subțire... și clinchetul ceaiului...

– Clinchetul *cui*? a întrebat Regele.

– A început cu un ce...

– Desigur și clinchetul și ceaiul încep cu litera ce... Ce, mă iei drept un nerod? Spune mai departe.

– Sunt un om sărac, a continuat Pălărierul, și după aceea toate lucrurile clincăneau... numai că Iepurele de Martie a zis...

– N-am zis eu! l-a întrerupt în mare grabă Iepurele de Martie.

– Ba tu ai zis, a stăruit Pălărierul.

– Neg! a ținut-o morțiș Iepurele de Martie.

– Neagă! a subliniat Regele; să nu se consemneze!

– Mă rog, în orice caz, Hârciogul a zis... a continuat Pălărierul, uitându-se îngrijorat în jur, să vadă dacă și Hârciogul o să nege; dar acesta nu a negat nimic, deoarece dormea buștean.

– După aceea, a continuat Pălărierul, mi-am mai tăiat niște pâine cu unt...

– Dar ce a zis Hârciogul? a întrebat un membru al juriului.

– Asta nu-mi mai aduc aminte.

– Trebuie să-ți aduci aminte, sau poruncesc să fi executat, a declarat Regele.

Nefericitul Pălărier a scăpat din mână ceașca de ceai și pâinea cu unt, și s-a lăsat pe jos într-un genunchi.

– Sunt un om slab, Măria Ta, a început el.

– Ești un *vorbitor* foarte slab, a observat Regele.

La acest punct, unul dintre cobai a aclamat, dar ovațiile au fost imediat înăbușite de către slujbașii tribunalului. (Pentru că am folosit un cuvânt dur, am să vă explic cum s-au petrecut lucrurile. Slujbașii aveau un sac mare de pânză, care se lega la gură cu două șireturi; l-au vârat pe cobai în sac, cu capul în jos, și după aceea s-au așezat pe el.)

„Mă bucur că am văzut cum se procedează, a gândit Alice. Am citit de atâtea ori în ziare că «la sfârșitul procesului au fost câteva încercări de aplauze, pe care slujbașii

tribunalului le-au înăbușit imediat, iar eu nu înțelegeam niciodată cum vine treaba asta, și acum m-am dumirit».”

– Dacă asta-i tot ce știi, atunci stai jos, i-a spus Regele.

– Nu pot să stau mai jos de atât, a răspuns Pălărierul; sunt pe podea.

– Atunci *așează-te* jos.

La acest punct, cel de-al doilea cobai a ovaționat, și a fost înăbușit.

„Ei, cu asta s-a zis cu cobaii, a gândit Alice. Acum o să meargă totul strună.”

– Aș prefera să-mi termin ceaiul, a răspuns Pălărierul, aruncând o privire temătoare Reginei, care citea lista cântăreților.

– Poți pleca, a spus Regele, și Pălărierul s-a grăbit să părăsească tribunalul, fără măcar să-și încalțe pantofii.

– ...și tăiați-i capul, a adăugat Regina, adresându-se unuia dintre slujbași, dar până să ajungă acesta la ușă, Pălărierul se și făcuse nevăzut.

– Introduceți martorul următor! a poruncit Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. S-a prezentat cu râșnița de piper în mână, și Alice a ghicit cine era chiar înainte de a fi intrat în tribunal, pentru că toți cei de pe lângă ușă au început să strănute.

– Depune-ți mărturia! a poruncit Regele.

– N-am de gând.

Regele s-a uitat îngrijorat la Iepurașul Alb, care i-a murmurat:

– *Acest* martor trebuie să fie interogat de Majestatea Voastră.

– Mă rog, dacă trebuie, trebuie, a rostit Regele cu un aer melancolic, și, după ce și-a încrucișat brațele la piept și s-a încruntat la bucătăreasă până când aproape că nu a mai putut-o vedea, a întrebat-o cu un glas adânc:

– Din ce se fac tarteles?

– Din piper, în cea mai mare parte, a răspuns bucătăreasa.

– Din melasă, a adăugat o voce somnoroasă din spatele ei.

– Înșfăcați-l de guler și scoateți-l afară pe Hârciogul acela! a strigat Regina. Decapitați Hârciogul! Dați-l pe Hârciog afară din tribunal! Suprimați-l! Pișcați-l! Radeți-i mustățile!

Câteva momente în tribunal a domnit confuzia, până când l-au evacuat pe Hârciog și, când s-a înstăpânit din nou liniștea, bucătăreasa se făcuse nevăzută.

– N-are importanță! a declarat Regele, ușurat. Introduceți martorul următor! Apoi, întorcându-se spre Regină, i-a spus în șoaptă: Zău așa, draga mea, martorul următor trebuie să fie interogat de tine. Pe mine m-a apucat durerea de cap.

Alice l-a urmărit pe Iepurașul Alb, care scruta lista martorilor; era foarte curioasă cine avea să fie următorul martor, „pentru că, până acum, n-au adunat prea multe probe“, și-a spus ea.

Imaginați-vă surpriza ei când Iepurașul Alb a citit, cu vocea lui cea mai stridentă, numele:

– Alice!

XII

Alice depune mărturie

– Prezent! a strigat Alice, uitând, în emoția momentului, cât de mare crescuse în ultimele câteva minute, și a sărit cu asemenea grabă, încât a măturat, cu poala fustei, băncile juraților, răsturnându-i pe toți în capetele celor aflați jos în sală; și au rămas așa, bieții de ei, zbatându-se, cu picioarele și mâinile răschirate, aducându-i aminte de bolul de sticlă cu peștișori de aur pe care-l răsturnase, din greșeală, acasă, cu o săptămână în urmă.

– Oh, scuzați-mă! a exclamat cu un ton dezolat, și a început să-i culeagă de pe jos cât de repede putea, pentru că avea în minte accidentul cu peștișorii și o obseda ideea că jurații trebuie adunați imediat și puși cât mai urgent înapoi în băncile lor, căci altfel ar muri.

– Procesul nu poate continua până când nu-și ocupă toți jurații locurile, a decretat Regele, cu un glas grav; *toți*, a repetat el pompos, uitându-se cu asprime la Alice.

Ea a aruncat o privire în boxă și a văzut că, în marea ei grabă, îl așezase pe Bill-Șopârla cu capul în jos, și, bietul de el, dădea resemnat din coadă, neputându-se mișca. Cât ai zice pește, Alice l-a repus în poziție normală „nu că asta ar avea mare importanță, și-a spus ea. Cred c-ar fi la fel de folositor procesului și cu coada-n sus, și cu coada-n jos.“

De îndată ce jurații și-au revenit din șoc și și-au recăpatat tăblițele și creioanele, au pornit cu mare sârg la treabă, scriind istoria accidentului, toți cu excepția Șopârlei, care era prea traumatizată pentru a face altceva decât să stea cu gura căscată și cu ochii în tavan.

– Ce știi despre problema în cauză? a întrebat-o Regele pe Alice.

– Nimic.

– *Absolut* nimic?

– Absolut nimic.

– Acest lucru e foarte important, a declarat Regele, adresându-se juriului.

Jurații tocmai începuseră să-i noteze spusele pe tăblițele lor, când au fost întrerupți de Iepurașul Alb.

– Desigur, Majestatea Voastră vrea să spună *neimportant*, a atras el atenția pe un ton plin de respect.

– Da, desigur, am vrut să spun *neimportant*, a răspuns Regele în grabă, apoi a murmurat pentru sine: important, neimportant, neimportant, important... de parcă încerca să vadă care dintre cele două cuvinte sună mai bine.

Unii dintre jurați au notat cuvântul „important“, alții au notat „neimportant“. Alice putea desluși cuvintele, întrucât se găsea destul de aproape de ei pentru a le vedea tăblițele; „dar oricum, important-neimportant, n-are nici o importanță“, și-a spus ea.

În momentul acela, Regele, care între timp fusese ocupat să scrie ceva în carnetul lui, a strigat: „Tăcere!“ și apoi a citit din carnet:

– Regula Patruzeci și doi: Orice persoană mai înaltă de un kilometru trebuie să părăsească tribunalul.

– Dar eu nu am o înălțime de un kilometru, a pledat Alice.

– Ba ai, a contrazis-o Regele.

– Are aproape doi kilometri, a intervenit Regina.

– Oricum ar fi, eu n-am să plec, a ripostat Alice; și apoi, regula aceasta nu-i reglementară; ați inventat-o acum, pe loc.

– Este cea mai veche regulă din carte, a contrazis-o Regele.

– Dac-ar fi fost cea mai veche, ar fi trebuit să fie Regula numărul Unu, a precizat Alice.

Regele a pălit și și-a închis în grabă carnetul.

– Proclamați verdictul! a cerut el juriului, cu o voce joasă, tremurătoare.

– Majestate, a sărit Iepurașul Alb, mai există probe pe care nu le-am luat încă în seamă; hârtia aceasta, de pildă, a fost adusă chiar acum.

– Ce conține? a întrebat Regina.

– Încă n-am deschis-o, a răspuns Iepurașul Alb, dar pare să fie o scrisoare, scrisă de inculpat către... către... cineva.

– Trebuie s-o fi scris către cineva, a intervenit Regele, doar dacă n-a fost adresată nimănui, ceea ce, știți, nu se prea obișnuiește.

– Ce adresă poartă? a întrebat un jurat.

– Nu poartă nici un fel de adresă, a răspuns Iepurașul Alb; de fapt, nu scrie nimic pe plic.

În timp ce vorbea, a despăturit scrisoarea și a adăugat:

– De fapt, nu e o scrisoare, e o înșiruire de versuri.

– E scrisul de mână al inculpatului? a întrebat alt jurat.

– Nu, nu este, ceea ce e foarte curios, a replicat Iepurașul Alb.

(Toți jurații au făcut o mutră mirată.)

– Probabil că a imitat scrisul altcuiva, și-a dat Regele cu părerea.

(Toți jurații au făcut o mutră satisfăcută.)

– Majestatea Voastră, vă rog, a vorbit Valetul de Cupă inculpat; nu am scris-o eu, și nimeni nu poate dovedi că am scris-o; la sfârșit nu e semnat nici un nume.

– Faptul că nu ai semnat-o înrăutățește lucrurile, a declarat Regele. Probabil că ai urmărit un gând rău, altminteri ți-ai fi semnat numele, ca orice om onest.

Aceste spuse au fost urmate de aplauze generale: era, într-adevăr, primul lucru inteligent pe care-l rostise Regele în ziua aceea.

– Ceea ce *dovedește*, desigur, vinovăția lui, a adăugat Regina. Tăiați-i...

– Ba nu *dovedește* nimic, a întrerupt-o Alice; vai de mine, dar nici nu știți despre ce-i vorba în scrisoare.

– Citiți-o! a poruncit Regele.

Iepurașul Alb și-a pus ochelarii:

– De unde dorește Majestatea Voastră să încep?

– Începe cu începutul, i-a răspuns Regele foarte grav, și continuă până la sfârșit; acolo te oprești.

În tribunal s-a înstăpânit o tăcere totală, în timp ce Iepurașul Alb citea:

*Mi-au spus că tu ai trecut pe la ea
Și i-ai amintit de mine
M-a lăudat, e drept, dar a spus
Că nu pot înota prea bine.*

*El a trimis vorbă că nu am plecat
(Știam că-i adevărat, se-nțelege):
Dar dacă ea o să insiste
De tine ce se alege?*

*I-am dat ei una, ei i-au dat lui două,
Tu ne-ai dat trei, după plăceri
De la el le-au luat și ți le-au înapoiat
Deși ale mele erau, până ieri.*

*Dacă eu sau ea ne amestecăm
În această poveste cumva
El e-ncredințat că eliberarea
Le-o vei aduce dumneata.*

*Eu cred că numai tu
(Până ca ea să aibă un acces)
Ai fost piedica între noi și el
Așa cum se întâmplă des*

*Nu-i spune lui că ea îi admira,
Acest secret se păstrează bine
În fața lumii întregi – rămâne
Doar între mine și tine.*

– Asta e cea mai importantă dovadă din tot ce am ascultat până acum, a spus Regele, frecându-și mâinile de satisfacție; deci, de astă dată juriul poate să...

– Dacă cineva poate să-mi explice conținutul acestui poem îi ofer șase pence. Eu nu cred că există măcar un atom de sens în el, a comentat Alice. (În ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu se mai temea deloc să-l întrerupă pe Rege.)

Toți jurații au notat pe tăblițele lor: „Ea nu crede să existe un atom de sens în el“, dar nici unul dintre ei nu a încercat să explice conținutul poemului.

– Dacă nu are nici un înțeles, a spus Regele, înseamnă că ne scutește de marea bătaie de cap de a încerca să găsim un înțeles. Și totuși, nu știu, a continuat el, așternându-și hârtia cu versuri pe genunchi și privind-o cu un singur ochi; parcă, până la urmă, are oarecare înțeles: *a spus că nu pot înota prea bine* – nu știi să înoți, nu-i așa? a întrebat, întorcându-se spre Valetul inculpat.

Acesta a clătinat din cap cu amărăciune:

– Arăt eu ca unul care poate înota? (Ceea ce era foarte adevărat, întrucât Valetul era confecționat în întregime din carton.)

– Până aici, așa e, a continuat Regele, bombănind versurile pentru el: *Știam că-i adevărat, se-nțelege*: – aici e vorba de juriu – *Dacă ea o să insiste* – aici e vorba de Regină – *De*

tine ce se alege? – asta-i într-adevăr întrebarea – *I-au dat ei una, ei i-au dat lui două* – vai de mine, aici e vorba despre ce a făcut cu tartele...

– Dar mai departe spune „*De la el le-au luat și ți le-au înapoiat*“, a subliniat Alice.

– Păi sigur, sunt aici pe masă! a declarat Regele, triumfător, arătând spre platoul cu tarte cu fructe. Nimic nu poate fi mai limpede. Pe urmă a continuat el, *Până ca ea să aibă un acces* – tu n-ai niciodată accese, draga mea, nu-i așa? a întrebat-o pe Regină.

– Niciodată, a răspuns Regina înfuriată, aruncând cu o călimară în Șopârlă (Sărmanul Billuță renunțase să mai scrie cu un deget pe tăbliță, deoarece degetul nu lăsa nici un semn; dar acum a pornit din nou să scrie repede, muindu-și degetul în cerneala care-i șiroia pe față, până ce avea să se usuce.)

– Atunci ție accesele îți sunt inaccesibile, a spus Regele, privind cu un zâmbet pe cei din tribunal.

A urmat o tăcere absolută.

– A fost un joc de cuvinte, a adăugat Regele pe un ton enervat, și atunci toată lumea și-a îngăduit să râdă. Juriul să dea verdictul! a repetat Regele pentru a douăzecea oară în acea zi.

– Nu! Nu! s-a opus Regina. Întâi sentința – și pe urmă verdictul.

– Ce nonsens! a strigat Alice. Auzi, sentința înaintea verdictului!

– Taci din gură! a țipat Regina, înroșindu-se ca para focului.

– Ba n-am să tac! a răspuns Alice.

– Tăiați-i capul! a răcnit Regina din fundul rărunchilor. Nimeni nu a clintit.

– Cui îi pasă de voi? a strigat Alice. (Crescuse la înălțimea ei normală.) Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc!

În momentul acela, întregul pachet de cărți de joc a sărit în aer, și apoi s-a împrăștiat peste Alice; a scos un mic țipăt,

de spaimă și de furie, și a încercat să le dea la o parte, dar s-a pomenit cu capul în poala surorii ei, care-i îndepărta din păr, cu un gest tandru, câteva frunze uscate, căzute din copacul sub care se adăposteau.

– Trezește-te, Alice dragă! Ai dormit atât de mult, i-a spus sora ei.

– Vai, am avut un vis extrem de ciudat, a răspuns Alice, și i-a povestit surorii ei, atât cât își putea aminti, toate straniile ei aventuri, despre care tocmai ați citit; după ce a terminat, sora ei a sărutat-o și i-a spus:

– *A fost*, într-adevăr, un vis foarte curios, draga mea, dar acum fugi să-ți iei ceaiul; s-a făcut târziu.

Alice s-a ridicat și a plecat în fugă, gândind, în timp ce alerga, ce vis extraordinar avusese.

Dar sora ei a rămas în același loc, cu capul rezemat în palmă, privind apusul de soare și gândindu-se la micuța Alice și la minunatele ei aventuri, până când a început și ea, într-un fel, să viseze, și iată visul ei:

Mai întâi, a visat-o chiar pe micuța Alice: din nou mânuțele ei îi înconjurau genunchii și ochi ei ageri, luminoși, o priveau în ochi, îi auzea inflexiunile glasului, îi vedea mișcările capului când își dădea la o parte șuvițele rebele care-i intrau în ochi și, în timp ce o asculta povestind, sau părea că o ascultă, întreaga priveliște din jur se popula cu micile creaturi bizare din visul surioarei ei.

Iarba înaltă foșnea sub pașii grăbiți ai Iepurașului Alb, Șoarecele speriat își plescăia drumul prin lacul din apropiere, auzea zăngănitul ceștilor în timp ce Iepurele de Martie și prietenii lui își luau ceaiul lor fără de sfârșit, auzea glasul strident al Reginei poruncind decapitarea nefericiților ei oaspeți, bebelușul-purcel strănuta din nou în brațele Ducesei, în timp ce erau bombardați cu farfurii și tigăi, auzea din nou țipătul Grifonului, scârțâitul creionului Șopârlei pe tablita lui, iar guițatul asfixiat al cobailor înăbușiți umplea văzduhul,

împreună cu îndepărtatele sughițuri de plâns ale Falsei Broaște Țestoase.

Și a rămas așa, cu ochii închiși, aproape crezând că se găsește în Țara Minunilor, deși știa că nu are decât să deschidă ochii și toate aveau să se prefacă în banala realitate — iarba fășâind sub adierea vântului, lacul clipocind și vălurindu-se sub unduirea stufărișului. Zăngănitul ceștilor de ceai o să se prefacă în clinchetul zurgălăilor de la gâtul oilor, strigătele stridente ale Reginei în hăulitul ciobănașului, iar strănuta-tul bebelușului, țipătul Grifonului și toate celelalte zgomote stranii se vor preschimba (știa bine) în larma și forfota unei ferme în care se muncește cu râvnă — în timp ce mugetul îndepărtat al vitelor de pe câmp va lua locul suspinelor adânci ale Falsei Țestoase.

Mai târziu, a încercat să-și imagineze cum o să se transforme surioara ei, cu timpul, într-o femeie matură; și cum, de-a lungul anilor de maturitate, o să-și păstreze sufletul simplu și duios al copilăriei; și cum o să adune în jurul ei alți copii, care or să asculte cu ochi ageri și luminoși numeroase povești ciudate, poate chiar acel fantastic vis din Țara Minunilor, petrecut cu multă vreme în urmă; și cum o să se întristeze la toate micile lor amărăciuni copilărești și cum o să se veselească la micile lor bucurii simple, amintindu-și de propria ei copilărie și de însoritele zile de vară.

**ALICE ÎN
ȚARA DIN OGLINDĂ**

Prefața autorului

Deoarece problema de șah de la 112 i-ar putea nedumeri pe unii dintre cititorii mei, poate că ar fi bine să precizez că, în ceea ce privește mutările, ea este cât se poate de corectă. Alternanța mutărilor Alb/ Negru poate că nu e respectată pe cât ar fi putut să fie, ca să nu mai vorbesc despre neobișnuita rocadă a reginelor; dar atacul la Regele Alb la mișcarea a șasea și capturarea Cavalerului Negru la a șaptea mișcare, precum și șah-matul final la Regele Negru sunt cât se poate de corecte, și oricine va avea răbdare să așeze piesele și să parcurgă toate mutările, așa cum sunt explicate, își va da seama că ele respectă regulile jocului de șah.

CRĂCIUNUL ANULUI 1896

NOTA REDACȚIEI

Pentru a înțelege mutările din problema propusă de Lewis Carroll, trebuie să ții cont de notarea coloanelor, făcută cu prima literă a piesei care a fost pe acea coloană la începutul jocului: **R**(rook/ turn), **N**(knight/ cavaler), **B**(bishop/ nebun), **Q**(queen/ regină), **K** (king/ rege). Ținând cont că există câte două coloane pentru majoritatea tipurilor de piese, în fața literei de coloană se specifică și litera Q pentru coloanele dinspre partea reginei (partea dreaptă) sau K (rege) pentru coloanele dinspre partea regelui (partea stângă). Acest lucru nu este necesar pentru coloanele regelui și a reginei. De asemenea, în notație se adaugă numărul pătratului (câmpului), numărat de jos în sus pentru piesele albe și de sus în jos pentru cele negre.

În notația actuală a tablei de șah, mutările sunt:

- (...)
- 1. d2 → d4
- 2. (...)
- 3. d4 → d5
- 4. d5 → d6
- 5. d6 → d7
- 6. Cal alb f5 → e7
- 7. d7 → d8
- 8. (...)
- 9. (...)
- 10. d8 → e8
- 1. Regina Neagră e2 → h5
- 2. Regina Albă c1 → c4
- 3. Regina Albă c4 → c5
- 4. Regina Albă c5 → f8
- 5. Regina Albă f8 → c8
- 6. Cal negru g8 → e7
- 7. Cal alb e7 → f5
- 8. Regina Neagră h5 → e8
- 9. (...)
- 10. Regina Albă c8 → a6

*Copil cu ochii puri, senini
Privind uimiți această carte
Chiar dacă timpul iute zboară
Și-o-ntreagă viață ne desparte,
Primește cu-n surâs plin de iubire
Din partea mea în dar o povestire.*

*Voioasa față eu nu ți-am văzut-o
Nu-ți știi nici râsul argintiu;
Nu cred că-mi vei găsi un loc
În gândul tău mult mai târziu,
Dar azi e bine că ascuți cu încântare
Povestea, întâmplare cu-ntâmplare.*

*Un basm care-a-nceput odată
Când soarele era fierbinte
O melodie să ne stea alături
Pe când călătorim-nainte.
În minte vin ecouri de demult
Chiar dacă-ți spui „Nu vreau să mai ascult.“*

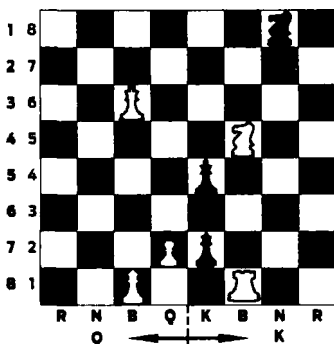
*Vino s-auzi și spaimele
Glasul cel rău și amenințător
„E ora de culcare“, spune el
Zici „Nu!“ și scuturi din căpșor.
Suntem copii și noi, mai mari și fără stare
Când vine vremea somnului cel mare.*

*Afară-i ger, zăpada te orbește
Furtuna s-a dezlănțuit
În casă focul luminează
Cuibul copilăriei, aurit
Cuvintele sunt fermecate și nu simți
Sălbăticia vremii cu gheare și dinți.*

*O umbră, poate și un mic suspin
Au fost țesute în poveste,
Regretul verilor care-au trecut,
Splendoarea care nu mai este
Dar mai presus rămâne basmul de durere,
E pentru totdeauna minune și plăcere.*

CUPRINS

I. Casa din Oglindă	115
II. Grădina cu flori vii	125
III. Gâzele din Oglindă	135
IV. Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda?	145
V. Lână și Apă	157
VI. Ouț Piticuț	167
VII. Leul și Unicornul	179
VIII. „Este propria mea invenție“	188
IX. Regina Alice	202
X. Scuturarea	216
XI. Deșteptarea	217
XII. Cine a visat?	218

Pionul alb (Alice) joacă și câștigă în 11 mutări

1. Alice o întâlnește pe Regina Neagră	p.129	1. Regina Neagră se îndreaptă spre al patrulea câmp al coloanei Turnului Regelui	p.134
2. Alice trece printr-al treilea câmp al Reginei, cu trenul, direct în al patrulea (Tanda și Manda)	p.136	2. Regina Albă aleargă (după șal) în al patrulea câmp al nebunului ei	p.157
3. Alice o întâmpină pe Regina Albă (cu un șal)	p.157	3. În al cincilea câmp al nebunului, Regina Albă se transformă în oaie	p.162
4. Alice se îndreaptă spre al cincilea câmp al Reginei (prăvălie, gârlă, prăvălie)	p.163	4. Regina Albă pune oul pe raft, în câmpul al optulea al nebunului Regelui	p.166
5. Alice în al șaselea câmp (Ouș Piticuț)	p.167	5. Fugind de Cavalerul Negru, Regina Albă ajunge în ultimul câmp al nebunului ei	p.184
6. Alice în al șaptelea câmp (pădurea)	p.179	6. Cavalerul Negru ajunge în al doilea câmp al regelui (șah)	p.200
7. Cavalerul Alb ia Cavalerul Negru la e7	p.190	7. Cavalerul Alb se duce în cel de-al cincilea câmp al nebunului Regelui	p.202
8. Alice ajunge la ultimul câmp (încoronarea)	p.201	8. Regina Neagră în câmpul Regelui (ghicitoarea)	p.213
9. Alice devine regină	p.202	9. Ospățul reginelor	p.212
10. Alice ia parte la ospăț (rocada)	p.212	10. Regina Albă în câmpul al patrulea al Turnului ei (supa)	p.215
11. Alice ia Regina Neagră și câștigă	p.216		

URĂRI DE CRĂCIUN

(Între zâne și copii)

*La vremea Crăciunului, dacă
Zânele s-ar putea lăsa
De năzdrăvăanii și răutăți
Toată lumea s-ar bucura.*

*Am auzit de la copiii
Buni, pe care-i iubim nespus
Că demult, demult la Crăciun
Ne-a venit o veste de sus.*

*Ne-amintim, când iar e Crăciunul,
De acest vechi legământ
Ce răsună voios în urarea
„Iubire și pace pe pământ.“*

*Pentru oaspeți cerești, inima
Fie copilăroasă în fiecare,
Așa cum este inima
De copil fără-ncetare.*

*Să uităm de rele acum,
Doamnă zână, poate ne-ajută –
Ca să facem urarea: Crăciun fericit,
Bucurie, dragoste și ani mulți!*

I

Casa din Oglindă

Un lucru era sigur: pisicuța albă nu avea nici o vină – vinovată sută la sută era pisicuța neagră. Pentru că în ultimul sfert de oră Pisica mamă îi făcuse celei albe toaleta, spălându-i fața (și pisicuța albă se lăsase, cuminte, în voia ei); așadar nu putuse avea nici un amestec în pozna cu pricina.

Dinah spăla fețele copilașilor ei în felul următor: întâi apuca pisicuța de o ureche și o ținea cu o labă, apoi îi freca fața cu cealaltă labă, pornind de la nas, în răspăr; și, așa cum v-am spus, acum era ocupată de zor cu toaleta pisicuței albe, care stătea cuminte și încerca să toarcă – simțind, fără îndoială, că ceea ce i se făcea era spre binele ei.

Dar toaleta pisicuței negre fusese terminată mai devreme, și așa, în timp ce Alice se cuibărise în colțul unui fotoliu adânc, discutând, în parte, cu ea însăși și, în parte, moțâind, pisicuța s-a zbenguit vioaie cu ghemul de lână pe care Alice se străduise să-l înfășoare; îl învărtise și-l răsucise în lăbuțe până se deșirase din nou; și acum zăcea pe covorașul din fața căminului, numai noduri și fire încâlcite, iar pisicuța zburda în mijlocul lui încercând să-și prindă propria coadă.

– Uf, obraznicătură mică, a strigat Alice ridicând pisicuța și sărutând-o, pentru a o face să înțeleagă că era supărată foc pe ea. Zău așa, Dinah ar fi trebuit să te învețe bunele maniere. Da, Dinah, *ar fi trebuit* s-o educi, așa ar fi

trebuit, a strigat, uitându-se muștrător la Pisica-mamă și vorbindu-i pe un ton cât de furios reușea ea să-l facă să sune, – după care s-a cățarat iar în fotoliu, luând în brațe pisicuța și încălcitura de lână, și s-a apucat s-o înfășoare din nou în ghem. Dar treaba mergea încet, pentru că vorbea tot timpul, ba cu pisicuța, ba cu ea însăși. Kitty stătea indiferentă pe genunchii ei, prefăcându-se că urmărește procesul depănării și atingând, din când în când, ghemul cu lăbuța, ca și cum ar fi dorit să ajute și ea, dacă ar fi putut.

– Kitty, tu știi ce e mâine? a întrebat-o Alice. Ai fi ghicit dacă ai fi stat și tu la fereastră cu mine – dar tocmai atunci te spăla Dinah, așa că n-ai putut. Eu i-am văzut pe băieți adunând nuiele și vreascuri pentru focul de tabără – și e nevoie de o sumedenie de vreascuri, Kitty! Numai că s-a făcut atât de frig și cădea o ninsoare atât de deasă, că s-au lăsat păgubași. Dar n-are a face, Kitty, mâine mergem să vedem focul de tabără.

La acest punct, Alice a înfășurat două sau trei fire de lână în jurul gâtului pisicuței, doar ca să vadă cum arată; dar Kitty s-a smucit, ghemul a alunecat pe jos, și metri întregi de lână s-au deșirat din nou.

– Vai, Kitty, a continuat Alice, de îndată ce s-au așezat din nou comod, am fost atât de supărată când am văzut ce năzbâtie ai făcut. Era cât pe-acți să deschid fereastra și să te arunc afară în zăpadă. Și ai fi meritat-o din plin, răutate mică și scumpă ce ești! Ce ai de spus în apărarea ta? Te rog să nu mă întrerupi! a continuat Alice, amenințând pisicuța cu un deget. Am să-ți înșir toate boroboățele pe care le-ai făcut. Numărul unu, ai miorlăit de două ori azi-dimineață, în timp ce Dinah te spăla pe față. Nu poți să negi, Kitty. Te-am auzit cu urechile mele. Ce tot îndrugi acolo? (prefăcându-se că pisicuța îi răspunde). A, ți-a dat cu laba în ochi? Mă rog, dacă-i așa, e vina ta că ai ținut ochii deschiși; dacă-i închideai strâns, nu s-ar fi întâmplat. Hai, nu mai născoci scuze, ci ascultă ce-ți spun. Numărul doi: ai tras-o de coadă pe

Fulg de Zăpadă tocmai când i-am așezat farfurioara cu lapte în față. Ce, ți-era sete? Dar de unde știi că nu-i era și ei sete? Și acum pozna numărul trei: mi-ai desfăcut tot ghemul de lână, cât n-am fost eu atentă.

Astea sunt trei mari năzdrăvăanii, Kitty, și încă n-ai fost pedepsită pentru nici una din ele. Știi bine că îți adun toate pedepsele și le amân până miercurea viitoare. Ce-ar fi să mi se amâne și mie pedepsele? a continuat Alice, vorbind mai mult cu ea însăși decât cu pisicuța. Și ce s-ar întâmpla la sfârșitul unui an de amânări? Presupun c-aș intra direct la închisoare. Sau – stai să vedem altfel – să spunem că pentru fiecare pedeapsă aș fi lipsită de un prânz – atunci, la sfârșitul anului, ar trebui să sar peste cincizeci de mese deodată. Mă rog, de prânzuri nu mi-ar păsa prea tare! Ba chiar aș prefera să nu le mănânc decât să le mănânc. Kitty, auzi cum bat fulgii de zăpadă în geam? Ce plăcut și domol sună! De parcă ceva, din afară, ar săruta ferestrele. Mă întreb dacă zăpada *îndrăgește* copacii și câmpiile pe care le sărută cu atâta gingășie. Și după ce le sărută le acoperă, grijulie, cu o pătură albă; poate că le și spune: „Somn ușor, dragele mele, noapte bună până când se întoarce din nou vara.“ Și, Kitty, când se trezesc în vară, se îmbracă repede în verde, și dansează – la orice freamăt de vânt! Vai, ce frumos e! a strigat Alice, bătând din palme și scăpând, deci, ghemul de lână din mâini. Aș vrea *să fie* într-adevăr așa! Am văzut eu că toamna pădurile par somnoroase când li se îngălbenesc frunzele.

Kitty, tu știi să joci șah? Ei, nu zâmbi, drăguțo, eu te întreb serios. Pentru că adineauri când jucam, ne urmăreai ca și cum înțelegeai jocul, și când am strigat „Șah!“ ai tors. A fost o partidă frumoasă, Kitty, și aș fi putut s-o câștig dacă n-ar fi fost calul acela nărăvaș care s-a strecurat printre piețele mele. Kitty, dragă, hai să ne facem că...

Aici aș dori să vă pot înșira măcar jumătate din lucrurile pe care obișnuia să le spună Alice, începând cu expresia ei favorită „Hai să ne facem că...“. Numai cu o zi înainte avu-

sese o lungă discuție cu sora ei – Alice începuse cu „Hai să ne facem că suntem regi și regine“, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie foarte precisă, i-a răspuns că nu se poate, întrucât ele erau numai două, ceea ce a făcut-o pe Alice să-i spună: „Bine, atunci tu o să fii unul dintre ei, și eu tot restul.“ O dată o speriasse rău pe bătrâna ei doică țipându-i în ureche: „Doică! Hai să ne facem că eu sunt o hienă flămândă și dumneata un os!“ Dar aceste explicații ne-ar îndepărta de la dialogul lui Alice cu pisicuța:

– Kitty, hai să ne facem că tu ești Regina Neagră. Știi, cred că dacă te-ai ridica în două labe și ți-ai îndoi brațele, ai arăta exact ca ea. Hai, fii fată bună și încearcă.

Alice a ridicat piesa de pe masă și a așezat-o în fața pisicuței, în chip de model pe care urma să-l imite; oricum, experiența nu a reușit, în primul rând pentru că Kitty nu voia să-și îndoia brațele. Așadar, ca s-o pedepsească, i-a pus în față Oglinda, ca să se vadă și ea cât de botoasă arăta.

– ...și dacă nu o poți imita, a adăugat ea, am să te trimit în Casa din Oglindă. Ți-ar plăcea?

Acum, Kitty, dacă ai asculta și n-ai mai trăncăni atâta, ți-aș face cunoscute toate ideile mele despre Casa din Oglindă. În primul rând e vorba de camera pe care o poți vedea prin sticla oglinzii. Arată exact ca sufrageria noastră, numai că lucrurile par aranjate invers. Dacă mă urc pe un scaun, pot să văd toată camera – în afară de colțișorul de după cămin. Ah, ce n-aș da să pot vedea și colțișorul *acela*! Pentru că vreau să aflu dacă și cei de acolo fac foc în timpul iernii; știi, nu *poți* să-ți dai seama decât dacă soba din sufrageria noastră scoate fum, și în cazul ăsta fumul intră și în Camera din Oglindă – dar s-ar putea să fie doar o amăgire, ca să ne facă să credem că au aprins și ei un foc. Mă rog, și cărțile arată exact ca volumele din sufrageria noastră, numai că titlurile sunt scrise pe dos; știu *asta* pentru că am ținut una din cărțile noastre în fața Oglinzii, și în momentul acela și cineva din Camera din Oglindă a ținut o carte în sus.

Kitty, cum ți-ar plăcea să locuiești în Casa din Oglindă? Mă întreb dacă și acolo ți-ar da lapte. Poate că laptele din Oglindă nu-i prea bun la gust – dar, stai puțin, Kitty, acum ajungem la vestibul; dacă lași ușa sufrageriei larg deschisă, poți zări o părticică din vestibul; și seamănă perfect cu vestibulul nostru, numai că, mai departe de cât poți vedea, s-ar putea să fie cu totul altfel. Vai, Kitty, ce grozav ar fi dacă am putea pătrunde în Casa din Oglindă! Sunt sigură că se găsesc acolo multe minunății! Kitty, hai să ne facem că există o cale de a intra în ea. Hai să spunem că sticla s-a prefăcut în ceva moale și mătăsos ca voalul, și, deci, putem trece prin el. Vai de mine, acum se prefăce într-un fel de ceață, îți spun serios! O să fie foarte ușor să o străbatem.

În timp ce rostea aceste cuvinte, s-a pomenit sus pe rama de zid a căminului, deși nici ea nu știa cum ajunsese acolo. Și, în mod sigur, sticla Oglinzii începuse să se topească, să se prefacă într-un nor argintiu, o abureală luminoasă!

O clipă mai târziu, Alice trecuse prin sticlă și aterizase lin în Camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite dacă ardea un foc în cămin, și s-a bucurat să vadă că duduia un foc adevărat, la fel de rubiniu și de scânteietor ca și focul pe care-l lăsase în urma ei.

„Deci o să-mi fie la fel de cald și aici cum mi-a fost și dincolo, și-a spus Alice; ba chiar mai cald, pentru că n-o să mă dojenească nimeni că stau prea aproape de foc. Ah, ce nostim o să fie când or să mă vadă, prin Oglindă, aici, dar n-or să poată ajunge la mine!“

Pe urmă a început să se uite de jur-împrejur și a observat că mobilierul care se vedea din vechea cameră era searbăd și neinteresant, dar restul arăta complet deosebit. De pildă, tablourile de pe peretele de lângă cămin păreau să fi prins viață, ba chiar și ceasul de pe polița căminului (știți, până acum nu i se vedea în Oglindă decât spatele), căpătase chipul unui bătrânel hazliu și-i zâmbea de zor.

„Camera asta însă nu-i la fel de îngrijită și de ordonată cum e cealaltă“, și-a spus Alice în sinea ei, când a văzut câteva dintre piesele de șah căzute în cenușa de pe grătarul căminului; dar puțin mai târziu, a scos un „Oh!“ de uimire și s-a lăsat în patru labe ca să le observe mai bine. Pentru că figurile de șah umblau, două câte două!

– Uite Regele Negru și Regina Neagră! a exclamat Alice (în șoaptă, ca nu cumva să-i sperie), și uite și cele două Turnuri, mergând braț la braț – nu cred că pot să mă audă, a continuat ea, aplecându-și mai mult capul, și sunt la fel de sigură că nu mă pot vedea. Mă simt de parcă aș fi devenit invizibilă...

În momentul acela, ceva a început să scâncească pe masa din spatele ei, și Alice s-a întors la timp ca să vadă unul dintre pionii albi gata să se rostogolească și zvârlind din picioare; l-a urmărit cu mare curiozitate, neștiind ce o să se mai întâmple.

– Aud vocea copilei mele! a strigat Regina Albă, și s-a năpustit cu atâta violență, trecând ca o vijelie pe lângă Rege, încât l-a trântit pe acesta jos, în cenușă.

– Scumpa mea Lily! a țipat Regina. Vlăstarul meu împărătesc! și a început să se cațăre nebunește pe vătrai.

– Împărătesc, vax! a strigat Regele, frecându-și nasul care se lovise în căzătură.

Avea dreptate să fie furios pe Regină, pentru că era mânjit cu cenușă din creștet până-n tălpi.

Alice dorea mult să-i ajute, și cum micuța Lily urla cât o ținea gura, a ridicat-o rapid pe Regină și a așezat-o brusc pe masă, lângă gălăgioasa ei fiică.

Regina aproape că și-a pierdut respirația și s-a așezat jos, frântă; călătoria neașteptată pe care o făcuse prin aer îi tăiase suflul, și un minut sau două nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să o strângă la piept pe micuța Lily. Când și-a recăpătat glasul, l-a chemat pe Regele Alb, care sedea mofluz în cenușă:

– Ferește-te de vulcan!

– Care vulcan? a întrebat Regele, uitându-se cu teamă la foc, pentru că numai acolo, gândea el, ar putea fi locul unui vulcan.

– Pe mine... m-a făcut să sar în aer... m-a luat val-vârtej, a găfăit Regina, care respira încă greu. Fii atent să nu te ia pe sus... în vârtoarea erupției...

Alice l-a urmărit pe Regele Alb cum își croia lent drum de la o bară a grătarului la alta, până când, pierzându-și răbdarea, a spus:

– În ritmul ăsta, o să dureze ceasuri întregi până să ajungă la masă. Trebuie să te ajut, nu-i așa?

Dar Regele nu a ținut seama de întrebarea ei. Era limpede că nu putea nici s-o vadă, nici s-o audă.

Drept care, Alice l-a cules cu mare grijă, l-a ridicat în aer mult mai încet decât o ridicase pe Regină, ca să nu-i mai taie răsuflarea; dar, înainte de a-l așeza pe masă, s-a gândit să-l scuture puțin de cenușă.

Mai târziu, Alice avea să spună că în toată viața ei n-a mai văzut asemenea mutră ca aceea pe care a făcut-o Regele când s-a trezit suspendat în văzduh, ținut de o mână invizibilă care-l curăța de cenușă; era prea înmărmurit ca să poată striga, dar ochii i se făcuseră cât cepele și gura i se căsca din ce în ce mai tare, până când mâna lui Alice a început să tremure din cauza hohotelor ei de râs, încât a fost cât pe-acți să-l scape jos.

– Vai, dragă, *te rog*, nu mai face mutra asta! i-a strigat, uitând că Regele nu o putea auzi. Mă pufnește râsul și abia de te mai pot ține în mână. Și nu mai căsca atâta gura! O să-ți intre toată cenușa în gât. Ei, cred că acum ești destul de curat, a adăugat Alice, apoi i-a netezit părul și l-a așezat pe masă, lângă Regină.

Într-o clipă, Regele s-a prăbușit pe spate și zăcea așa, nemiscat; Alice era puțin speriată de ceea ce făcuse și a pornit să cotrobăiască prin cameră ca să găsească puțină apă, să-l stropească. Dar nu a găsit decât o sticlă cu cerneală; când

s-a întors însă la masă, Regele își revenise în simțiri și discută cu Regina în șoaptă, cu o privire înspăimântată – vorbeau atât de încet, încât abia de-i putea auzi.

Regele spunea:

– Crede-mă, draga mea, m-a străbătut un fior rece din tălpi până în favoriți.

– Dar tu n-ai favoriți, i-a răspuns Regina.

– Ce clipe de groază, a continuat Regele, n-am să le uit niciodată, *niciodată!*

– Ai să uiți, l-a asigurat regina, ai să uiți, doar dacă n-ai să notezi totul în Memoriile tale.

Alice a urmărit, plină de interes, cum Regele a scos din buzunar un caiet uriaș de memorii și a început să noteze. Dar, brusc, i-a încolțit o nouă idee, a apucat capătul creionului, care trecea peste umărul Regelui, și-a început să scrie ea în locul lui.

Bietul Rege părea nedumerit și nefericit, și un timp s-a luptat cu creionul, fără să scoată un cuvânt; dar Alice era prea puternică pentru el și, în cele din urmă, a vorbit gâfâind:

– Dragă mea, cred că trebuie să iau un creion mai subțire. Cu ăsta de aici nu pot s-o scot la capăt, scrie tot felul de năzbâtii, care nici nu mi-au trecut prin minte.

– Ce fel de năzbâtii? a întrebat Regina, uitându-se pe caiet (în care Alice scrisese „*Calul Alb alunecă de-a lungul vă-traiului. Se clatină rău de tot*“). Ce ai scris aici nu are nici o legătură cu sentimentele *tale*, a comentat Regina.

Pe masă, lângă Alice, era o carte și, în timp ce-l urmărea pe Regele Alb (pentru că încă era puțin îngrijorată de starea lui și încă ținea în mână sticla cu cerneală, gata să-l stropească dacă ar fi leșinat din nou) a răsfoit câteva pagini, în căutarea a ceva ce ar fi putut citi – „pentru că e scrisă toată într-o limbă pe care nu o cunosc“, și-a spus ea.

Arăta în felul acesta:

*Un-doi, stâng-drept și înainte marș
Vorpalicul tăiș izbi un-doi
Și moartă o lăsă în drum, iar țeasta
I-o duse-n goana calului-napoi.*

*Smelița ai ucis-o tu?
Vino-mi în brațe, tânăr volaros
Tu, zi frabulioasă între toate, oh!
Așa strigă, peste măsură de voios.*

*Era numină în tot vocul
Și behluiau moioase lavuri
Mult lourat era nelocul
Și murmii fuioroase-ntravuri.*

„Pare foarte drăguț, și-a spus ea după ce l-a terminat, numai că e *cam* greu de înțeles“. (Știți dumneavoastră, lui Alice nu-i plăcea să recunoască, nici măcar față de ea însăși, că nu înțelesese o iotă din poem.) Oricum, mi-a împuiat capul cu tot felul de idei – numai că nu-mi dau seama prea bine care sunt ideile astea. În orice caz *cineva* a omorât *ceva*, asta-i clar... Vai de mine! se gândi Alice, tresărind puternic, dacă nu mă grăbesc, va trebui să mă întorc înapoi, prin Oglindă, înainte de a fi văzut și restul casei. Hai să arunc întâi o privire în grădină!“

Un moment mai târziu a ieșit din cameră și a alergat în jos pe scări – de fapt, nu a alergat, ci a pus în aplicare o nouă invenție de coborâre a scărilor repede și ușor. Atingea balustrada cu vârfurile degetelor și plutea rapid în jos, fără măcar să pună piciorul pe vreo treaptă; pe urmă a plutit în același fel prin hol, și ar fi ieșit tot așa și pe ușă, dacă nu s-ar fi prins cu mâinile de tocul ușii. Ametise de atâta plutire prin aer, așa că era bucuroasă să poată merge din nou în chip firesc.

II

Grădina cu flori vii

„Aș putea vedea mult mai bine grădina dacă m-aș urca pe creasta dealului de alături, și-a spus Alice; și uite, poteca aceea pare să ducă direct la deal... cel puțin așa pare... ba nu, *nu duce* (a observat ea după ce a parcurs câțiva metri și a cotit pe câteva serpentine abrupte); presupun, însă, că, până la urmă, ajunge în vârf. Dar cum mai șerpuiește! Pare mai curând un tirbușon decât o cărare! Mă rog, curba asta duce pe deal, așa cred – ba nu, nu duce. Dimpotrivă, duce direct înapoi la casă. Bine, o să încerc s-o iau pe cotitura cealaltă.“

Așa a și făcut: a urcat și a coborât pe cărarea zigzagată, serpentină după serpentină, dar tot timpul, pe unde o lua, se pomenea înapoi la casă. Ba chiar, la un moment dat, când a cotit ceva mai repede ca de obicei, pur și simplu s-a izbit de zidul casei, înainte să se fi putut opri.

– N-are rost să vorbim despre ce se întâmplă, a rostit Alice, uitându-se la casă și prefăcându-se că discută cu ea. De intrat, *nu* mai intru în tine. Știu că ar trebui să străbat din nou Oglinda și să mă întorc în vechea încăpere – atunci, însă, peripețiile mele ar lua sfârșit.

Cu un gest hotărât s-a întors cu spatele la casă și a încercat să urce iar cărarea, ținând morțiș să ajungă pe coama dealului. Câteva minute totul a mers bine, și era tocmai pe punctul să spună: „De astă dată chiar că reușesc“ – când

potea s-a răsucit brusc și s-a scuturat (așa avea Alice să descrie, mai târziu, întâmplarea) iar ea s-a pomenit din nou în fața ușii casei.

– Vai ce blestemăție! a strigat. În viața mea n-am văzut o casă care să ți se pună tot timpul în drum. Atâta îndărătnicie n-am pomenit în viața mea!

Totuși, dealul se înălța în fața ei, așa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce din nou. De astă dată a nimerit peste un răzor mare de flori, împrejmuit de margarete și cu o salcie înfiptă drept în mijloc.

– O, Crinule Roșu, s-a adresat Alice unei flori care se le-găna grațios în vânt, ce n-aș da să poți vorbi!

– Dar noi putem vorbi! a răspuns Crinul Roșu; bineînțele, când găsim pe cineva cu care merită să stăm de vorbă.

Alice a rămas atât de uimită, încât, pentru câteva clipe, i-a pierit graiul; pur și simplu i s-a tăiat răsuflarea. În cele din urmă, în timp ce Crinul Roșu continua să se legene în vânt, Alice a întrebat, cu o voce sfioasă, aproape în șoaptă:

– *Toate florile vorbesc?*

– La fel ca și tine; dar mult mai tare, i-a răspuns Crinul Roșu.

– Știi, nu-i politicos să începem noi conversația, a vorbit Trandafirul; tocmai mă întrebam când ai să ni te adresezi. Îmi spuneam în sinea mea: „Fața ei trădează o *oarecare* vioiciune, deși nu-i o față isteată.“ Totuși, ai culoarea potrivită și asta spune mult.

– Eu nu mă sinchiesc de culoare, a intervenit Crinul Roșu. Dacă ar avea petale ceva mai crețe, ar fi în ordine.

Lui Alice nu-i plăcea să fie criticată, drept care a început să pună întrebări:

– Uneori nu vă e teamă că sunteți plantate aici, unde nimeni nu are grijă de voi?

– Avem copacul din mijloc; la ce altceva ar putea folosi? a răspuns Trandafirul.

– Dar ce-ar putea face el dacă v-ar amenința vreo primejdie? a întrebat Alice

– Ar putea lătra.

– Lătră „Ram-ram!“, a intervenit o Margaretă. De asta crengile lui se numesc ramuri.

– N-ai știut atâta lucru? s-a băgat în vorbă altă Margaretă.

Și toate Margaretele s-au pornit să trăncănească, până ce văzduhul fremăta de glasuri pițigăiate.

– Tăceți odată din gură! a strigat Crinul Roșu, clătinându-se furios dintr-o parte în alta și tremurând de enervare. Margaretele astea știu că nu pot să ajung până la ele, a rostit gâfâind, aplecându-și capul unduitor spre Alice. Altminteri n-ar îndrăzni să fie atât de băgărețe.

– N-are importanță! l-a potolit Alice și, aplecându-se spre Margarete, care începuseră iar să şușotească, le-a dojenit: Dacă nu vă țineți gura, să știți că am să vă culeg!

A urmat un moment de tăcere și câteva dintre margaretele roz s-au albit la față.

– Acuma-i în ordine! a declarat Crinul Roșu. Margaretele sunt cele mai enervante dintre toate. Când începi să vorbești, se bagă și ele, toate laolaltă, și te închircești în tine de furie numai cât le auzi.

– Cum se face că voi aveți o vorbire atât de aleasă? a întrebat Alice, sperând să îmbuneze Crinul printr-un compliment. Am fost în multe grădini până acum, dar nicăieri florile nu vorbeau.

– Apleacă-te și atinge pământul cu palma. Așa ai să înțelegi.

Alice a făcut ce i-a cerut.

– Pământul e foarte tare, dar nu văd ce legătură are cu vorbirea voastră.

– În cele mai multe dintre grădini, a lămurit-o Crinul Roșu, se așterne pe straturi un culcuș de pământ prea moale, și atunci florile sunt mereu adormite.

Era o explicație foarte convingătoare și Alice s-a bucurat să afle asemenea noutate.

– Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, a răspuns ea.

– Din câte văd eu, nu te gândești niciodată la nimic, și-a dat cu părerea Trandafirul, pe un ton cam aspru.

– În viața mea n-am văzut pe cineva cu o mutră atât de bleagă, a rostit o Violetă complet pe neașteptate, încât Alice a tresărit puternic.

– Ține-ți gura! a strigat Crinul Roșu. De parcă *tu* vezi vreodată pe cineva! Îți pitești capul sub frunze și sforăi acolo până nu mai știi ce se petrece pe lume, ca și cum ai fi încă boboc.

– În grădina asta mai sunt și alți vizitatori în afară de mine? a întrebat Alice, preferând să nu țină seama de ultima observație a Violetei.

– Mai e în grădină o floare care se poate mișca din loc, așa ca tine, i-a mărturisit Trandafirul. Chiar mă mir cum de reușești... („Tot timpul te miri de ceva“, i-a trântit-o Crinul Roșu), dar e mai stufoasă, mai frunzoasă decât tine.

– Arată ca mine? a întrebat Alice curioasă, pentru că-i încolțise gândul că s-ar putea să mai fie pe undeva o altă fetiță.

– Mă rog, are aceeași formă greoaie ca și tine, dar e mai închisă la culoare – și are petale mai scurte, așa cred, a răspuns Trandafirul.

– Are petale scurte și strânse ca o dalie, a precizat Crinul Roșu, nu-i atârnă în lațe, ca ale tale.

– Dar asta nu-i vina *ta*, a consolat-o cu amabilitate Trandafirul. Începi să te ofilești, știi... și e normal ca petalele să arate mai neîngrijite.

Ideea aceasta nu era deloc pe placul lui Alice; așadar, ca să schimbe subiectul, a întrebat:

– Vine vreodată pe aici?

– Cred c-ai s-o vezi foarte curând, a asigurat-o Trandafirul. E una dintre cele cu nouă spini, știi.

– Și unde-i poartă? a întrebat Alice cu oarecare curiozitate.

– În jurul capului, bineînțeles, i-a răspuns Trandafirul. Mă miram cum de n-ai și tu câțiva. Credeam că e o regulă...

– Uite-o că vine! a strigat un Stânjeneț. Îi aud pașii, tropa-tropa pe prundiș.

Alice și-a întors capul cu înfrigurare și a descoperit că era vorba de Regina Neagră.

– Ce mult a crescut! a fost prima ei observație.

Într-adevăr, crescuse. Când o găsisese Alice, prima dată, în cenușă, nu măsura mai mult de opt centimetri, și acum – ce să vezi? – era aproape cu jumătate de cap mai înaltă decât Alice.

– Aerul proaspăt de aici îți priește la creștere, i-a explicat Trandafirul; e un aer extraordinar de sănătos.

– Cred că o să mă duc la ea, a spus Alice, pentru că, deși florile vorbitoare erau destul de interesante, totuși i se părea mult mai grandios să discute cu o Regină adevărată.

– Nu poți face una ca asta, a sfătuit-o Trandafirul, eu ți-aș recomanda să faci cale întoarsă.

Ceea ce i s-a părut o prostie lui Alice, care nu a răspuns nimic și s-a îndreptat spre Regină. Dar, spre surpriza ei, în momentul următor nu a mai văzut-o, și s-a trezit mergând din nou spre ușa casei. Intrigată, s-a dat îndărăt, și, după ce a căutat-o din ochi pe Regină (pe care a zărit-o la mare distanță) s-a gândit ca de astă dată să încerce un nou plan: să pornească în direcția opusă.

Planul a izbutit. După un minut de mers, s-a trezit față-n față cu Regina Neagră, drept la poalele dealului pe care râvnise atât de mult să-l urce.

– De unde vii? a întrebat-o Regina Neagră. Și unde te duci? Ridică privirea, vorbește frumos și nu-ți mai suci tot timpul degetele.

Alice s-a supus tuturor acestor dispoziții și i-a explicat, cât de frumos a putut, că s-a rătăcit și nu-și mai găsește drumul.

– Nu știu ce înțelegi prin expresia că *nu-ți* mai găsești drumul, pentru că toate drumurile de aici sunt ale mele, îmi

aparțin *mie* – dar de ce, mă rog, ai venit aici?, a adăugat Regina pe un ton mai blând. În timp ce cugeți la răspuns, fă o reverență. Îți economisește timpul de gândire.

Alice s-a îndoit de acest lucru, dar o stima prea mult pe Regină pentru a-și îngădui să nu o creadă.

„Când o să mă întorc acasă, o să încerc chestia asta cu reverența ori de câte ori o să ajung prea târziu la masă.“

– Acum ar fi timpul să-mi răspunzi, a continuat Regina, consultându-și ceasul. Deschide mai tare gura când vorbești și adresează-mi-te cu „Majestate“.

– Majestate, am vrut doar să văd cum arată grădina...

– E în ordine, a răspuns Regina, mângâind-o ușor pe cap, ceea ce lui Alice nu i-a făcut nici o plăcere; totuși, când o numești „grădină“... *Eu* am văzut grădini în comparație cu care asta nu-i decât un colț sălbatic.

Alice nu a cutezat să o contrazică, ci a explicat mai departe:

– ...și m-am gândit să încerc să-mi regăsesc drumul uitându-mă în jur de pe creasta dealului aceluia...

– Când vorbești de un deal, a întrerupt-o Regina, aş putea să-ți arăt eu dealuri în comparație cu care ăsta nu-i decât o vale...

– Nu, nu cred, a răspuns Alice, mirându-se singură că, în sfârșit, o contrazicea pe Regină; un *deal* nu poate fi o *vale*, știți. Ar fi un nonsens...

Regina Neagră a clătinat din cap:

– Dacă-ți face plăcere, poți să-l numești nonsens; dar eu am ascultat nonsensuri în comparație cu care acesta ar fi rațional ca un dicționar.

Alice a făcut o reverență pentru că se temea să nu o fi ofensat nițel pe Regină; și au urcat amândouă în tăcere, până au ajuns în vârful dealului.

Pentru câteva minute, Alice nu a scos un cuvânt, ci s-a mulțumit să privească întreg cuprinsul, în toate direcțiile – și era o priveliște cât se poate de ciudată. Pământul era brăz-

dat de o sumedenie de mici gârle, care curgeau drept, de la un capăt la celălalt, și porțiunile de glie dintre ele erau împărțite în pătrate, mărginite de garduri vii, care se întindeau de la o gârlă la alta.

– Arată exact ca o mare tablă de șah, a comentat Alice în cele din urmă. Dar ar trebui să fie și niște făpturi care să se miște pe acolo – uite, chiar sunt! a adăugat pe un ton încântat, și inima a început să-i bată cu repeziciune. Se joacă o uriașă partidă de șah – în întreaga lume – dacă asta este într-adevăr lumea! Vai, ce nostim! Ce n-aș da să fiu și eu printre ei! Nu mi-ar păsa dacă aș fi un simplu pion, numai să fac parte și eu din joc – deși, desigur, mi-ar plăcea mult mai mult să fiu Regină.

Când a rostit aceste cuvinte, s-a uitat cu sfială la adevărata Regină, dar aceasta a zâmbit amuzată și i-a spus:

– Se poate aranja cu ușurință. Ai putea fi pionul Reginei Albe, dacă vrei, pentru că Lily e prea mică pentru a juca, la început ai fi în al doilea câmp; când o să ajungi la al optulea, ai să fii Regină...

Chiar în momentul acela, au început să alerge. Când, mai târziu, a încercat să-și amintească, Alice nu a putut înțelege nici un moment cum și de ce au pornit să fugă; tot ce îi venea în minte era că alergau mână în mână, și Regina fugea atât de repede, încât Alice abia de reușea să țină pasul cu ea; și totuși, Regina îi striga întruna: „Mai repede! Mai repede!“, iar Alice simțea că *nu poate* să fugă mai repede, dar nu-i mai rămăsese suficient suflu ca să mai poată vorbi.

Dar cea mai curioasă parte consta în faptul că pomii și celelalte priveshti din jur nu-și schimbaseră înfățișarea și nici locul; „Mă întreb dacă toate lucrurile astea aleargă și ele odată cu noi“ își spunea biata Alice, în culmea nedumeririi. Și Regina părea să-i fi citit gândurile, pentru că i-a strigat din nou:

– Mai repede! Nu încerca să vorbești!

Nu că Alice ar fi avut chef să vorbească. Dimpotrivă, avea impresia că nu o să mai poată vorbi niciodată, nu o

să-și mai redobândească vreodată răsuflarea; și totuși Regina îi striga întruna:

– Mai repede! Mai repede!

Și o trăgea după ea.

– Ne apropiem? a reușit în cele din urmă Alice să întrebe printre gâfâieli.

– Ne apropiem? a repetat Regina. Auzi vorbă, am depășit de vreo zece minute. Mai repede!

Și au mai alergat un timp în tăcere, cu vântul vuind în urechile lui Alice și aproape smulgându-i părul din cap, își închipuia ea.

– Haide! Haide! striga Regina. Mai repede! Mai repede!

Și fugeau atât de năvalnic, încât aproape că pluteau prin văzduh, aproape că nu atingeau pământul, până ce deodată, când Alice se simți complet vlăguită, s-au oprit brusc și s-a pomenit așezată pe jos, cu răsuflarea tăiată și capul buimac.

Regina a rezemat-o de un copac și i-a spus cu blândețe:

– Acum odihnește-te un pic.

Alice s-a uitat surprinsă în jur:

– Am impresia că tot timpul am alergat sub copacul ăsta. Totul e întocmai cum a fost.

– Bineînțeles, a răspuns Regina. Dar ce credeai?

– Mă rog, în țara *noastră*, a răspuns Alice, continuând încă să gâfâie, dacă alergi foarte repede, și atâta timp cum am alergat noi, ajungi în alt loc.

– Înseamnă că e o țară în care domnește încetineala. *Aici* e nevoie să alergi de rupi pământul, ca să rămâi în același loc. Dacă vrei să ajungi în altă parte, atunci trebuie să alergi cel puțin de două ori mai repede.

– A, mulțumesc, prefer să nu încerc. Mă simt bine în locul ăsta. Numai că mi-e atât de cald și de sete!

– Știu ce simți! i-a răspuns Regina plină de bunăvoință, scoțând o cutiuță din buzunar. Uite, ia un pișcot.

Alice s-a gândit că ar fi nepoliticos să refuze, deși era ultimul lucru pe care și-l dorea. A luat pișcotul și l-a mâncat cum a putut: era extrem de uscat și a fost cât pe ce să se înece cu el.

– În timp ce te răcorești, eu am să fac măsurătorile, a spus Regina.

A scos din buzunar o panglică marcată în centimetri, și a pornit să măsoare și să înfigă, ici-colo, țărushi.

– Când ajung la doi metri, a informat-o, înfigând un țărush ca să marcheze distanța, o să-ți dau instrucțiunile. Mai vrei un pișcot?

– Nu, mulțumesc, unul e *perfect* suficient.

– Sper că ți-a tăiat setea?

Alice nu știa ce să răspundă, dar, din fericire, Regina nu aștepta un răspuns, ci a continuat:

– La capătul a *trei* metri, o să-ți repet instrucțiunile – ca nu cumva să le uiți. La capătul a *patru* metri, o să-ți spun la revedere. Și la capătul a *cinci*, o să dispar!

Regina terminase de înfipt țărushii, și Alice a urmărit-o cu mare interes cum s-a înapoiat la copac, apoi a început să pășească încet de-a lungul șirului de țărushi. Când a ajuns la țărushul care marca doi metri, s-a întors spre Alice și a spus:

– Știi, un pion înaintează în două câmpuri la prima mișcare. Așa încât vei înainta *foarte* repede prin Al Treilea Câmp – îl vei străbate cu trenul, bănuiesc – și, în doi timpi și trei mișcări ai să te pomenești în Al Patrulea Câmp. Mă rog, posesorii acelui câmp sunt gemenii Tanda și Manda – cel de-Al Cincilea e mai mult apă chioară, și Al Șaselea îi aparține lui Ouț Piticuț. Dar nu faci nici o observație?

– Nu... nu am știut că trebuie să fac vreuna, a bâiguit Alice.

Regina i-a răspuns pe un ton usturător:

– *Ar fi trebuit* să spui: „E foarte amabil din partea dumneavoastră că-mi oferiți toate aceste informații” – hai să considerăm că mi-ai spus acest lucru – Al Șaptelea Câmp e numai pădure – oricum unul dintre Cavaleri o să te conducă

– și în cel de-Al Optulea Câmp o să fim Regine amândouă împreună și o să fie trai pe vătrai.

Alice s-a ridicat, a făcut o plecăciune, apoi s-a așezat din nou. Când a ajuns la următorul țărș, Regina s-a întors iar, și de astă dată i-a spus:

– Când nu-ți vine în minte numele englezesc al unui anumit lucru, spune-l în limba franceză – și când mergi, răsuște-ți degetele de la picioare – și adu-ți aminte cine ești.

De astă dată Regina nu a mai așteptat plecăciunea lui Alice, ci a înaintat rapid spre următorul țărș, unde s-a întors doar o clipă pentru a spune „la revedere“, și apoi a plecat în mare viteză.

Alice nu a înțeles niciodată cum s-au petrecut lucrurile, dar exact în clipa când a ajuns la ultimul țărș, Regina s-a făcut nevăzută. Dacă s-a evaporat în văzduh, sau dacă a fugit val-vârtej în pădure („și se pricepea să fugă, nu glumă!“ și-a spus Alice) nu aveai cum să știi, dar a pierit, și Alice și-a adus aminte că ea era un pion și că, în scurt timp, va trebui să facă o mișcare.

III

Gâzele din Oglindă

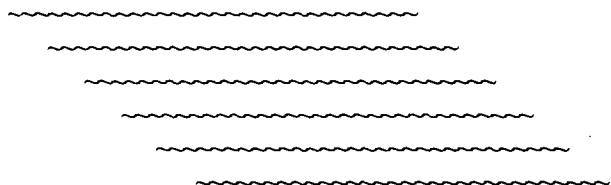
Firește, primul lucru pe care-l avea de făcut era o cercetare atentă a câmpului prin care urma să călătorească.

„Parcă aş învăţa la geografie“, a gândit Alice, ridicându-se în vârful picioarelor, în speranţa că aşa o să poată vedea cât mai în depărtare. Să vedem: „râurile principale – nu-i nici unul. Munţii cei mai importanţi – mă aflu pe unica înălţime de aici, şi nici nu cred că are vreun nume. Oraşele cele mai importante – ia te uită, ce-or fi vietăţile acelea care fac miere, acolo jos? Nu pot fi albine – ştiţi, nimeni nu poate vedea albine de la un kilometru distanţă.“ Un timp a rămas tăcută, urmărind una dintre vietăţi care se foia printre flori, vârându-şi în ele o trompă, „exact ca o albină obişnuită“, a gândit Alice.

Dar numai albină obişnuită nu era; de fapt, era un elefant – Alice şi-a dat curând seama de acest lucru, deşi, la început, asemenea idee a încremenit-o de uimire. „Şi ce flori uriaşe trebuie să fie alea!“ a fost următoarea ei idee. „Probabil că sunt cât nişte case fără acoperiş, înfipite pe câte o tulpină – şi ce cantitate de miere trebuie să facă! Cred că o să cobor până acolo – ba nu, *deocamdată* n-am să mă duc.“ îşi spunea Alice, încetinind tocmai când începuse să gonească pe deal în jos, şi încercând să-şi găsească o scuză pentru faptul că, brusc, devenise atât de rezervată. „Nu pot să cobor la ele până nu găsesc o creangă lungă cu care să le alung dacă

mă atacă – și ce nostim o să fie când o să fiu întrebată cum mi-a plăcut drumul meu pe aici. O să le răspund: «O, mi-a plăcut foarte mult (aici a intervenit mișcarea ei favorită de scuturare a capului), numai că a fost mult praf, și era foarte cald, și elefanții mă intrigau în asemenea măsură!»“

După o pauză, și-a spus: „Cred că o să cobor pe partea cealaltă și o să amân pe mai târziu vizita la elefanți. Și doresc cu atâta ardoare să intru în cel de-al Treilea Câmp.“ Oferindu-și această scuză, a coborât dealul în goană, și a sărit peste prima din cele șase gârle.

– Biletele, vă rog! a cerut controlorul vârându-și capul pe fereastra vagonului.

O clipă mai târziu, toți pasagerii aveau biletele în mână; biletele erau la fel de mari ca și pasagerii și păreau să umple întreg vagonul.

– Ei, copilițo, arată-mi biletul! i s-a adresat controlorul supărat.

Și mai multe voci au rostit deodată („ca un cor într-un cântec“, și-a spus Alice):

– Nu-l lăsa să aștepte, fetițo! Timpul lui e prețios, o mie de lire sterline minutul!

– Mă tem că nu am bilet, a răspuns Alice cu o voce speriată. Acolo de unde vin eu, nu exista un ghișeu de bilete.

Și din nou s-a auzit Corul de voci:

– Acolo de unde vine ea nu există loc pentru o casă de bilete. Terenul e scump, o mie de lire sterline centimetrul.

– Nu încipe nici o scuză, a certat-o controlorul, trebuia să cumperi un bilet de la mecanicul de locomotivă.

Și din nou s-a auzit Corul:

– Omul care conduce locomotiva. Numai fumul valorează o mie de lire sterline un pufăit.

Alice și-a spus în gând: „Deci n-are rost să explic.“ De *astă dată*, vocile n-au mai intervenit, întrucât nu vorbise cu glas tare, dar, spre surprinderea ei, au *gândit* cu toții în cor. (Sper că voi înțelegeți ce înseamnă *a gândi în cor*, pentru că, trebuie să mărturisesc, eu, unul, nu înțeleg). „Mai bine că n-ați spus nimic. Limbajul e prețios: o mie de lire sterline cuvântul!“

„La noapte o să visez o mie de lire sterline; sunt convinsă“ și-a spus Alice.

În tot acest timp, controlorul o analiza, întâi printr-un telescop, apoi printr-un microscop, și la urmă printr-un binoclu. În cele din urmă a spus:

– Călătorești în direcția inversă, așa cred.

După care a închis ușa și a plecat.

– Un copil de o vârstă atât de fragedă ar trebui să știe în ce direcție merge, chiar dacă nu-și cunoaște încă propriul nume, a declarat domnul care ședea în fața ei (era îmbrăcat în hârtie albă).

Un Țap, care ședea lângă domnul în alb, a închis ochii și a grăit cu o voce răsunătoare:

– Ar fi trebuit să cunoască drumul la ghișeu de bilete, chiar dacă nu cunoaște încă alfabetul.

Un Cărbuș, care ședea lângă Țap (era un vagon ciudat, înțesat de pasageri feluriți) – și cum regula părea să fie ca fiecare să vorbească pe rând – și-a exprimat părerea:

– Va trebui să se întoarcă de aici sub formă de colet.

Alice nu putea vedea cine stătea dincolo de Cărbuș, dar o voce răgușită a urmat la cuvânt:

– Schimbă trenul... a spus, dar aici glasul s-a înăbușit și persoana a amuțit. „Pare să fie un catâr“ și-a spus Alice. Dar o voce foarte subțirică, din vecinătatea ei, i-a șoptit: Poți face o glumă pe chestia asta, ceva de genul: un hatâr pentru un catâr.

Pe urmă, o voce foarte blândă, de la oarecare depărtare, a rostit:

– Ar trebui să poarte eticheta „Fetița cu necazuri“ – Atenție! Fragil!

În continuare au urmat mai multe voci („Ce mulți pasageri sunt în vagonul ăsta!“ și-a spus Alice) care propuneau: „Trebuie expediată prin poștă, din moment ce poartă pe umeri un cap de timbru.“ „Ar trebui trimisă prin telegraf, în chip de mesaj.“ „Ar trebui să tragă ea trenul pe tot restul drumului“... și așa mai departe.

Dar domnul îmbrăcat în hârtie albă, care ședea în fața ei, s-a aplecat spre Alice și i-a murmurat la ureche:

– Nu ține seama de ce spun ăștia, draga mea, dar ia un bilet tur-retur de câte ori se oprește trenul.

– Nici nu mă gândesc, a răspuns Alice, iritată. Eu nu fac parte în nici un fel din călătoria asta cu trenul – abia adinea-ori mă găseam într-o pădure – și tare mult aș vrea să mă întorc acolo.

Ai putea face o glumă și pe chestia asta, în genul: „*ai vrea dacă ai putea și ai putea dacă ai vrea*“, a rostit iar vocea subțirică de lângă ea.

– Nu mă mai sâcâi, s-a burzuluiit Alice, privind zadarnic în jur să vadă de unde venea glasul. Dacă ții atât de mult să auzi o glumă, de ce n-o faci tu?

Vocea firavă a suspinat adânc. În mod limpede, era foarte nefericită, și Alice ar fi rostit câteva cuvinte de compasiune, ca s-o aline, „dacă ar fi suspinat așa cum suspină toată lumea“, a gândit ea. Dar vietatea scosese un suspin atât de subțiratic, încât Alice nici nu l-ar fi auzit dacă nu s-ar fi produs chiar în urechea ei. Urmarea a fost că i-a gădilat urechea și i-a îndepărtat gândurile de la nefericirile sărmanei creaturi.

– *Știu că ești o prietenă, o prietenă de nădejde și dragă. Și n-ai să-mi faci rău, cu toate că nu sunt decât o găză*, a continuat mi-cuța voce.

– Ce fel de găză? a întrebat Alice, ușor îngrijorată.

De fapt, voia să știe dacă ar putea s-o înțepe sau nu, dar ar fi fost o lipsă de cuviință să pună asemenea întrebare.

– *Va să zică vrei...* a început vocea străvezie, dar a fost înghițită de un țipăt strident al locomotivei, care i-a făcut pe toți să sară alarmați – inclusiv pe Alice.

Catârul, care-și scosese capul pe fereastră, și l-a tras înăuntru și i-a anunțat:

– E doar o gărlă peste care trebuie să sărim.

Toată lumea părea satisfăcută de explicație, deși Alice era puțin neliniștită de ideea că trenul urma să execute o săritură. „Oricum, înseamnă că o să intrăm în cel de-Al Patrulea Câmp, ceea ce e o ușurare“, și-a spus ea. Un moment mai târziu a simțit că vagonul se ridică în aer și, speriată, s-a prins de primul lucru care i-a venit la îndemână, și anume de barba Țânțarului.

Dar în momentul când a atins-o, barba a părut să i se topească în mână și Alice s-a trezit șezând liniștită sub un copac – în timp ce Țânțarul (căci găza cu care discutase era un Țânțar) se legăna pe o rămurică, chiar deasupra capului ei, și îi făcea vânt cu aripile.

Fără îndoială, era un Țânțar imens: „aproape cât un pui“, a apreciat Alice. Totuși, după ce purtaseră o conversație atât de lungă, nu se temea de el.

– ...va să zică vrei să spui că nu-ți plac *toate* insectele? și-a urmat Țânțarul ideea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Îmi plac atunci când pot să vorbesc, a răspuns Alice. Acolo de unde vin eu, nici o insectă nu vorbește.

– Care gen de insecte te bucură acolo de unde vii tu?

– Insectele nu mă bucură deloc, mai curând mi-e teamă de ele, mai ales de cele mari. Dar îți pot spune numele unora dintre ele.

– Răspund la numele lor? a întrebat Țânțarul cu indiferență.

– N-am observat vreodată să răspundă.

– Atunci la ce folosesc numele dacă nu răspund la ele?

– *Lor*, numele nu le folosesc la nimic, dar bănuiesc că sunt folositoare pentru oamenii care le-au numit. De altfel, de ce au toate lucrurile un nume?

– N-aș putea spune, a răspuns Țânțarul. În adâncurile pădurii ăsteia, lucrurile nu mai au nume – oricum, înșiră-mi lista găzelor, deși e o pierdere de timp.

– Bine, avem Musca-de-Cal, a început Alice numărând pe degete.

– Bun, în tufișul de acolo, dacă te uiți bine, ai să vezi Musca-de-Cal-de-Lemn. E făcută toată din lemn, și se dă huța de pe o ramură pe alta.

– Și cu ce se hrănește? a întrebat Alice, curioasă.

– Cu sevă și rumeguș.

Alice a examinat cu mare interes Musca-de-Cal-de-Lemn și a ajuns la concluzia că fusese proaspăt vopsită, arăta foarte lucioasă și lipicioasă. A mers mai departe:

– Pe urmă avem libelula.

– Uită-te pe creanga de deasupra capului tău și ai să vezi Libelula-Pofticioasă. Are trupul din budincă cu stafide, aripile din frunze de dafin, iar capul e o stafidă flambată în coniac.

– Și cu ce se hrănește? a repetat Alice întrebarea.

– Orez cu lapte și stafide, și pateuri cu carne. Și își face cuibul într-o cutie de cadou de Crăciun.

– Și mai e fluturele, a continuat Alice, după ce a studiat atent gâza cu capul în flăcări și și-a spus în sinea ei: „Mă întreb dacă insectele sunt atât de atrase de lumina lumânărilor pentru că visează să devină și ele Libelule-Pofticioase.

– La picioarele tale se târăște (Alice și-a retras picioarele, alarmată) un Fluture cu Fluier. Trupul e un tub cu găuri și aripile sunt note muzicale.

– Și cu ce se hrănește?

– Cu ceai cu lapte.

Mintea lui Alice a prevăzut o nouă dificultate:

– Și dacă nu găsește?

– Atunci moare, desigur.

– E un lucru care ăstora cu muzica li se poate întâmpla des, a observat, ea îngândurată.

– Se întâmplă mereu.

După acest răspuns, Alice a rămas tăcută preț de un minut sau două, meditănd. Țânțarul s-a amuzat între timp, zumbăind în jurul capului ei; în cele din urmă, s-a așezat din nou și a întrebat-o:

– Bănuiesc că nu dorești să-ți pierzi numele?

– Nu, deloc, a răspuns Alice, puțin neliniștită.

– Și totuși, a urmat Țânțarul pe un ton nepăsător, gândește-te ce convenabil ar fi dacă te-ai întoarce acasă fără nume. De pildă, dacă profesoara ta ar vrea să te cheme la lecții, ți-ar striga: „Vino aici...” și ar trebui să se întrerupă pentru că nu ar putea să adauge nici un nume; și, desigur, întrucât nu ți s-a adresat ție, n-ai fi obligată să te duci la lecții.

– Așa ceva cu siguranță nu s-ar putea întâmpla. Profesoarei mele nici nu i-ar trece prin cap să mă scutească de lecții pentru atâta lucru. Dacă nu și-ar aminti numele meu, mi-ar spune: „Domnișoară (așa cum îmi spun și servitorii), te rog ia loc.”

– Deci, ar fi lecții de-loc. Adică, ioc. Ei, a fost o glumă. Aș fi vrut s-o faci tu.

– De ce-ai fi vrut s-o fac *eu*? E o glumă foarte proastă.

Dar Țânțarul s-a resemnat să ofteze adânc și două lacrimi i s-au prelins pe obraji.

– N-ar trebui să mai faci glume, dacă îți produc asemenea suferință.

După aceea a urmat un alt suspin melancolic, dar de astă dată, bietul Țânțar părea să-și fi suspinat și sufletul din el, deoarece, când Alice și-a înălțat privirea, nu a mai văzut nimic pe rămurica de deasupra capului ei și, cum începuse să i se facă rece de atâta stat locului, nemișcată, s-a ridicat și a plecat.

În scurt timp a ajuns la un luminiș, mărginit în fiecare parte de câte o pădure: arătau mult mai întunecoase decât pădurea în care se găsisese ea de curând, și pe Alice n-o prea trăgea inima să intre. Totuși, după ce a mai chibzuit puțin, a luat hotărârea să-și continue drumul „că doar nu vreau să mă întorc înapoi“, și-a spus în gând, și acesta era singurul drum spre cel de-Al Optulea Câmp.

„Asta trebuie să fie pădurea în care lucrurile nu au nume“, s-a gândit Alice. Mă întreb ce o să se întâmple cu numele meu după ce o să intru în ea? Nu mi-ar plăcea să-l pierd de tot, pentru că atunci ar trebui să mi se dea alt nume și, mai mult ca sigur, ar fi unul urât. Dar cel mai amuzant ar fi să încerc să găsesc creatura care s-a ales cu vechiul meu nume. Asta-i ca în anunțurile acelea când oamenii pierd un câine: *«Răspunde la numele Rex, are o zgardă de metal...»* – imaginați-vă să te adresezi fiecărei ființe pe care o întâlnești spunându-i *Alice*, până când una dintre ele o să-ți răspundă. Și dacă are minte, n-o să-ți răspundă deloc.“

A mai hoinărit puțin până când a ajuns la pădure: era un codru foarte rece și neguros. „Oricum, și-a făcut Alice curaj când a intrat pe sub copaci, e o mare ușurare ca după ce am fost atât de înfierbântată, să pătrund acum în... în... în *ce?*“ Era surprinsă că nu putea găsi cuvântul „Vreau să spun, să pătrund... sub... sub *asta*, știi!“ – și a pus mâna pe trunchiul unui copac. Cum se cheamă asta? Cred că nu are un nume – ce mai, cu siguranță că nu are.“

A rămas tăcută câteva clipe, cugetând adânc, apoi, brusc, a reînceput: „Va să zică, până la urmă *s-a întâmplat* într-adevăr. Și acum, cine sunt eu? O să-mi amintesc, dacă o să fiu în stare. Sunt hotărâtă să-mi aduc aminte!“ Dar hotărârea nu o ajuta prea mult, și tot ce și-a putut aminti, după multă strădanie, a fost: „L, *știu* că numele meu începe cu L.“

În clipa aceea a trecut pe lângă ea un Cerb; a privit-o pe Alice cu ochii lui mari, blânzi, și nu părea deloc speriat.

– Vino aici! Vino aici! I-a chemat Alice, întinzând mâna ca să-l mângâie; dar Cerbul s-a dat câțiva pași înapoi, și a continuat s-o privească.

– Cum te cheamă? a întrebat-o în cele din urmă.

Avea un glas dulce, catifelat.

„Aș vrea și eu să știu“, i-a răspuns Alice în gând. Dar cu voce tare, a rostit cu tristețe:

– Momentan, în nici un fel.

– Nu se poate; mai gândește-te!

Alice s-a mai gândit, dar degeaba.

– Te rog, vrei să-mi spui cum te cheamă pe *tine*? I-a întrebat cu sfială. S-ar putea ca asta să mă ajute să-mi amintesc.

– Îți spun, dacă vii cu mine puțin mai departe. *Aici*, în locul ăsta, nu-mi pot aminti.

Așa că s-au adâncit împreună în pădure; Alice înconjurase cu brațul grumazul mătăsos al Cerbului; și au mers așa până au ajuns la un alt luminiș, unde Cerbul a executat un salt brusc în aer, scuturându-se de îmbrățișarea lui Alice.

– Eu sunt un Cerb! a strigat cu încântare. Și, vai de mine, tu ești un pui de om.

O undă de spaimă i-a umbrit ochii frumoși și, într-o clipită, a fugit în mare viteză.

Alice a rămas locului, privind după el, gata să plângă de mâhnire că pierduse un tovarăș de drum atât de drag.

„În orice caz, acum îmi știu și eu numele, ceea ce e o mare ușurare. Alice – Alice – de astă dată n-am să-l mai uit. Și acum, mă întreb care dintre aceste două indicatoare îmi arată drumul de urmat?“ Nu era o întrebare prea grea, pentru că prin pădure nu trecea decât un singur drum, și cele două indicatoare arătau spre el. „O să decid când drumul o să se bifurce și indicatoarele or să arate direcții diferite“, și-a spus Alice.

Dar așa ceva nu părea să se întâmple prea curând. A străbătut cale lungă dar, ori de câte ori drumurile se despărteau, apăreau două indicatoare care arătau aceeași direcție; pe

unul scria: SPRE LOCUINȚA LUI TANDA, și pe celălalt: SPRE LOCUINȚA LUI MANDA.

„Cred, și-a spus Alice, că amândoi locuiesc în *aceeași* casă. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Dar nu pot să rămân mult la ei. Am să-i vizitez doar ca să le spun: «Ce mai faceți?» și să-i întreb cum pot ieși din pădure. Vai, de-aș putea ajunge la cel de-Al Optulea Câmp înainte de se întuneca.“

Și a mers așa înainte, întreținându-se cu ea singură, până când, la o cotitură, a dat peste doi omuleți dolofani; o întâlnire atât de bruscă, încât Alice a tresărit puternic și s-a dat înapoi, pentru ca după o clipă să-și recapete stăpânirea de sine, convinsă că ei erau cei doi frați.

IV

Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda?

Stăteau sub un copac, fiecare dintre ei înconjurând cu brațul gâtul celuilalt, și Alice a știut imediat care-i unul și care-i altul pentru că pe gulerul unuia era brodat TAN și pe gulerul celuilalt era brodat MAN. „Presupun că pe spatele gulerelor scrie „DA“, și-a spus Alice.

Amândoi stăteau atât de nemișcați, încât Alice aproape a uitat că erau oameni vii, și tocmai dădea să treacă în spatele lor, să vadă dacă într-adevăr scria „DA“, când a speriat-o o voce care venea dinspre TAN.

– Dacă ai impresia că suntem statui de ceară, a spus vocea, să știi că trebuie să plătești intrarea. Nu poți admira pe gratis statuile de ceară. Nicidecum!

– Dimpotrivnic, a adăugat cel cu însemnul MAN; și dacă ai impresia că suntem oameni vii, atunci trebuie să ne vorbești.

– Vă rog să mă scuzați, a fost tot ce a găsit Alice să răspundă, pentru că versurile vechiului cântecel îi răsunau în cap ca ticăitul unui ceasornic, și abia de se putea reține să le spună cu glas tare:

*Cei doi Frați Tanda și Manda
S-au prins într-o încăierare
Căci Tanda îl acuza pe Manda
Că i-a distrus o pâ râitoare.*

*Dar o cioară fioroasă peste ei s-a lăsat
Din smoala iadului ruptă
Și eroii noștri așa de rău s-au speriat,
Că au uitat de luptă.*

– Știu la ce te gândești, a spus Tanda, dar nu-i așa, nicidecum.

– Dimpotrivnic, a întărit Manda, dac-ar fi fost așa, ar fi putut să fie; și dac-ar fi fost așa, așa ar fi fost; dar cum nu a fost așa, nu așa a fost. E logic.

– Mă întrebam, a răspuns Alice foarte politicoasă, care-i drumul cel mai bun pentru a ieși din pădurea asta; în curând se întunecă. Vreți să fiți atât de amabili să-mi spuneți?

Dar cei doi grășani s-au mulțumit să se uite unul la celălalt și să-și rânjească.

Semănau atât de mult cu doi școlari rotofei, încât Alice nu s-a putut reține să arate cu degetul spre Tanda și să spună:

– Răspunde primul elev!

– Nicidecum! a strigat Tanda energic, și și-a închis gura cu un pocnet.

– Celălalt elev! a cerut Alice, întorcându-se spre Manda, deși era convinsă că n-o să spună decât „Dimpotrivnic“!

Și așa a și spus.

– Ai pornit cu stângul, a observat Tanda. Primul lucru pe care-l faci când vii undeva în vizită este să întrebi: „Ce mai faceți?“ și să dai mâna cu gazdele.

La acest punct, cei doi frați s-au îmbrățișat și apoi au întins câte o mână spre Alice, ca să le-o strângă.

Alice n-ar fi dorit să dea mâna cu vreunul dintre ei, de teamă să nu-l jignească pe celălalt; și ca să evite o asemenea dificultate, a prins în mâinile ei ambele lor mâini deodată; o clipă mai târziu, toți trei dansau în cerc. Ceea ce părea firesc (și-a adus aminte ea mai târziu), și nici n-a fost surprinsă când a auzit o muzică: părea să vină din copacul sub care încinseseră hora (din cât își dădea ea seama), și

anume de la ramurile care se frecau una de cealaltă, ca niște viori cu flori.

– Era foarte amuzant (avea să aprecieze Alice mai târziu, când i-a povestit surorii sale toată trășenia), când m-am trezit cântând *Dansăm în jurul dudului*. Nu știu când am început să cânt, dar aveam senzația că de multă vreme tot cântam.

Ceilalți doi dansatori erau prea durdulii și au obosit repede:

– Patru tururi ajung pentru un dans, a găfăit Tanda, și s-au desprins din joc la fel de repede cum se prinseseră; în aceeași clipă a încetat și muzica.

După aceea, au dat drumul mâinilor lui Alice și au rămas amândoi cu ochii la ea; a urmat o pauză cam neplăcută, pentru că Alice nu știa cum să înceapă o conversație cu doi oameni cu care tocmai dansase. „Nu merge să-i întreb acum «Ce mai faceți?» Țsta-i un moment depășit“, și-a spus în gând.

– Sper că nu sunteți prea obosiți? a întrebat în cele din urmă.

– Nicidecum. Mulțumesc de întrebare, a răspuns Tanda.

– Foarte îndatorat, a adăugat și Manda. Ești amatoare de poezie?

– Da, îmi plac mult... *unele* poezii, a răspuns Alice, cu oarecare reținere. Sunteți buni să-mi spuneți care drum mă scoate din pădure?

– Ce să-i recit? a întrebat Manda, uitându-se cu o privire solemnă la Tanda și neținând seama de cererea lui Alice.

– *Morsa și Dulgherul*, e cea mai lungă, a răspuns Tanda, strângându-l cu afecțiune în brațe pe fratele său.

Manda a început pe loc:

Pe mare soarele-n amiază...

Alice a cutezat să-l întrerupă:

– Dacă-i foarte lungă, a intervenit ea cât mai politicos cu putință, n-ați vrea să-mi spuneți mai întâi care drum...

Manda a zâmbit cu blândețe și a luat-o de la capăt:

*Pe mare soarele-n amiază
Cu toată forța strălucea
El își dădea toată silința
Și valurile netezea
Era ciudat cum nu se poate
Că se făcuse miez de noapte.*

*Iar luna lumina ursuză
Gândind, ce cată soarele acum
Doar ziua s-a-ncheiat demult
Să-și vadă soarele de drum.
E bădăran, orice s-ar zice,
Petrecerea vrea să ne-o strice.*

*Și udă era marea, udă
Nisipul, ah, uscat de tot
Chiar nici un nor nu se vedea
Pe boltă sau la orizont
Priveai zadarnic cerul, era gol,
Nu se-arăta nici pasăre, nici stol.*

*Iar Morsa și Dulgherul, ei
Se tot plimbau pe-aproape
Plângeau în hohote nisip
Șuvoaie de sub pleoape.
„De s-ar mai curăța pe-aci
Salut am zice – și merci.“*

*„Șapte fete, șapte mopuri
De-ar trece la curățat
Crezi tu că ele, întrebă Morsa
Chiar ar putea face curat?“
„Nu cred“ zice dulgherul cu voce tristă
Și vărsă o lacrimă în batistă.*

„Voi, stridii, veniți cu noi la plimbare!“

Le invită Morsa politicos.

„O plăcută petrecere vă prezic

La țărmul mării cel spumos:

Putem lua doar patru cu noi.

Să ne ținem de mâini doi câte doi.

Baba stridie-l privi printre gene

Dar nu scoase nici un cuvânt.

Le făcu, șireată, cu ochiul,

Clătinând din creștetu-i cărunt –

Ea n-a vrut, adică, să părăsească

Cetatea stridiilor împărătească.

Dar patru mici stridii s-au și repezit

Să profite de acest prilej:

Haine periate, fețe spălate

Pantofii dați cu negru și bej –

Curios lucru, pantofii cum îi purtau

Când nici un fel de picioare n-aveau.

Le-au urmat încă patru stridii

Și altele, patru, fuga după ele,

Se rostogoleau pe rând pe rând

În valuri mari și vălurele,

Năvăleau prin spume mii și sute

Grămadă la mal, pe nisipuri ude.

Iar Morsa noastră cu dulgherul

Au mers ce-au mers pe lângă apă

Au stat pe-un bolovan, într-un târziu,

O piatră nu prea mică, să-i încapă:

Iar stridioarele s-au înșirat

Pe lângă ei, la așteptat.

„De-acum e timpul“ zise Morsa
„De lucruri multe ca să discutăm:
Pantofi, vapoare, ceară de albine,
Sau verze – și de regi să întrebăm,
Și despre mare, de ce fierbe oare?
Sau are porcul aripi, ca să zboare?

„Dar așteptați puțin“, strigară stridiile,
„Până să-ncepem adunarea
Fiindcă uite, suntem grase toate
Iar unele ne-am și pierdut suflarea!“
Atunci zise dulgherul „Nu e grabă!“
Și ele-au apreciat că e om de treabă.

„Ne trebuie o pâine“, vorbi și Morsa,
„Altfel nu mai e nevoie de nimic:
Doar piper un strop și-oțet alături
Să adăugăm câte un pic –
Dragi stridii, de nu e cu supărare
Putem să trecem la mâncare.“

„Dar nu să ne mâncăți pe noi!“ strigară ele
Făcându-se la față cam albastre.
„După atâta curte și drăgălășenii
Nu s-ar potrivi la rangurile noastre!“
Și zise Morsa „Superbă noapte, nu-i așa?
Cred că aveți ce admira.

Frumos din partea voastră să veniți!
Și fiecare, vai, atâta de drăguță“.
Dulgherul nu zise nimic, ci doar
„Taie-o felie, domne, mai lunguță:
De n-ai fi surd, ar fi cu mult mai bine –
N-ar mai trebui să strig mereu la tine!“

*„E rușine pur și simplu“, zise Morsa
Să ne batem joc în așa hal,
Și-acuma zici – bal să fie, dacă-i bal!“
Rosti dulgherul rar și tacticos
„Untul e-ntins cu mult prea gros!“*

*„Eu plâng pentru voi“, spuse Morsa:
„Am cea mai profundă compasiune.“
Și-astfel, cu suspine el le alese
Pe cele mai ample ca dimensiune,
Ținând la față batista mare
În care-aduna lacrimi amare.*

*„Voi stridii, stridii“, observă dulgherul,
Ați făcut o călătorie de vis!
De-acum ne întoarcem acasă?
N-a răspuns nimeni, nici măcar „pis“
Așa se spune c-a fost – tot ce se poate!
Dacă ei le mâncaseră pe toate!*

– Morsa mi-e mai simpatică, a comentat Alice, pentru că, totuși, îi era puțin milă de stridii.

– Dar ea a înfulecat mai multe stridii decât Dulgherul, a corectat-o Manda. Și-a pus batista în față, pentru ca Dulgherul să nu poată număra stridiile pe care le-a hăpăit.

– Ce josnic! a comentat Alice, indignată. Atunci mi-e mai simpatic Dulgherul – dacă a mâncat mai puține stridii decât Morsa.

– Dar și el a mâncat câte i-au încăput în burtă, a protestat Tanda.

Se vedea pusă în fața unei adevărate dileme. După o pauză, Alice a reînceput:

– Mă rog, *amândoi* sunt niște personaje antipatice...

Și-a curmat vorba, ușor alarmată pentru că se auzea un zgomot ca un pufăit puternic de locomotivă, un vâjâit care

venea din pădure, deși, se temea Alice, era mai probabil să fie o lighioană sălbatică decât o locomotivă.

– Există lei sau tigri pe aici? a întrebat timidă.

– Nu, ăsta e sforăitul Regelui Negru, a informat-o Manda.

– Vino să-l vezi! au strigat amândoi frații, și fiecare dintre ei a luat câte o mână a lui Alice și apoi au condus-o la locul unde dormea Regele Negru.

– Nu-i așa că-i o privesc *atrăgătoare*? a întrebat Tanda.

Alice nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă că așa era. Regele purta o bonetă de noapte, cu un ciucure lung, și zăcea ghemuit, grămadă, sforăind zgomotos.

– O să sforăie și sufletul din el, a comentat Tanda.

– Mă tem că o să răcească, așa cum doarme pe iarba umedă, a spus Alice, care era o fetiță foarte grijulie.

– Acum visează, a explicat Manda, și ce crezi tu că visează?

– Nimeni nu poate ști, a răspuns Alice.

– Cum să nu! Te visează pe *tine*, a exclamat Manda, bătând triumfător din palme. Și dacă nu te-ar mai visa, unde crezi că ai fi?

– Aici unde sunt și acum, bineînțeles.

– Da' de unde, a replicat Manda, pe un ton disprețuitor. N-ai mai fi nicăieri. Tu nu ești decât un soi de obiect făurit de visurile lui.

– Dacă Regele s-ar trezi, a adăugat Tanda, ai dispărea – fff! – ca o lumânare.

– Nu-i cu putință! a exclamat Alice indignată. Și dacă, într-adevăr, eu nu sunt decât un obiect făurit de visurile lui, atunci ce sunteți *voi*, aș vrea să știu.

– Idem, a spus Tanda.

– Idem, idem, a spus Manda.

A strigat acest cuvânt atât de tare, încât Alice nu s-a putut împiedica să-i atragă atenția:

– Sssst! Bagă de seamă, ai să-l trezești dacă faci atâta gălăgie.

– Nu-i cazul ca *tu* să vorbești despre trezirea sa, când nu ești decât un obiect din visurile lui. Știi foarte bine că nu ești reală.

– Ba *sunt* reală! a ripostat Alice, și a început să plângă.

– N-ai motiv să plângi, a replicat Manda.

– Dacă n-aș fi reală, a răspuns Alice râzând printre lacrimi, n-aș fi în stare să plâng, totul e atât de caraghios!

– Doar nu-ți închipui că astea sunt lacrimi *reale*? a întrerupt-o Tanda cu dispreț în glas.

„Știu bine că ăștia doi vorbesc numai aiureli, și-a spus Alice în sinea ei, și e o prostie să plâng din cauza lor.“ Așa încât și-a șters lacrimile, și a continuat pe un ton cât mai vesel cu puțință:

– În orice caz, ar fi bine să plec din pădurea asta, pentru că se întunecă din ce în ce mai tare. Credeți că o să plouă?

Pe loc Tanda a deschis o umbrelă imensă deasupra capului său și a fratelui său și a privit în sus, în umbrelă:

– Nu, nu cred că o să plouă, a spus; cel puțin nu sub *asta*: nicidecum.

– Dar *afară* s-ar putea să plouă.

– S-ar putea – dacă are de gând să plouă, a adăugat Manda. Noi nu avem nici o obiecție. Dimpotrivnic.

„Ce egoiști!“ a gândit Alice, și era pe punctul să spună „Noapte bună“ și să plece, când Tanda a sărit de sub umbrelă și a prins-o de încheietura mâinii.

– Vezi chestia aceea? a întrebat cu o voce sugrumată de furie, în timp ce ochii i se făcuseră mari cât cepele și i se îngălbeniseră.

Arăta cu un deget tremurător către un obiect mic, alb, care zăcea sub un copac.

– Nu-i decât o pâ râitoare, o morișcă, a spus Alice, după ce a examinat atent micul obiect alb. Nu-i un șarpe cu clopoței, a adăugat în grabă, gândind că omul se speriasse. E o morișcă veche – veche și stricată.

– Știi ce este! a răcnit Tanda bătând din picior cu sălbăticie și smulgându-și părul din cap. E stricată, bineînțeles!

I-a aruncat o privire lui Manda care imediat s-a așezat pe jos și a încercat să se ascundă sub umbrelă.

Alice și-a pus mâna pe brațul lui Tanda și a încercat să-l consoleze:

– Nu te necăji în halul ăsta pentru o morișcă veche.

– Dar *nu* e veche, a strigat Tanda mai furios ca oricând. E *nouă*, crede-mă – am cumpărat-o abia ieri, frumoasa mea MORIȘCĂ nouă!

Și vocea i s-a ridicat până la țipăt.

În tot acest timp Manda se străduia să închidă umbrela, cu el înăuntrul ei, ceea ce era un lucru atât de extraordinar, încât i-a abătut atenția lui Alice de la fratele mânios. Manda n-a izbutit să închidă umbrela peste el și, până la urmă, s-a rostogolit, înfășurat în umbrelă, numai cu capul afară. Zăcea așa, deschizându-și și închizându-și gura și ochii bulbucați – „semănând aidoma cu un pește“, a gândit Alice.

– Firește, ești de acord să ne batem? a întrebat Tanda pe un ton mai calm.

– Cred că da, a răspuns celălalt, morocănos, târându-se afară din umbrelă; dar *ea* trebuie să ne ajute să ne echipăm, știi bine.

Și cei doi frați au intrat, mână în mână, în pădure, și după un minut s-au întors cu brațele încărcate de felurite obiecte: perne, pături, covorașe, fețe de masă, tacâmuri și farfurii, găleți de cărbuni.

– Sperăm că te pricepi să fixezi și să legi curele și șireturi, i s-a adresat Tanda lui Alice. Fiecare dintre obiectele astea trebuie să ne încapă, într-un fel sau altul.

Alice avea să povestească mai târziu că în viața ei n-a văzut asemenea învâlmășeală și forfotă – felul în care cei doi se înghesuiau, și cantitatea de lucruri în care se înfofoleau, și bătaia de cap pe care i-au dat-o punând-o să încheie nasturi, să lege șireturi și corzi – „Când or să fie gata, or să arate ca

niște baloturi de haine vechi, zău așa“, a gândit Alice, în timp ce căptușea cu o pernă ceafa lui Manda – „ca nu cumva să-și piardă capul pe câmpul de luptă.“

– Știi, a adăugat el cu gravitate, asta e unul dintre cele mai neplăcute lucruri care ți se pot întâmpla într-o luptă: să te trezești cu capul tăiat.

Alice a izbucnit în râs, dar a izbutit să-și transforme râsul într-un acces de tuse, ca să nu-l ofenseze.

– Sunt foarte palid? a întrebat Tanda când a venit la ea să-i fixeze coiful. (El îl *numea* coif, de fapt era o cratiță.)

– Mă rog... da... *puțin*, l-a asigurat Alice cu amabilitate.

– În general, sunt foarte curajos, a continuat el cu voce scăzută; numai că azi, întâmplător, am o migrenă.

– Și *eu* am o durere de dinți, a intervenit Manda, care auzise conversația. Mi-e mult mai rău decât îți este ție.

– Atunci ar fi mai bine să nu vă luptați azi, i-a sfătuit Alice, gândind că e un prilej bun să-i împace.

– *Puțin trebuie* să ne luptăm, a replicat Tanda, dar nu țin s-o lungim prea mult. Cât e ceasul acum?

Manda s-a uitat la ceas și i-a răspuns:

– Patru și jumătate.

– Hai să ne luptăm până la șase, și pe urmă să ne ducem la masă, a propus Tanda.

– Foarte bine, a aprobat celălalt, cam ursuz; și *ea* o să ne urmărească... numai să nu te apropii prea tare, a avertizat-o pe Alice, pentru că eu, când mă înfierbânt în luptă, dau în tot ce văd.

– Și eu dau în tot ce-mi vine la mână, fie că văd sau nu, a adăugat Manda.

Alice a râs:

– Atunci cred că dați foarte des în *copaci*.

Tanda a privit în jur cu un zâmbet satisfăcut.

– Când o să încheiem noi lupta, nu cred că va mai sta vreun copac în picioare.

– Și toate astea din pricina unei pârâitoare, a stăruit Alice, sperând să-i facă să se simtă *măcar puțin* rușinați că se luptă pentru un asemenea fleac.

– Nu m-aș fi supărat atât de amarnic dacă n-ar fi fost nou-nouță, a subliniat Tanda.

„Aș vrea să apară fioroasa cioară“ și-a spus Alice în gând.

– Știi, nu avem decât o singură spadă, i-a comunicat Tanda fratelui său. Dar tu poți folosi umbrela – e la fel de ascuțită. Numai că trebuie să ne grăbim. E un întuneric de tăiat cu cuțitul.

– Ba e și mai întuneric, a adăugat Manda.

Se întuneca atât de vertiginos, încât Alice s-a gândit că, probabil, se apropie o furtună.

– Ce nor negru deasupra capetelor noastre! a exclamat ea. Și cu ce viteză se apropie! Cred că are aripi.

– E cioara! a strigat Tanda, cu panică în glas.

Și cei doi frați au luat-o la sănătoasa și într-o clipă nu mai era nici urmă de ei.

Alice a fugit în pădure și s-a adăpostit sub un copac gros. „Nu mă poate ajunge aici, și-a spus ea; e mult prea mare ca să se poată strecura printre copaci; dar aș vrea să nu-și mai fâlfâie atâta aripile – stârnește un adevărat uragan în pădure... uite că vântul a adus un șal, șalul cuiva!“

V

Lână și Apă

În timp ce discuta cu ea însăși, Alice a luat șalul și a început să caute persoana care-l pierduse; un moment mai târziu, a apărut Regina Albă, alergând nebunește prin pădure, cu ambele brațe larg desfăcute, de parcă zbura, iar Alice, plină de bun-simț, a întâmpinat-o cu șalul.

— Mă bucur mult că s-a nimerit să fiu aici, i-a spus Alice, ajutând-o să-și pună șalul.

Regina Albă se uita la ea într-un fel speriat și neajutorat, și continua să repete în șoaptă ceva care semăna cu „Pâine-cu-unt, pâine-cu-unt“, iar Alice și-a dat seama că, dacă ar urma să lege o conversație, ea ar fi fost singura care ar fi trebuit s-o poarte. Așa încât a început cu sfială:

— Mă adresez Reginei Albe?

— Mă rog, da, dacă asta se numește a dresa, a răspuns Regina. Dar nu așa văd eu dresajul.

Alice și-a spus că nu are nici un rost să o contrarieze încă de la începutul conversației, așa încât i-a zâmbit și i-a spus:

— Dacă Majestatea Voastră o să-mi arate cum trebuie să încep, eu o să fac tot ce-mi stă în putință.

— Dar eu n-am nevoie de așa ceva, a gemut biata Regina. În ultimele două ore m-am dres singură.

„Ar fi fost preferabil, a gândit Alice, să aibă pe cineva care s-o dreagă, pentru că arată oribil de șleampătă. Tot ce poartă pe ea e strâmb și sucit, și e toată plină de ace cu gămălie.“

– Îmi dați voie să vă aranjez eu șalul? a întrebat cu glas tare.

– Nu știu ce-i cu șalul ăsta, s-a plâns Regina pe un ton melancolic. Și-a ieșit din fire, așa cred. L-am prins în ace aici, l-am prins în ace dincoace, și tot nu-i place.

– Nu poate sta drept, știți, dacă-l prindeți în ace doar într-o singură parte, a observat Alice, îndreptându-i șalul. Și, aoleu, în ce hal e părul dumneavoastră.

– Mi-a rămas peria încâlcită în păr, a oftat Regina. Ieri mi-am pierdut tot așa pieptănul.

Alice i-a scos cu grijă peria din păr și s-a străduit să-i pună coafura în ordine.

– Uitați-vă, acum arătați mai bine, i-a spus, după ce i-a scos cea mai mare parte din acele cu gămălie. Dar ar trebui să aveți o cameristă.

– Te angajez cu plăcere. Două pence pe săptămână și o porție de gem o dată la două zile.

Alice a izbucnit în râs și i-a răspuns:

– Nu vreau să mă angajați pe *mine* – și nu mă dau în vânt după gem.

– E un gem foarte bun, a asigurat-o Regina.

– O fi, dar oricum, n-am poftă de gem *azi*.

– Chiar dacă ai avea, nu ai căpăta, i-a replicat Regina. Regulamentul prevede: gem mâine și gem ieri – dar nici odată *azi*.

– Dar, din când în când, trebuie să cadă și „gem azi“.

– Ba nu, a asigurat-o Regina. Gem la fiecare două zile; azi nu poate fi niciodată a doua zi.

– Nu vă înțeleg, a protestat Alice. Mă zăpăciți teribil.

– Așa se întâmplă când trăiești de-a-ndăratelea, i-a răspuns Regina cu blândețe; la început, ametești...

– Să trăiești de-a-ndăratelea! a repetat Alice mirată. Niciodată n-am auzit de așa ceva.

– ...dar e și un mare avantaj când memoria îți funcționează și înainte și îndărăt.

– Memoria *mea* nu funcționează decât într-o singură direcție, a declarat Alice. Nu-mi pot aminti de lucruri care încă nu s-au întâmplat.

– Ai o memorie slabă dacă funcționează numai în trecut.

– De ce fel de lucruri vă amintiți cel mai bine? a îndrăznit Alice să întrebe.

– A, de lucrurile care s-au întâmplat peste două săptămâni, a răspuns Regina cu indiferență. Uite, de pildă, a continuat ea, lipindu-și un plasture mare pe un deget: mesagerul Regelui. Acum e la închisoare, e pedepsit cu temnița; și procesul nu va avea loc decât miercurea viitoare; și, desigur, delictul va avea loc după aceea.

– Și dacă nu va săvârși nici un delict?

– Atunci, cu atât mai bine, nu? a răspuns Regina înconjurându-și degetul cu plasturele și legându-l cu o panglicuță.

Alice și-a spus că ultima observație a Reginei nu putea fi contestată:

– Firește că ar fi mai bine, a spus ea, dar ar fi și mai bine dacă n-ar fi pedepsit.

– Aici te înșeli, i-a atras atenția Regina. Ai fost vreodată pedepsită?

– Numai când am greșit.

– Și-a fost spre binele tău, sunt convinsă, a urmat Regina pe un ton triumfător.

– Da, dar *săvârșisem* faptele pentru care eram pedepsită. Asta-i deosebirea, a subliniat Alice.

– Dar dacă nu le-ai fi săvârșit ar fi fost cu atât mai bine, a stăruit Regina. Mai bine, mai bine, mai bine! De câte ori rostea „bine“ vocea ei devenea tot mai pițigăiată, până când a ajuns la un scheunat.

Alice era pe punctul de a rosti: „Undeva e o greșeală“, când Regina a început să țipe cu atâta tărie, încât a trebuit să-și lase fraza nerostită.

– Oh, oh, oh! striga ea, scuturându-și mâna, de parcă ar fi vrut să o mute din loc. Îmi sângerează degetul! Oh, oh, oh!

Țipătul semăna întocmai cu șuieratul unei locomotive și Alice s-a văzut nevoită să-și astupe urechile cu palmele.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat de îndată ce și-a putut face vocea auzită. V-ați înțepat la deget?

– Încă nu m-am înțepat, a răspuns Regina, dar o să mă înțep în curând.

– Când credeți că o să se întâmple? a întrebat Alice, simțind că o pufnește râsul.

– Când o să-mi prind din nou șalul, a gemut biata Regina; o să se desfacă broșa, oh! oh!

În timp ce se lamenta, broșa s-a deschis și Regina a încercat, brutal, să o prindă la loc.

– Fiți atentă! O țineți pe dos! a strigat Alice.

Alice a dat să apuce broșa, dar era prea târziu: acul alunecase și înțepase rău degetul Reginei.

– De asta mi-a curs sângele ăsta pe care-l vezi, i-a spus Regina zâmbind. Acum înțelegeți cum se petrec lucrurile aici?

– Dar de ce nu țipați acum, când v-ați înțepat? a întrebat Alice, pregătindu-se să-și astupe iar urechile cu palmele.

– Cum așa, doar am țipat cât a fost nevoie. Ce rost ar avea să repet?

Începuse să fie iar lumină în pădure.

– Se vede că cioara a plecat, a presupus Alice. Ce bine îmi pare că am scăpat de ea. Avusesem impresia că s-a lăsat noaptea.

– Ce n-aș da să reușesc și *eu* să-mi pară bine de ceva! a oftat Regina. Numai că nu pot să-mi amintesc niciodată regula. Probabil că ești foarte fericită că locuiești în pădurea asta unde poate să-ți pară bine ori de câte ori ai chef.

– Numai că mă simt atât de singură aici! s-a plâns Alice cu un glas melancolic.

Și la gândul singurătății ei, două lacrimi mari i s-au prelins pe obraji.

– Vai, nu te lăsa copleșită de tristețe! a strigat sărmana Regină, frământându-și mâinile de deznădejde. Gândește-te ce fetiță mare ești. Gândește-te ce drum nesfârșit ai făcut azi! Gândește-te la cât e ceasul. Gândește-te la orice vrei, dar nu mai plânge!

Alice nu s-a putut împiedica să râdă printre lacrimi.

– Poți să-ți stăpânești plânsul doar gândindu-te la unele lucruri?

– Așa se procedează, i-a răspuns Regina cu un glas hotărât. Pentru că, știi, nimeni nu poate să facă două lucruri deodată. Hai să ne gândim, pentru început, la vârsta ta – câți ani ai?

– Șapte ani și jumătate, exact.

– Nu-i nevoie să adaugi „exact”. Te cred și fără să spui „exact”. Acum să vedem dacă mă crezi *tu* pe mine. Eu am o sută unu ani, cinci luni și o zi.

– Nu pot să cred! a exclamat Alice.

– Chiar nu poți? a întrebat Regina pe un ton compătimitor. Mai încearcă o dată. Respiră adânc și închide ochii.

– Degeaba încerc, a răspuns Alice râzând. Nimeni nu poate să creadă lucruri imposibile.

– Pentru că nu ai exersat. Când eu aveam vârsta ta, făceam zilnic câte o jumătate de oră de exerciții. Uneori reușeam să cred câte șase lucruri imposibile numai până la micul dejun. Uite, iar îmi cade șalul.

În timp ce vorbea, broșa i se deschisese din nou și o rafală bruscă de vânt îi desprinsese Reginei șalul și-l zvârlise peste un pârau. Regina și-a desfăcut iarăși larg brațele și a pornit să zboare după el, dar de astă dată a reușit să-l ia singură.

– L-am apucat! a strigat triumfător. Acum ai să vezi cum îl prind singură în ace.

— Sper că degetul vă e mai bine? a întrebat Alice, în timp ce traversa micul pârau în urma Reginei.

— O, mult mai bine! a strigat Regina, vocea ridicându-i-se până la un strigăt, în timp ce vorbea. Mult mai biii-ne. Mai bi-i-i-ne! Bi-i-i-i-ne! Bi-ne-e-e!

Ultimul cuvânt s-a terminat cu un behăit prelung, atât de asemănător cu cel al unei oi, încât Alice a tresărit.

S-a uitat la Regină, care părea să se fi înveșmântat subit în lână. Alice s-a frecat la ochi și a privit-o din nou. Nu-și putea da deloc seama ce anume se întâmplase. Se găsea acum într-o prăvălie? Așa să fi fost? Și de cealaltă parte a tejghelei stătea, într-adevăr, o oaie? Oricât își freca ochii, tot nu putea să se dumirească: se găsea într-o prăvălioară, o dugheană întunecoasă, stătea cu coatele rezemate de tejghea, și în fața ei, tolănită într-un jilț, era o Oaie bătrână care tricota și care, din când în când, ridica ochii de pe împletitură și se uita la ea prin niște ochelari mari.

— Ce dorești să cumperi? a întrebat-o în cele din urmă Oaia, ridicându-și din nou ochii de pe împletitură.

— Încă nu *prea* știu, a răspuns Alice. Aș vrea mai întâi să mă uit în jur, dacă îmi dați voie.

— Poți să te uiți în față, poți să te uiți într-o parte și în alta dacă vrei, dar *în jur* nu te poți uita decât dacă ai ochi la spate.

Dar, după cum se știe, Alice nu avea ochi la spate; așa că a trebuit să se întoarcă, pentru a se putea uita la toate rafturile din jur.

Prăvălia părea înțesată de tot felul de obiecte curioase — dar partea cea mai bizară era că, ori de câte ori Alice se uita cu atenție la un raft ca să poată vedea ce conține, raftul respectiv se golea automat, deși celelalte rafturi păreau supraîncărcate.

— Aici, lucrurile zboară, a spus în cele din urmă, cu un glas plângăreț, după ce petrecuse vreo două minute examinând în zadar un obiect mare, strălucitor, care ba părea o

păpușă, ba o cutie de lucru de mână și care, de câte ori îl privea, apărea spontan în raftul alăturat celui pe care-l studia. Și lucrul cel mai ciudat, a continuat Alice... dar las' că-ți spun eu ceva, a adăugat, întrerupându-se singură în momentul în care i-a venit o nouă idee: o să urmăresc obiectul până în raftul cel mai de sus. Doar n-o să treacă prin tavan.

Dar și acest plan a dat greș: „obiectul“ a trecut prin tavan, în felul cel mai firesc posibil, de parcă ar fi fost deprins cu asemenea manevră.

– Ești un copil sau un titirez? a întrebat Oaia, luându-și o nouă pereche de andree. Dacă te învârtești atâta, mă faci să amețesc.

Împletea acum cu paisprezece perechi de andree în același timp, și Alice nu s-a putut abține să-și exprime mirarea.

„Cum poate lucra cu atât de multe? s-a întrebat ea. Și pe minut ce trece, seamănă tot mai mult cu un darac!“

– Știi să vâslești? a întrebat-o Oaia, înmânându-i o pereche de andree.

– Da, puțin, dar nu pe uscat... și nu cu andree... a început Alice să spună, când, deodată, andreele din mâinile ei s-au prefăcut în vâsle și s-a trezit, împreună cu Oaia, într-o bărcuță care plutea între două maluri înalte; așadar, nu-i rămânea altceva de făcut decât să vâslească.

– Pană! a strigat Oaia, luând o nouă pereche de andree.

Cuvântul nu părea să aștepte vreun răspuns, așa încât Alice nu a spus nimic și a tras de rame. Apa pe care pluteau avea o calitate foarte stranie, a gândit ea, văzând cum vâslele se împotmoleau tot mereu în ea și nu puteau fi scoase la suprafață decât cu mare greutate.

– Pană! Pană! Vezi să nu faci o pană! a strigat din nou Oaia, luând noi andree. Ai să prinzi îndată un crab.

„Un drăguț de crab! și-a spus Alice. Mi-ar face plăcere.“

– Nu m-ai auzit strigând „Pană“? s-a războit Oaia, luând un mănunchi întreg de andree noi.

– Ba te-am auzit, ai repetat mereu și foarte tare. Spune-mi, te rog, unde sunt crabii?

– În apă, desigur, a răspuns Oaia, înfigându-și câteva andrele în păr, pentru că mâinile îi erau pline. Pană! spun.

– De ce repeți atât de des cuvântul „Pană“? a întrebat iar Alice, ușor contrariată. Doar eu nu sunt o pasăre!

– Ba ești, ești o mică găscă.

Alice s-a simțit oarecum ofensată, drept care, un minut sau două a încetat orice conversație, în timp ce barca plutea lin, uneori printre culcușuri vâscoase de alge și buruieni (care făceau ca vâslele să se împotmolească mai rău ca oricând), alteori pe sub copaci, dar mereu printre cele două maluri înalte, care se ridicau, amenințătoare, deasupra capetelor lor.

– Ah, te rog, iată niște papură parfumată! a strigat Alice plină de încântare. Vai ce frumoase e!

– În ce mă privește nu-i nevoie să spui „te rog“, a răspuns Oaia, fără să-și ia ochii de la împletitură. Nu *eu* le-am pus acolo și nu *eu* o să le iau de acolo.

– Nu... dar am vrut să spun... te rog, putem să ne oprim și să culegem câteva pământufuri? a insistat Alice. Dacă n-ai nimic împotrivă, să oprim barca pentru un minut

– Cum pot s-o opresc *eu*? Dacă *tu* te oprești din vâslit, barca se va opri de la sine.

Așadar, barca a fost lăsată să plutească după bunul ei plac, până când a intrat printre trestiiile unduitoare. În acel moment, mânecile au fost suflecate cu grijă și micile brațe au fost vârâte până la cot printre pământufurile de papură, și, un timp, Alice a uitat cu totul de Oaia bătrână și de împletitura ei; s-a aplecat peste marginea bărcii, până ce vârfurile părului ei lung au atins apa, și a cules, cu ochi strălucitori de bucurie, un pământuf după altul.

„Sper ca barca să nu se răstoarne, și-a spus în gând. Ah, uite ce frumos e pământuful acela! Numai că nu pot să ajung până la el.“ Și într-adevăr, părea o provocare („parcă o face dinadins“, și-a spus Alice), pentru că, deși culesese nume-

roase pământufuri decorative, pe măsură ce barca aluneca pe lângă ele, apărea mereu câte unul și mai atrăgător, la care nu putea ajunge.

„Tot ce-i mai frumos e întotdeauna și cel mai departe“, a gândit ea cu un suspin provocat de încăpățânarea papurei parfumate de a crește la asemenea depărtare; cu obrajii îmbujorați, cu părul și mâinile muiate de picături de apă, s-a așezat din nou pe locul ei și a început să-și aranjeze comorile culese.

Ce-i păsa ei în clipele acelea de faptul că papura începuse să se ofilească și să-și piardă mireasma și frumusețea; și aceasta chiar din momentul în care o culesese? Știți, până și papura adevărată rezistă un timp foarte scurt – dar cea de față, fiind papură de vis, se topea ca zăpada în timp ce zăcea în mormane la picioarele ei – dar Alice nu și-a dat seama, pentru că atenția ei era atrasă de atâtea alte curiozități care-i dădeau de gândit. Nu înaintaseră prea mult, când una dintre lopeți s-a înfipt în apa cleioasă și a refuzat să mai iasă afară (așa avea să povestească Alice mai târziu) și, ca urmare, mânerul vâslei a lovit-o sub bărbie; în pofida micilor țipete pe care le-a scos, biata Alice a fost răsturnată în nămeții de papură.

În orice caz, nu s-a lovit deloc, și curând s-a ridicat din nou; în tot acest timp, Oaia a tricotat de zor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ai prins un crab pe cinste, a remarcat Oaia când Alice s-a așezat la locul ei, bucuroasă că se afla în barcă.

– Da? Eu nu l-am văzut, a spus ea, privind prudentă în apa neagră. Tare aș fi vrut să nu-mi scape, mi-ar fi plăcut grozav să duc cu mine acasă un crab.

Dar Oaia s-a mulțumit să râdă disprețuitor și să-și vadă înainte de împletitura ei.

– Sunt mulți crabi pe aici? a întrebat-o Alice.

– Crabi și tot felul de alte lucruri, i-a răspuns Oaia: ai de unde alege, numai să știi ce vrei. Ei, ce dorești să cumperi?

– Să cumpăr! a îngânat-o Alice pe un ton în care mira-rea se îmbina cu spaima, pentru că barca și vâslele și apa

pieriseră într-o clipă, și acum se găsea din nou în prăvălioara întunecoasă.

– Aș dori să cumpăr un ou, dacă nu vă supărați, a răspuns ea timid. Cum le dați?

– Cinci pence și un sfert pentru unul, două pence pentru două, a răspuns Oaia.

– Cum, două ouă sunt mai ieftine decât unul? a întrebat Alice surprinsă, scoțându-și punga.

– Numai că dacă cumperi două *trebuie* să le mănânci pe amândouă.

– Atunci o să iau unul singur, a hotărât Alice, punând banii pe tejghea.

„Pentru că s-ar putea să nu fie proaspete“ și-a spus în gând.

Oaia a luat banii și i-a pus într-o cutie, după care a spus:

– Eu nu pun niciodată marfa în mâna clienților – nu se face – trebuie să ți-l iei singură.

Spunând acestea, s-a dus în celălalt capăt al încăperii și a așezat oul în picioare pe un raft.

„Mă întreb *de ce* nu se face?“ a gândit Alice, în timp ce-și bâjbâia drumul printre mese și scaune, pentru că în fundul prăvăliei era foarte întuneric. „Oul pare să se îndeparteze pe măsură ce mă apropii de el. Ce-i ăsta, un scaun? Stai să văd. Vai de mine, are ramuri, zău așa! Ce curios, să crească un copac într-o prăvălie! Și uite, aici e și o gârlă. E cea mai ciudată prăvălie pe care ăam văzut-o vreodată.“

A înaintat, mirându-se tot mai mult la fiecare pas, pentru că din momentul în care se apropia de un lucru, acesta se prefăcea într-un copac; așa încât se aștepta să se întâmple același lucru și cu oul.

VI

Ouț Piticuț

În orice caz, Oul se mărea și se tot mărea și căpăta o înfățișare tot mai omenească; când s-a apropiat la câțiva metri de el, Alice a văzut că avea ochi, și un nas și, o gură; și când a venit chiar lângă el, și-a dat seama clar că era OUȚ PITICUȚ în persoană. „Nu poate fi altcineva, și-a spus Alice. Sunt la fel de sigură că e el de parcă i-aș fi văzut numele scris pe chip!“

Într-adevăr ar fi putut să fie scris de o sută de ori pe fața aceea enormă. Ouț Piticuț ședea cu picioarele încrucișate, ca un turc, în vârful unui zid înalt, atât de îngust, încât Alice se întreba cum de își poate menține echilibrul. Și cum ochii lui priveau neclintit în direcția opusă, și cum părea să nu se sinchisească deloc de prezența ei, Alice s-a întrebat dacă nu cumva era o figură împăiată.

– Dar arată exact ca un ou, a spus ea cu glas tare, întinzând mâinile, gata să-l prindă, pentru că se aștepta să-l vadă căzând dintr-un moment în altul.

– E *foarte* ațâțător să ți se spună că ești un ou, a grăit Ouț Piticuț după o lungă tăcere, și fără să se uite la Alice în timp ce vorbea.

– Eu am spus doar că *arătați* ca un ou, domnule, s-a scu-zat Alice. Și, știți, unele ouă sunt foarte drăguțe, a adăugat, sperând ca observația ei să fie luată drept un compliment.

– Unii oameni n-au mai multă minte decât un bebeluș, a urmat Ouț Piticuț, tot fără să se uite la ea.

Alice nu știa cum să răspundă la această afirmație; de fapt nu se putea spune că purtau o conversație, a gândit ea, pentru că el nu i s-a adresat direct nici un moment; și de fapt, ultima lui remarcă fusese adresată unui copac – așa încât stătea și repeta pentru ea însăși versurile cunoscutului cântecel:

*Ouț Piticuț ședea cocoșat pe un zid
Deodată a căzut și s-a prăbușit în vid.
Toți caii și curtenii regali s-au luptat în zadar
Pe Ouț Piticuț să-l ridice la locul lui iar.*

– Versul ăsta din urmă e prea lung, a adăugat Alice, aproape cu voce tare, uitând că Ouț Piticuț o aude.

– Nu mai pălăvrăgi cu tine însăși, i-a spus Ouț Piticuț, uitându-se la ea pentru prima oară. Spune-mi cum te cheamă și cu ce treburi ai venit pe aici.

– *Numele* meu e Alice, dar...

– Ce nume stupid! a întrerupt-o Ouț Piticuț nerăbdător. Ce vrea să însemne?

– Un nume *trebuie* să însemne ceva? a întrebat Alice cu îndoială.

– Sigur că da, a răspuns Ouț Piticuț râzând: de exemplu, numele *meu* arată forma mea – și e o formă frumoasă. Dar cu un nume ca al tău, poți avea orice formă.

– De ce stai aici singur-singurel? a întrebat Alice încercând să evite o discuție în contradictoriu.

– Pentru că nu mai stă nimeni alături de mine. Ce, credeai că n-am să pot răspunde la întrebarea asta? Ghicitoarea următoare!

– Nu crezi că ai fi mai în siguranță dacă ai coborî pe pământ? a continuat Alice, fără intenția de a-i spune o ghicitoare ci, pur și simplu, din grija ei binevoitoare față de acea creatură ciudată. Zidul e *atât* de îngust!

– Ce ghicitori fantastic de ușoare îmi pui! Bineînțeles, nu cred că aş fi mai în siguranță jos. Dacă ar *fi* să cad – ceea ce nu s-ar putea întâmpla, dar *dacă* aş cădea... La acest punct și-a ținut buzele și și-a luat o mină atât de solemnă și de măreț, încât Alice a izbucnit în râs. *Dacă* aş cădea, a continuat el, *Regele mi-a făgăduit... cu propria lui gură...să... să...*

– Să-și trimită toți caii și toți oamenii, l-a întrerupt Alice, neprevăzătoare.

– Ei, asta nu-mi miroase bine! a izbucnit Ouț Piticuț într-un acces de furie. Înseamnă că ai ascultat la ușă... ai tras cu urechea pe după copaci... sau pe coșul casei... altfel n-aveai de unde să știi.

– Nu-i adevărat, s-a apărut Alice cu blândețe. Totul e scris într-o carte.

– A, bine! Într-o *carte* se poate să fie scris, a urmat Ouț Piticuț mai calm. Se numește *Istoria Angliei*, așa se numește cartea. Acum, uită-te bine la mine. Eu sunt cineva care a stat de vorbă cu Regele, ăsta sunt *eu*; poate că n-ai să mai cunoști niciodată un altul ca mine, și ca să-ți dovedesc că nu sunt îngâmfat, poți să-mi strângi mâna. Și a rânjit cu gura până la urechi, înclinându-se în față (gata-gata să cadă) și oferindu-i lui Alice mâna lui. Alice l-a privit ușor îngrijorată când i-a luat mâna.

„Dacă mai zâmbește mult, și-a spus ea, colțurile gurii s-ar putea să i se întâlnească în spate, la ceafă, și atunci nu știu ce s-ar întâmpla cu capul lui! Mi-e teamă că s-ar putea să-i cadă.“

– Da, toți caii și toți oamenii Regelui, a continuat Ouț Piticuț. Într-o clipă m-ar ridica de jos! Oricum, conversația asta se desfășoară puțin prea repede: hai să ne întoarcem la penultima observație.

– Mă tem că nu mi-o mai amintesc, a răspuns Alice politicos.

– În cazul ăsta o luăm de la început, și e rândul meu să aleg un subiect. („Vorbește de parcă am juca un joc“ a

gândit Alice.) De astă dată am să-ți pun eu o întrebare. Câți ani ai spus că ai?

Alice calculă puțin în minte și spuse:

– Șapte ani și șase luni.

– Fals! a exclamat Ouț Piticuț triumfător. N-ai suflat o vorbă despre vârsta ta.

– Am crezut că m-ați întrebat „Câți ani ai?“ a explicat Alice.

– Dacă aș fi avut de gând să te întreb, te-aș fi întrebat, a pus-o el la punct.

Alice voia să evite o nouă discuție în contradictoriu, așa încât nu a răspuns nimic.

– Șapte ani și șase luni, a repetat Ouț Piticuț gânditor. O vârstă incomodă. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, ți-aș fi spus: „Rămâi la șapte ani“, dar acum e prea târziu.

– Eu nu cer nimănui sfatul în legătură cu felul în care cresc, a răspuns Alice indignată.

– Ești prea mândră ca să ceri un sfat?

Asemenea insinuare a sporit indignarea lui Alice.

– Vreau să spun că un om nu are cum să nu crească în vârstă.

– Unul, poate că nu. Dar doi ar putea. Cu un ajutor serios, cred că ai fi putut să te oprești la șapte ani.

– Ce brâu frumos ai! a observat brusc Alice. („Se săturaseră amândoi de subiectul vârstei, a gândit Alice și, dacă într-adevăr își alegeau subiectele fiecare pe rând, acum era rândul ei“.) Sau, s-a corectat ea după o clipă de gândire, am vrut să spun că ai o cravată frumoasă, nu un brâu... te rog să mă scuzi, a adăugat disperată, pentru că Ouț Piticuț părea ofensat, și Alice își reproșa că alesese acest subiect. („Dacă aș putea să-mi dau seama care-i la el gâtul și care-i mijlocul“ și-a spus ea.)

Evident, Ouț Piticuț era foarte supărat, deși n-a scos un cuvânt timp de un minut sau două. Și când a vorbit, mai mult a mârâit:

– E un lucru *foarte supărător* să vezi o persoană care nu cunoaște deosebirea dintre un brâu și o cravată, a spus în cele din urmă.

– Știu că sunt foarte ignorantă, a răspuns Alice pe un ton atât de umil, încât Ouț Piticuț s-a mai îmbunătățit:

– E o cravată, fetițo, și încă una foarte frumoasă, așa cum ai spus și tu. Am primit-o cadou de la Regele și Regina Albă. Înțelegi?

– Zău? s-a mirat Alice, bucuroasă că, până la urmă, alesese un subiect bun.

– Da, ei mi-au dat-o, a continuat Ouț Piticuț îngândurat, punându-și un genunchi peste celălalt și înconjurându-l cu brațele, ei mi-au dat-o cadou pentru ziua mea de ne-naștere.

– Scuză-mă! a rostit Alice cu un aer uluit, convinsă că nu a înțeles bine.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, nu m-ai jignit.

– Vreau să spun, ce înseamnă un dar pentru ziua de ne-naștere?

– Firește, un dar care ți se face când nu e ziua ta de naștere.

Alice a rămas puțin pe gânduri.

– Eu prefer darurile făcute de ziua de naștere, a spus până la urmă.

– Habar n-ai ce vorbești! Câte zile sunt într-un an?

– Trei sute șaiszeci și cinci.

– Și câte zile de naștere ai într-un an?

– Una.

– Dacă scazi una din trei sute șaiszeci și cinci, ce rămâne?

– Trei sute șaiszeci și patru, desigur.

Ouț Piticuț nu părea prea sigur:

– Aș prefera să văd calculul ăsta scris pe hârtie.

Alice nu și-a putut împiedica un zâmbet când și-a scos caietul de note și a făcut operația aritmetică:

Ouț Piticuț a luat caietul și l-a studiat atent.

– Pare un calcul corect, a început el.

– Dar ții caietul pe dos, cu susul în jos.

– Ai dreptate, a răspuns vesel, când Alice i l-a întors.

Am văzut eu că arată cam fistichiu. Dar așa cum spuneam, *pare* un calcul corect, deși n-am timp acum să-l verific și deci, conform acestui calcul, există trei sute șaiszeci și patru de zile în care poți căpăta daruri de ne-naștere.

– Așa e!

– Și o singură zi de daruri pentru ziua de naștere. Spre gloria ta.

– Nu înțeleg ce vrei să spui prin „glorie“.

Ouț Piticuț a zâmbit disprețuitor:

– Bineînțeles că nu înțelegi – până când n-am să-ți explic. Am vrut să spun că ți-am adus un argument zdrobitor.

– Dar „glorie“ nu înseamnă un „argument zdrobitor“, a obiectat Alice.

– Când *eu* folosesc un cuvânt, a replicat Ouț Piticuț pe un ton înciudat, cuvântul acela înseamnă ceea ce vreau eu să însemne, nici mai mult, nici mai puțin.

– Se pune întrebarea dacă poți da cuvintelor atâtea alte înțelesuri, a spus Alice.

– Se pune întrebarea care dintre înțelesuri e cel mai tare, a răspuns Ouț Piticuț.

Alice era atât de uimită, încât nu a putut scoate o vorbă; după câteva momente, Ouț Piticuț a reluat:

– Cuvintele au temperamentul lor, mai cu seamă, verbele – verbele sunt cele mai țăntoșe; cu adjectivele poți face ce vrei, sunt maleabile, dar cu verbele, nu – oricum, *eu* reușesc să le mânuiesc pe toate. Impenetrabilitate! Asta am de spus.

– Ești bun să-mi explici ce înseamnă asta?

– Ei, acum vorbești ca un copil cu minte la cap, i-a răspuns Ouț Piticuț cu o mutră satisfăcută. Prin „impenetrabilitate“ am vrut să spun că am discutat destul despre subiectul ăsta și că n-ar strica să-mi spui ce ai de gând să faci în continuare, că doar n-ai să rămâi aici tot restul vieții tale.

– Sunt cam multe înțelesuri pentru un singur cuvânt, a observat Alice pe un ton meditativ.

– Când fac un cuvânt să lucreze în plus, așa ca ăsta, îi plătesc ore suplimentare, a afirmat Ouț Piticuț.

– O! a exclamat Alice.

Era prea înmărmurită ca să mai poată adăuga ceva.

– Ar trebui să le vezi cum vin buluc la mine în serile de sâmbătă, a adăugat Ouț Piticuț, clătinându-și capul dintr-o parte în alta; vin să-și încaseze leafa, știi.

(Alice nu a cutezat să-l întrebe cu cât le plătea; drept care, înțelegeți dumneavoastră, nici eu nu pot să vă spun.)

– Domnule, pari foarte priceput în explicarea cuvintelor. Ai fi bun să-mi lămurești înțelesul unui poem numit „Gângăveală“?

– Să-l auzim. Eu pot explica înțelesul tuturor poemelor care au fost inventate vreodată.

Aceste cuvinte erau foarte încurajatoare, așa încât Alice a recitat primele versuri:

*Era fierbirând și burscii sprinlicioșii
Girau și ferdeleau în plau
Amărușori erau borogovioșii
Și hasă rații behfluiau*

– Pentru început ajunge o singură strofă, a întrerupt-o Ouț Piticuț; oricum sunt cuvinte foarte grele. *Fierbirând* înseamnă ora patru după-amiază, când se pune la fiert mâncarea pentru cină.

– Asta înțeleg; și „*sprinlicioși*“?

– Mă rog, *sprinlicioși* înseamnă sprinteni și lipicioși. Sprinten înseamnă și „activ“. Vezi, cuvântul e combinat – adică are două înțelesuri reunite într-un singur cuvânt.

– Acum înțeleg, a observat Alice. Și ce sunt „burscii“?

– „Burscii“ sunt un fel de viezuri – sau mai curând seamănă cu șopârlele – așa spune că arată ca un tirbușon.

– Trebuie să fie niște creaturi foarte stranii.

– Așa și sunt, a aprobat Ouț Piticuț; își fac cuiburile sub cadranele solare – și se hrănesc cu brânză.

– Și ce înseamnă „girau și ferdeleau“?

– A *gira* înseamnă a te învârti ca un giroscop; a *ferdeli* vrea să spună a face găuri, ca un sfredel.

– Și *plau* este spațiul de iarbă din jurul cadranelor solare, a ghicit Alice, surprinsă de propria ei ingeniozitate.

– Sigur că da. Se cheamă *plau* pentru că se întinde mult înaintea cadranelor și mult în spatele lui...

– Și mult în dreapta, și mult în stânga, a completat Alice.

– Exact. *Amărușori* înseamnă „amărâți“ și „ușurei“ (vezi, alt cuvânt combinat). Iar un *borogovios* e o pasăre subțirică, șleampătă, cu pene dezordonate, ceva ca un măturoi viu.

– Și *hasă rații*? Scuză-mă că îți dau atâta de furcă.

– Mă rog, un *raț* e un soi de purcel verde, dar *hasă*, nu sunt prea sigur. S-ar putea să fie o prescurtare pentru „de acasă“, vrând să spună că au rătăcit drumul.

– Și ce înseamnă *behflui*?

– A behflui e ceva între a behăi și a fluiera, cu un soi de strănut la mijloc; cred că ai putea să auzi așa ceva în pădurea de colo – și dacă ai să-l auzi o dată, curiozitatea o să-ți fie satisfăcută. Dar cine ți-a recitat poezia asta atât de grea?

– Am citit-o într-o carte; dar am ascultat și o poezie ceva mai ușoară, recitată de Tanda și Manda.

– A, în ce privește poezia, a continuat Ouț Piticuț, întinzând una din mâinile-i mari, pot să recit la fel de bine ca oricare altul, dacă-i vorba pe așa...

– O, nu-i vorba pe așa, s-a grăbit Alice să răspundă, sperând să-l împiedice să-și dea drumul cu recitatul.

– Poezia pe care am s-o recit, a urmat el, fără să țină seama de remarca ei, a fost scrisă, în întregime, pentru amuzamentul tău.

Alice și-a spus că, în acest caz, e obligată s-o asculte, așa încât s-a așezat și a spus „mulțumesc“, pe un ton cam posac.

*Iarna, când e pământul plin de nea,
Eu cânt s-o-ncânt pe draga mea*

– ...numai că eu nu cânt, a adăugat, în chip de explicație.

– Văd că nu cânti.

– Dacă reușești să vezi când cânt și când nu, înseamnă că ai ochi mai buni decât ai mei, i-a răspuns Ouț Piticuț pe un ton sever.

Alice nu a răspuns nimic.

*Primăvara când sunt codrii verzi
Eu explic, ca să-nțelegi ceea ce vezi*

– Mulțumesc foarte mult, a replicat Alice.

*Vara când zilele sunt foarte lungi
Înțelesul cântării tu poate-l ajungi.*

*Toamna, când frunzele cad, o mie
Tu ia pana, ia călimara – și scrie.*

– O să-l scriu dacă o să-l țin minte; e atât de lung.

– Nu e necesar să faci observații de genul ăsta; sunt lip-site de noimă și pe mine mă indispun.

*Am trimis la pești mesajul scris:
„Asta e ce vreau, asta am de zis.“*

*Peștișorii mi-au dat pe loc un răspuns
Din apele lor de nepătruns.*

*„Domnule, asta nu putem și gata
Acuma, n-o să ne iei cu lopata.”*

- Mă tem că nu prea înțeleg, a spus Alice.
- Mai departe devine mai ușor de înțeles.

*Am trimis vorbă la ei, și ei iar,
„Să nu vă căiți, va fi vai și-amar!”*

*Dar ce-au mai râs peștii și s-au distrat,
„Doamne, tare mai ești supărat!”*

*Le-am zis o dată, de două ori
Dar ei au rămas tot cu capul în nori.*

*Am luat ceaunul cel încăpător
Ca să trecem la pasul următor.*

*Inima îmi zburda, ca nebună,
Am umplut ceaunul la fântână.*

*Și-apare unul care m-a informat
„Să știi că toți peștii sunt în pat.”*

*I-am zis verde-n față, fără ocol
„Unul câte unul am să ți-i scol!”*

*I-am strigat în ureche, foarte clar
Să nu mai spună că n-are habar.*

Când a rostit ultimul vers, vocea lui Ouț Piticuț a răsunat aproape ca un țipăt, iar Alice a fost străbătută de un fior și și-a spus în gând: „Nu mi-ar plăcea să fiu mesagerul lui.”

*Dar el sta mândru și grandoman
Zicând „Ce-mi urli, domne, în timpan?”*

*Era fălos, era mândru de parcă
Înghițise bastonul: „Îi trezesc eu dacă – ”*

*Și am luat tirbușonul de pe raft,
Personal am pornit, fiind supărat.*

*Dar când am găsit ușa-ncuiată,
Am tras de cheie, am izbit c-o lopată.*

*Ușa – de neclintit, am luat un par
Am răsucit clanța, în forță, dar –*

A urmat o lungă pauză.

– Asta-i tot? a întrebat Alice cu oarecare fereală.

– Asta-i tot. La revedere, a răspuns.

„O despărțire cam bruscă“, a gândit ea, dar după o atitudine atât de categorică, trebuia să plece, ar fi fost lipsit de bun simț să mai rămână. Așa încât s-a ridicat și i-a întins mâna.

– La revedere, până când ne vom întâlni din nou, a spus cu o veselie forțată în glas.

– Dacă ne-am întâlni din nou, nu te-aș recunoaște, a răspuns Ouț Piticuț pe un ton nemulțumit, întinzându-i un deget ca să i-l strângă; arăți aidoma, leit, cu toți ceilalți oameni.

– În general, oamenii se deosebesc după față, a remarcat Alice.

– Tocmai de asta mă plâng și eu. Fața ta seamănă leit cu fețele tuturor celorlalți: doi ochi (le-a marcat locul cu degetul în aer), nasul la mijloc, gura dedesubt. Toți la fel. Ei, dac-ai avea doi ochi de aceeași parte a nasului, de pildă – sau gura în frunte – atunci te-aș putea deosebi.

– N-ar arăta prea atrăgător, a obiectat Alice.

– Așteaptă până ai să încerci, a ripostat Ouț Piticuț.

Alice a mai așteptat un minut, să vadă dacă mai spune ceva, dar cum nu și-a mai deschis ochii și nu i-a mai dat nici o atenție, i-a spus încă o dată „La revedere“ și, neprimind nici un răspuns, a plecat în tăcere; dar, în timp ce mergea, nu s-a putut împiedica să-și spună: „Dintre toți oamenii nesatisfăcători (a repetat adjectivul cu glas tare, pentru că-i făcea plăcere să rostească un cuvânt atât de lung), dintre toți oamenii nesatisfăcători pe care i-am cunoscut vreodată...” nu a apucat să termine fraza pentru că în momentul acela o bufnitură puternică a zgâlțâit pădurea de la un capăt la altul.

VII

Leul și Unicornul

Un moment mai târziu a năvălit în pădure o oaste întreagă de soldați în plină șarjă, rânduți, la început, câte doi și câte trei, pe urmă câte zece sau douăzeci într-un șir, iar la urmă în asemenea mulțimi învălmășite încât păreau să umple întregul codru. Alice s-a pitit după un copac, de teamă să nu fie călcată în picioare, și i-a pândit din ascunzătoare.

Și-a spus că în viața ei nu văzuse soldați atât de puțin siguri pe picioarele lor: mereu se poticneau și se împiedicau ba de una, ba de alta și, ori de câte ori se prăbușea unul, cei din spate veneau tăvălug peste el; așa încât, în scurt timp, pământul era acoperit cu maldăre de oameni căzuți.

După ei au venit caii; cum aceștia aveau patru picioare, se descurcau mai bine decât pedestrașii; dar până și ei se împiedicau din când în când; și părea să existe o regulă: ori de câte ori se prăbușea un cal, cădea pe loc și călărețul. Harababura era din ce în ce mai mare și Alice a fost foarte bucurasă când a izbutit să iasă din pădure și a nimerit într-un luminiș unde, ce să vezi? l-a găsit pe Regele Alb, așezat pe jos, ocupat să scrie în caietul lui de memorii.

— I-am trimis pe toți! a strigat Regele cu încântare când a văzut-o pe Alice. Draga mea, ai întâlnit cumva vreun soldat prin pădure?

— Da, cred că am întâlnit câteva mii.

– Patru mii două sute șapte, ăsta-i numărul exact, a informat-o Regele după ce a controlat în caiet. Caii nu am putut să-i trimit pe toți, pentru că de doi dintre ei e nevoie la joc. Și nici pe cei doi mesageri ai mei nu i-am trimis. Amândoi au plecat în oraș. Ia uită-te pe drum și spune-mi dacă vezi pe vreunul din ei.

– Nimeni pe drum, l-a asigurat Alice.

– Ce n-aș da să am și eu niște ochi atât de buni! a spus Regele pe un ton iritat. Să fii în stare să-l vezi pe Nimeni! Și încă de la distanță! Eu, pe lumina asta, nu pot vedea decât oamenii reali.

Alice nu a dat atenție cuvintelor lui, deoarece continua să scruteze drumul, cu mâna streășină la ochi.

– Acum văd pe cineva, a exclamat în cele din urmă. Dar vine foarte încet – și ce atitudini curioase are! (Pentru că Mesagerul sălta de ici-colo, se bââia, se răsucea dintr-o parte în alta ca un țipar, cu brațele larg desfăcute, asemenea unor evantaie.)

– Deloc, a apreciat Regele. E un Mesager Anglo-Saxon și astea sunt atitudini Anglo-Saxone. Procedează astfel când e hăbăuc. Îl cheamă Haigha. (Regele a pronunțat numele într-un fel care rima cu major.)

Alice nu s-a putut împiedica să înceapă jocul de-a literele:

– Îl iubesc pe iubitul meu cu un H, pentru că-i Harnic și Hazos. Îl Hăituiesc cu un H pentru că-i Haimana și Hidos. Îl Hrănesc cu... cu... cu... Hribi și sandvișuri cu Hrean. Numele lui e Haigha și locuiește în...

– Hambar, a răspuns Regele cu simplitate, fără să aibă habar că participă la un joc, în timp ce Alice se străduia să-și amintească de numele unui oraș care începe cu H. Celălalt Mesager se numește Hatta, a informat-o Regele. E necesar să am *doi*, înțelegi – pentru du-te-vino. Unul se duce, celălalt vine.

– Îmi cer scuze...

– Nu-i cuviincios să ceri, i-a atras atenția Regele.
– Voiam doar să spun că n-am înțeles de ce unul vine și altul se duce.

– Ți-am spus doar, a izbucnit Regele, enervat – trebuie să am *doi* – să-mi ducă și să-mi aducă. Unul aduce, celălalt duce.

În acel moment a sosit Mesagerul: era mult prea istovit ca să poată rosti un cuvânt; nu era în stare decât să-și fluture brațele și să se schimonosească în fel și chip în fața sărmanului Rege.

– Domnișorica asta te iubește cu un H, i-a spus Regele, prezentându-i-o pe Alice în speranța că va abate atenția Mesagerului de la el însuși – dar degeaba – atitudinile Anglo-Saxone deveneau tot mai accentuate în timp ce ochii mari ai Mesagerului se învârtteau în orbite.

– Mă sperii, a strigat Regele. Simt că leșin – dă-mi un sandviș cu șuncă și hrean.

Alice s-a amuzat văzându-l pe Mesager că deschide o traistă care-i atârna de gât și scoate din ea un sandviș, pe care Regele l-a înfulecat cu lăcomie.

– Mai vreau unul! a cerut.

– Nu a mai rămas decât fân, l-a informat Mesagerul, uitându-se în traistă.

– Fie și fân, a acceptat Regele, cu un murmur slab.

Alice s-a bucurat să constate că fânul l-a înviorat pe Rege.

– E grozav să mănânci fân când simți că leșini.

– Eu gândeam că ar fi fost mai bine să fiți stropit cu apă rece, a sugerat Alice – sau să folosiți săruri volatile.

– N-am afirmat că fânul e remediul *cel mai bun*. Am spus doar că e grozav.

Ceea ce Alice n-ar fi putut dezminți.

– Pe cine ai văzut pe drum? a întrebat Regele, întinzând mâna ca să i se mai dea niște fân.

– Pe Nimeni.

– Exact; și domnișoara asta l-a văzut. Ceea ce înseamnă că Nimeni merge mai încet decât tine.

– Fac tot ce pot, a răspuns Mesagerul cu o voce posomorâtă. Sunt convins că Nimeni merge mult mai repede decât mine.

– Nu-i posibil, l-a contrazis Regele, dac-ar fi fost așa, ar fi ajuns înaintea ta aici. Ei, acum că ți s-a domolit respirația, povestește-ne ce mai e nou prin oraș.

– O să vă spun la ureche, în șoaptă, a răspuns Mesagerul, îndoindu-și mâinile într-un soi de cornet pe care l-a dus la gură și aplecându-se ca să se apropie de urechea Regelui. Lui Alice i-a părut rău că Mesagerul se pregătea să vorbească în secret, pentru că ar fi vrut să afle și ea noutățile. Dar, în loc să șoptească, omul a țipat cât îl ținea gura:

– Iar au pus-o de luptă.

– Asta numești tu șoaptă? a strigat bietul Rege sărind în sus și scuturându-se. Dacă mai faci vreodată așa ceva, poruncesc să fii uns cu unt. Mi-ai zguduit capul ca un cutremur.

„Un cutremur cam mititel“ și-a spus Alice în gând.

– Ce înseamnă că au pus-o de luptă? a întrebat ea cu glas tare.

– Cum așa! e vorba, desigur, de Leu și de Unicorn, a răspuns Regele.

– Se luptă pentru coroană?

– Da, bineînțeles, și ce-i mai interesant e că se luptă pentru coroana *mea*. Hai să dăm o fugă să-i vedem.

Și au pornit-o la drum, Alice repetându-și în gând, în timp ce alerga, cuvintele vechiului cântec

*Unicornul și Leul se băteau pe coroană
Leul fugărea Unicornul, era prigoană.
Le-au dat pâine neagră și albă și plăcinte,
I-au gonit din oraș fără multe cuvinte.*

– Și cel care biruie va dobândi coroana? a întrebat ea, găfăind din cauza alergăturii.

– Vai de mine, nu! Auzi idee! s-a oțărât Regele.

– Sunteți așa de bun... să vă opriți un minut, să-mi recapăt suflul? a cerut Alice, cu răsuflarea tăiată.

– Sunt destul de *bun*, a răspuns Regele, dar nu sunt destul de *puternic*. Știi, un minut zboară vertiginos. A opri un minut e ca și cum ai încerca să oprești un taur în coridă.

Alice nu mai avea putere să vorbească, așa încât au alergat în tăcere, până au ajuns în fața unei mari mulțimi, în mijlocul căreia se luaseră la trântă Leul și Unicornul. Iscaseră în jurul lor un asemenea nor de praf, încât la început Alice nici nu și-a putut da seama care-i unul și care-i celălalt; dar în scurt timp a reușit să deslușească cornul Unicornului. S-au așezat în apropierea locului unde Hatta, al doilea Messenger, stătea și privea lupta, ținând într-o mână o cană cu ceai, și în cealaltă o felie de pâine cu unt.

– A ieșit de curând din închisoare, i-a murmurat Haigha lui Alice, și când l-am închis nu terminase de băut ceaiul. Și la închisoare îi hrănește numai cu cochilii de scoici – așa încât e foarte flămând și însetat. Dar cum te simți, copile drag? a continuat el, înconjurând cu brațul umerii lui Hatta.

Hatta s-a uitat la ei, a aprobat din cap și a continuat să-și mănânce pâinea cu unt.

– Ai fost fericit la închisoare, băiețاش? l-a întrebat Haigha.

Hatta s-a uitat din nou în jur, dar de astă dată o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

– Vorbește, n-ai limbă? a strigat Haigha enervat.

Dar Hatta a continuat să-și molfăie pâinea și să-și soarbă ceaiul.

– Vorbește odată! s-a stropșit Regele. Cum decurge lupta?

Hatta a făcut un efort disperat și a înghițit o bucată mare de pâine cu unt.

– Merge foarte bine, a răspuns cu o voce sugrumată; fiecare dintre ei a fost doborât la pământ de câte optzeci și șapte de ori.

– Asta înseamnă că, în curând, vor fi aduse pâinea albă și pâinea neagră, a observat Alice.

– Îi așteaptă de mult, a răspuns Hatta; din ele mă înfrupt eu acum.

A urmat o pauză, Leul și Unicornul s-au așezat, suflând din greu, iar Regele a strigat:

– Zece minute întrerupere pentru gustări!

Haigha și Hatta s-au pus pe treabă, aducând niște tăvi rotunde cu pâine albă și pâine neagră. Alice a gustat o felie, dar era tare ca piatra.

– Nu cred că vor mai continua lupta, i-a spus Regele lui Hatta. Du-te și comandă să înceapă tobele.

Și Hatta a plecat săltând ca o lăcustă.

Alice a rămas tăcută, un minut sau două, urmărindu-l din priviri. La un moment dat, s-a înseninat:

– Uitați-vă! Uitați-vă! a strigat cu înflăcărare. Regina Albă aleargă pe câmp în mare viteză. Ce repede *reușesc* Reginele astea să fugă!

– Fără îndoială, o fugărește un vrăjmaș, a comentat Regele, fără ca măcar să se uite. Pădurea asta e plină de inamici.

– Dar nu vreți să vă duceți la ea să o ajutați? a întrebat Alice surprinsă de nepăsarea cu care Regele privea lucrurile.

– N-are nici un rost! Nici un rost! Ea aleargă mai repede decât un taur fugărit. Dar dacă ții atât de mult, o să-mi fac o notă în caiet. E o creatură bună și duioasă, a murmurat în timp ce-și deschidea caietul de memorii. Apropo, „creatură“ se scrie cu doi de *e*?

În momentul acela, Unicornul s-a apropiat de ei; hoinărea cu mâinile în buzunare.

– În runda asta am scos-o bine la capăt, i-a spus Regelui, aruncându-i o privire în timp ce trecea pe lângă el.

– Oarecum, oarecum, a răspuns Regele cam nervos. Știi, n-ar fi trebuit să-l străpungi cu cornul.

– Dar nu l-am rănit, a replicat Unicornul cu indifeerență și a dat să plece, când ochii i-au căzut pe Alice; s-a

întors pe dată spre ea și a stat câțva timp cercetând-o, cu vădit dezgust.

– Ce... e... asta? a întrebat în cele din urmă.

– O fetiță, i-a răspuns Haigha cu vioiciune, venind în fața lui Alice ca s-o prezinte și întinzându-și ambele brațe spre ea, într-o „atitudine Anglo-Saxonă“. Azi am găsit-o. E în mărime naturală, ba chiar dublu de naturală.

– Eu am crezut întotdeauna că oamenii sunt niște monștri fabuloși. E vie?

– Poate să și vorbească, l-a anunțat Haigha solemn.

Unicornul a privit-o visător pe Alice și i-a spus:

– Vorbește, fetiço!

Alice nu-și putea împiedica buzele să schițeze un zâmbet, când i-a răspuns:

– Știți, eu am crezut întotdeauna că Unicornul e un monstru fabulos; din basme. N-am văzut niciodată până acum unul în carne și oase.

– Ei bine, acum că ne-am văzut unul pe celălalt, dacă tu ai să crezi în existența mea, eu o să cred în existența ta. Facem târgul?

– Da, dacă vreți.

– Bătrâne, du-te și adu prăjitura cu stafide, a poruncit Unicornul, întorcându-se spre Rege. Pâinea asta neagră nu-i de mine!

– Desigur... desigur... a bolborosit Regele, și i-a făcut semn lui Haigha. Deschide traista... Repede! Nu asta, cealaltă... asta e plină de fân.

Haigha a scos din traistă o prăjitură voluminoasă, pe care i-a dat-o lui Alice s-o țină în timp ce el continua să extragă un platou și un cuțit mare. Alice se mira cum de încăpușeră toate în traistă. „Parc-ar fi un scamator“, și-a spus ea.

În acest timp, li s-a alăturat și Leul; arăta epuizat și somnoros, cu ochii pe jumătate închiși.

– Ce-i asta? a întrebat, privind lenevos spre Alice și vorbind cu o voce groasă și răsunătoare ca un dangăt de clopot.

– A, vrei să știi ce este? N-ai să ghicești o mie de ani; nici eu n-am ghicit, a strigat Unicornul.

Leul s-a uitat cu silă la Alice.

– Faci parte din regnul animal... sau vegetal... sau mineral? a întrebat, căscând la fiecare cuvânt.

– E un monstru din povești, a strigat Unicornul, înainte ca Alice să fi putut răspunde.

– Atunci, servește-ne prăjitura, Monstrule! i-a ordonat Leul, așezându-se jos și sprijinindu-și bărbia pe labe. Apoi, adresându-se Regelui și Unicornului: Așezați-vă amândoi: vă rog să fiți corecți la împărțirea prăjiturii.

Regele era vizibil incomodat la gândul că trebuia să se așeze între cele două creaturi masive; dar nu exista alt loc pentru el.

– Ce luptă grozavă pentru Coroană urmează să ducem acum! a rostit Unicornul, privind pe furiș la coroana Regelui care tremura atât de tare, încât era gata să o scape de pe cap.

– Voi birui cu ușurință, s-a lăudat Leul.

– Mă cam îndoiesc, a răspuns Unicornul.

– Cum așa, te-am învins în toate locurile din orașul ăsta, lașule! a ripostat Leul furios, dând să se ridice în picioare.

În acest moment i-a întrerupt Regele, pentru a evita o nouă încăierare; Regele era foarte nervos și glasul îi tremura:

– În toate locurile din oraș? Asta-i cam mult spus. Ați fost și pe la Podul Vechi, ori la Piață? De pe Podul Vechi aveți cea mai bună priveliște.

– Nu cunosc, a mârâit Leul lăsându-se din nou jos. Era prea mult praf ca să poți vedea ceva. Dar ce mult timp îi ia Monstrului să taie prăjitura aceea!

Alice se așezase la marginea unui pârau, cu platoul mare pe genunchi, și încerca să taie prăjitura.

– E de neînțeles! i-a răspuns Leului (se obișnuise să fie numită „Monstrul“). Am tăiat câteva felii, dar de îndată ce le tai, se lipesc la loc.

– Pentru că nu știi cum se procedează cu prăjiturile din Oglindă, a dojenit-o Unicornul. Întâi servești tuturor prăjitura întreagă, și după aceea o tai.

Era un lucru absurd, dar Alice s-a ridicat, supusă, și a servit prăjitura plimbând-o de jurîmprejur, și prăjitura s-a tranșat singură în trei porții mari.

– *Acum* poți s-o tai, a anunțat-o Leul, văzând că Alice s-a întors la locul ei, cu platoul gol.

– Protestez, nu e drept! a strigat Unicornul, când Alice s-a așezat ținând în mână cuțitul, neștiind ce să facă. Monstrul i-a dat Leului o felie de două ori mai mare decât a mea.

– Dar ea nu și-a luat nimic, a observat Leul. Monstrule, nu-ți place prăjitura cu stafide?

Înainte însă ca Alice să fi putut răspunde, s-a pornit bătaia tobelor.

Nu-și putea da seama din ce parte venea vacarmul, dar părea să fi îmbibat tot aerul și-i bubuia în cap, până a avut impresia că asurzește. A sărit în picioare, cuprinsă de panică, a traversat dintr-un salt pârâul. Înainte de a cădea în genunchi și a-și astupa urechile cu palmele, încercând zadarnic să domolească tumultul, i-a zărit pe Leu și pe Unicorn ridicându-se înfuriați, pentru că fuseseră deranjați din ospăț.

VIII

„Este propria mea invenție“

După un timp, larma a început să se stingă treptat, până când s-a topit într-o deplină tăcere, iar Alice, alarmată, și-a înălțat capul. Nu era țipenie de om în jur, și primul ei gând a fost că, probabil, îi visase pe Leu și pe Unicorn și pe bizarrii Mesageri Anglo-Saxoni. Totuși, la picioarele ei se găsea platoul cel mare, pe care se străduise să taie budinca. „Va să zică, până la urmă n-am visat, și-a spus ea, doar dacă... doar dacă nu facem cu toții parte din același vis. Nădăjduiesc, însă, că e visul *meu* și nu cel al Regelui Negru. Nu-mi place să fac parte din visul altei persoane, a continuat ea să gândească, cu o notă de amărăciune. Am de gând să mă duc să-l trezesc și să văd ce se întâmplă.“

În clipa aceea, gândurile ei au fost curmate de un strigăt puternic:

– Hei! Hei! Păzea!

Și un Cavaler, înveșmântat într-o armură neagră, a venit în galop spre ea, agitând în aer o măciucă. De îndată ce a ajuns lângă Alice, calul s-a oprit subit.

– Ești prizoniera mea! a strigat Cavalerul, și s-a rostogolit de pe cal.

Uimită cum era, Alice se simțea mai îngrijorată de starea Cavalerului decât de soarta ei, și l-a urmărit, neliniștită,

188

cum a încălecat iar. De îndată ce s-a înfipt confortabil în şa, a început din nou:

– Eşti priz...

Dar în secunda aceea s-a auzit un alt glas:

– Hei! Hei! Păzea!

Alice, surprinsă, s-a uitat să vadă cine era noul duşman.

De astă dată era Cavalerul Alb. A venit lângă ea şi s-a rostogolit de pe cal, întocmai ca şi Cavalerul Negru; după care a încălecat din nou şi, o bucată de timp, cei doi Cavaleri s-au privit ochi în ochi, fără să-şi spună o vorbă. Alice se uita uluită de la unul la celălalt.

– E prizoniera *mea*, a grăit în cele din urmă Cavalerul Negru.

– Da, dar eu am venit să o salvez, a răspuns Cavalerul Alb.

– În cazul ăsta trebuie să ne luptăm pentru ea, a declarat Cavalerul Negru, luându-şi coiful (care atârna de şaua calului şi avea forma unui cap de cal) şi punându-şi-l pe cap.

– Desigur, trebuie să respecti regulile jocului, a rostit Cavalerul Alb, punându-şi şi el coiful.

– Le respect întotdeauna, a răspuns celălalt, şi au început să-şi care pumni unul altuia cu atâta furie, încât Alice s-a ascuns după un copac, ca nu cumva să încaseze şi ea o lovitură.

„Mă întreb care or fi regulile jocului? şi-a spus ea în timp ce urmărea lupta, trăgând cu ochiul de după copac. S-ar spune că una din reguli prevede că dacă unul dintre cavaleri îl loveşte pe celălalt, e musai să-l doboare de pe cal; şi dacă dă greş, se rostogoleşte el de pe cal; şi o altă regulă pare să fie că trebuie să-şi țină bătele sub braţ, de parc-ar fi marionetele Punch şi Judy. Şi ce larmă fac când se prăbuşesc! S-ar zice că o garnitură întreagă de cleşti de foc se prăvăleşte peste grătarul sobei. Şi cât de liniştiţi sunt caii! Le îngăduie să descalece şi să încalece fără să se sinchisească de ei!“

O altă regulă a jocului, pe care Alice nu o observase, părea să-i oblige să cadă întotdeauna în cap; şi lupta s-a terminat cu amândoi Cavalerii căzuţi în cap, unul lângă celălalt.

Când s-au ridicat din nou, și-au dat mâna, după care Cavalerul Negru a încălecat, și pe-aci ți-e drumul.

– A fost o victorie glorioasă, nu-i așa? a întrebat-o Cavalerul Alb, gâfâind după efort.

– Nu știu, a răspuns Alice cu îndoială. Și nu vreau să fiu prizoniera nimănui. Eu vreau să fiu Regină.

– Și asta vei fi, după ce ai să treci dincolo de gârla următoare, a asigurat-o Cavalerul Alb. Eu o să te conduc în siguranță până la capătul pădurii – și după aceea, știi, va trebui să mă întorc. Acolo sfârșește mișcarea mea.

– Îți mulțumesc foarte mult. Pot să te ajut să-ți scoți coiful?

E clar că n-ar fi izbutit să și-l scoată singur; în orice caz, până la urmă Alice l-a tras afară din coif.

– Vai ce liber respir acum! a exclamat Cavalerul, netezindu-și cu ambele mâini părul răvășit și întorcându-și spre Alice fața plăcută, cu ochi mari și blânzi.

Alice și-a spus că nu a mai văzut niciodată un ostaș cu un chip atât de ciudat.

Purta o armură de tinichea, care nu era pe măsura lui, iar pe umăr își fixase o cutie de lemn, cu o formă specială, care atârna cu susul în jos și cu capacul deschis. Alice o privea cu mare curiozitate.

– Văd că îmi admiri cutia, i s-a adresat Cavalerul pe un ton prietenos. E propria mea invenție – țin în ea haine și sandvișuri. Știi, o port răsturnată cu susul în jos ca să nu pătrundă ploaia în ea.

– Dar lucrurile pot să cadă *afară* din ea, a observat Alice, binevoitoare. Știi că are capacul deschis?

– N-am știut, a răspuns Cavalerul ușor iritat. Atunci, probabil că mi-au căzut toate lucrurile. Și cutia, fără lucruri, nu-i de folos.

În timp ce vorbea și-a desfăcut-o de pe umăr și a dat să o arunce într-un tufiș, când i-a venit o nouă idee și a agățat-o cu grijă de creanga unui copac.

– Ghicești de ce-am făcut asta? a întrebat.

Alice a clătinat din cap.

– Am făcut-o în speranța că niște albine or să se instaleze în ea, și atunci mă aleg eu cu mierea.

– Dar am văzut că ai fixat de șa un stup de albine sau ceva de genul ăsta?

– Da, un stup foarte bun, unul dintre cele mai bune. Dar până acum nici măcar o singură albină nu s-a apropiat de el. Și mai am atașată la șa și o cursă de șoareci. Presupun că șoarecii alungă albinele – sau poate că albinele alungă șoarecii. Nu știu care pe care.

– Mă întrebam și eu la ce-ți folosește cursa de șoareci. Doar nu te aștepți să umble șoareci pe spinarea calului?

– În general, nu; dar dacă *ar fi* să vină, nu mi-ar plăcea să-i văd zbânțuindu-se. Știi, a continuat Cavalerul după o pauză, e bine să iei din timp măsuri împotriva a *tot* ce s-ar putea întâmpla. De asta i-am pus calului jambiere la glezne.

– Da, chiar mă întrebam la ce servesc, a răspuns Alice plină de curiozitate.

– Ca să-l apere de mușcăturile rechinilor. E propria mea invenție. Și acum ajută-mă. Te conduc până la capătul pădurii. Ce-i cu platoul ăsta?

– Era pentru prăjitura cu stafide.

– Atunci să-l luăm cu noi. O să ne folosească dacă o să găsim vreo prăjitură pe drum. Ajută-mă să-l vâr în traistă.

Această încercare a luat foarte mult timp, deși Alice țină traista larg deschisă, întrucât Cavalerul era extrem de neîndemânatic; de vreo două, trei ori, încercând să vâre platoul în traistă, a căzut el pe jos.

– E cam strâmtă, asta-i, a spus când a reușit, în cele din urmă, să introducă platoul în traistă; e strâmtă pentru că-i plină de sfeșnice.

Și a atârnat din nou de șa traista plină de morcovi, clești de foc și numeroase alte obiecte.

– Sper că părul tău e bine fixat pe cap, a continuat el când au pornit la drum.

– Ca la toată lumea, a răspuns Alice zâmbind.

– Nu-i de ajuns, a spus ușor îngrijorat. Știi, vântul pe aici e extrem de puternic. E tare, cât un cal putere.

– Și ai inventat vreo metodă pentru a împiedica vântul să smulgă părul? l-a întrebat Alice.

– Încă nu. Dar am inventat o metodă care împiedică părul să se lase smuls.

– Aș vrea s-o cunosc.

– În primul rând, iei o nua dreaptă. Pe urmă îți ridici și îți răsucești părul în jurul ei, știi, până seamănă cu un pom cu roade. Motivul pentru care părul cade este acela că atârnă *în jos* – lucrurile nu cad niciodată *în sus*. E propria mea invenție. Dacă vrei, poți s-o încerci.

Nu părea o metodă prea comodă, și-a spus Alice și, timp de câteva minute a înaintat în tăcere, chibzuind asupra celor auzite și oprindu-se din când în când pentru a-l ajuta să se ridice pe Cavalerul Alb, care se dovedea a fi un călăreț foarte prost.

Ori de câte ori se oprea calul (ceea ce se întâmpla foarte des), Cavalerul cădea în față; și ori de câte ori calul pornea din nou (ceea ce se petrecea brusc), Cavalerul cădea în spate. Altminteri, se ținea bine în șa, cu excepția faptului că din când în când cădea lateral, într-o parte sau alta; dar, cum de cele mai multe ori cădea în partea pe unde mergea Alice, aceasta a socotit că este preferabil să se țină la distanță de cal.

– S-ar spune că nu prea ai mult antrenament la călărie, i-a spus ea la un moment dat, în timp ce-l ajuta să se ridice după cea de-a cincea căzătură.

Cavalerul a părut foarte surprins de observația ei; ba chiar jignit.

– Ce te face să spui asta? a întrebat-o în timp ce se cățăra înapoi în șa, ținându-se cu o mână de părul ei, ca să nu cadă în partea cealaltă.

– Pentru că oamenii care se antrenează nu cad atât de des din șa.

– Eu am foarte multă experiență, a afirmat Cavalerul cu gravitate; foarte multă experiență.

Alice nu a găsit altceva de spus decât:

– Zău?

Dar a spus-o cu căldură.

– Marea artă a călăriei, a început brusc Cavalerul, cu glas puternic, fluturându-și brațul drept, este aceea de a reuși să-ți menții...

La acest punct fraza s-a oprit la fel de brusc cum începuse, deoarece Cavalerul a căzut drept în cap, chiar pe poteca pe care înainta Alice. De astă dată, fetița s-a speriat tare și, când l-a ajutat să se ridice, l-a întrebat îngrijorată:

– Sper că nu ți-ai rupt vreun os?

– În nici un caz unul de care să merite să vorbim, a răspuns Cavalerul pe un ton care sugera că nu avea nimic împotriva să-și rupă două, trei oase mai puțin importante. Așa cum îți spuneam, marea artă a călăriei este aceea de a reuși să-ți menții echilibrul în șa. Uite, în felul ăsta...

A lăsat frâul din mână și și-a întins ambele brațe pentru a ilustra ceea ce voia să spună și, de astă dată, a căzut ca o plăcintă, pe spate, sub picioarele calului.

– E nevoie de multă experiență, repeta el întruna în timp ce Alice îl ajuta să se pună pe picioare. Multă experiență.

– E caraghios! a strigat Alice, care de astă dată și-a pierdut răbdarea. Ți-ar trebui un cal de lemn pe roți, de așa ceva ai nevoie.

– Țăsta merge lin? a întrebat Cavalerul, vădit interesat, prinzându-se de gâtul calului la timp pentru a evita o nouă cădere.

– Mult mai lin decât un cal viu, a răspuns Alice chicotind, deși se străduia să-și frâneze râsul.

– O să-mi procur unul, a rostit Cavalerul, vorbind parcă pentru el însuși. Unul sau doi... sau poate mai mulți.

A urmat un răstimp de tăcere, după care Cavalerul a continuat:

– Eu sunt foarte priceput la invenții. Spune-mi, ultima oară când m-ai ajutat să mă ridic, ai observat că eram foarte gânditor?

– Aveai o figură gravă, i-a răspuns Alice.

– Da, tocmai atunci inventam o metodă nouă de sărit gardul – vrei să ți-o spun?

– Da, mă interesează mult, a răspuns ea politicoasă.

– Am să-ți arăt cum am ajuns să mă gândesc la invenția asta. Mi-am spus așa: Când sari un gard, marea dificultate provine de la picioare, capul trece repede pentru că-i mai înalt. Așadar, dacă-mi pun capul în vârful gardului – capul care-i mai înalt, atunci și picioarele devin mai înalte – adică dacă stau în cap pe gard – atunci picioarele sunt destul de înalte – înțelegi, și trec gardul fără probleme, înțelegi?

– Da, presupun că dacă procedezi astfel, treci gardul. Dar nu crezi că e cam complicat?

– Încă n-am încercat metoda în practică, așa încât nu-ți pot răspunde cu certitudine, dar bănuiesc că nu o să fie prea ușor.

Arăta atât de contrariat de această idee, încât Alice a schimbat în grabă subiectul.

– Ce coif curios ai! Tot o invenție proprie?

Cavalerul și-a privit cu mândrie coiful care atârna de șa.

– Da, a răspuns el, dar am inventat unul și mai bun decât ăsta – în formă de căpățână de zahăr. Când îl purtam, dacă mă rostogoleam de pe cal, coiful venea în contact direct cu pământul, așa încât căzătura mea personală era mai scurtă, înțelegi? Dar exista pericolul de a cădea în el, în coif. O dată mi s-a întâmplat lucrul ăsta – și partea cea mai rea a fost că, înainte să fi reușit eu să mă extrag din coif, a venit celălalt Cavaler Alb și și-a pus coiful pe cap cu mine cu tot. Credea că e coiful lui.

Cavalerul vorbea cu atâta seriozitate, încât Alice nu îndrăznea să râdă.

– Bănuiesc că l-ai lovit rău când te-ai trezit în creștetul lui, a comentat ea cu un glas în care tremura râsul înfrânat.

– Desigur că a trebuit să-l izbesc cu picioarele în cap, a răspuns Cavalerul cu aceeași seriozitate. Și atunci și-a scos coiful – dar a durat ore întregi până au putut să mă scoată și pe mine. Cu toate că lucrau foarte iute – iute ca ardeiul, știi.

– Asta-i altfel de iuțea, l-a corectat Alice.

Cavalerul a clătinat din cap.

– Am avut parte de tot felul de iuțeli, te rog să mă crezi.

Spunând acestea, a ridicat mâinile și, instantaneu, s-a rostogolit din șa, căzând într-un șanț adânc.

Alice a alergat la marginea șanțului, să vadă ce s-a întâmplat. Era surprinsă de această cădere, deoarece în ultimele minute se ținuse bine în șa și se temea că de astă dată se rănise de-adevăratelea. Totuși, deși nu-i vedea decât tălpile picioarelor, s-a simțit ușurată când l-a auzit vorbind pe tonul lui obișnuit.

– Da, de tot felul de iuțeli, a repetat el, dar a fost o neglijență din partea lui să-și pună pe cap coiful altuia, ba încă și cu posesorul în el.

– Cum poți continua să vorbești atât de liniștit când stai cu capul în jos? l-a întrebat Alice, trăgându-l de picioare și apoi depunându-l grămadă pe mal.

Cavalerul părea mirat de asemenea întrebare.

– Ce importanță are unde se găsește corpul meu? Min-tea îmi lucrează indiferent de poziția corpului. De fapt, cu cât stau mai mult cu capul în jos, cu atât fac mai multe invenții. Lucrul cel mai inteligent pe care l-am inventat a fost o plăcintă care se poate prepara în timp ce se consumă la masă mâncarea cu carne.

– Adică la timp pentru servirea desertului? Asta înseamnă treabă iute, nu glumă.

– Nu, nu-i chiar felul imediat următor, a răspuns Cavalerul, vorbind rar și îngândurat; nu, clar, nu poate fi chiar felul de mâncare următor.

– Atunci va trebui servit a doua zi. Bănuiesc că nu vrei să se servească două feluri de plăcintă la aceeași masă.

– Nu, nu *a doua zi*, nu *a doua zi*, a repetat Cavalerul. Ca să spun drept, a continuat el ținându-și capul cât mai jos și cu o voce din ce în ce mai înceată, nu cred că plăcinta asta va fi vreodată preparată. Și totuși, a fost o invenție foarte inteligentă.

– Din ce trebuia să fie preparată? a întrebat Alice în speranța de a-l mai îmbărbăta puțin, pentru că bietul Cavaler părea foarte demoralizat.

– La început din sugativă, a răspuns Cavalerul cu un geamăt.

– Mă tem că nu-i prea gustoasă...

– De una singură nu-i gustoasă, a întrerupt-o el nerăbdător, dar n-ai idee cât e de deosebită dacă o amesteci cu alte lucruri – de pildă cu praf de pușcă, cu ceară roșie de sigilat și altele. Aici va trebui să te părăsesc.

Ajunseseră la capătul pădurii.

Alice era încă nedumerită – se gândea la plăcintă.

– Văd că te-ai întristat, i-a spus Cavalerul, îngrijorat. Hai să-ți cânt un cântec care să te aline.

– E foarte lung? a întrebat Alice, care se săturase de atâtea poezii câte ascultase în ziua aceea.

– E lung, dar e foarte, foarte frumos. Tuturor celor care mă aud cântându-l, fie că li se umezesc ochii de lacrimi, fie că...

– Fie că ce? a întrebat Alice, deoarece Cavalerul făcuse o pauză.

– Fie că nu li se umezesc ochii de lacrimi. Cântecul se cheamă cu numele *Ochi de pește cod*.

– Da, ăsta-i numele cântecului? a întrebat Alice, încercând să se arate interesată.

– Nu, nu înțelegi, a răspuns Cavalerul ușor săcâit. Așa se numește *numele* cântecului. Dar titlul cântecului e *Un moș bătrân de tot*.

– Atunci ar fi trebuit să întreb care-i titlul cântecului? s-a corectat Alice.

– Nu, n-ar fi trebuit, asta-i altceva. Cântecul se numește *Căi și Mijloace de existență*, dar asta-i numai cum se numește.

– Și atunci care-i titlul cântecului? a întrebat Alice, simțindu-se năucită.

– Tocmai aici voiam să ajung. Titlul cântecului este *Șezând pe poartă sus*, și melodia e propria mea invenție.

Spunând acestea, și-a oprit calul și a lăsat hăturile să-i cadă. Pe urmă, bătând încet tactul cu o mână, în timp ce un zâmbet vag îi lumina fața blândă și toantă, vădind cât de mult gusta melodia cântecului, a început.

Dintre toate lucrurile stranii pe care le-a văzut Alice în călătoria ei prin Țara din Oglindă, de acesta avea să-și aducă aminte cel mai limpede. Peste ani și ani va fi în stare să revadă întreaga scenă, ca și cum s-ar fi petrecut ieri: ochii albaștri blajini și surâsul duios al Cavalerului, razele soarelui care asfințea aurindu-i părul și scânteind în armură cu sclipiri care aproape că o orbeau, calul care se mișca molcom, cu hăturile atârându-i pe grumaz, păscând iarba de la picioarele lor, umbrele întunecate ale pădurii din fundal – toate acestea alcătuiau o imagine care o răscolea, așa cum stătea rezemată de un copac, urmărind acea bizară pereche om-cal, și ascultând, ca în vis, melodia melancolică a cântecului:

„Dar melodia *nu* e propria lui invenție, și-a spus ea. E melodia cântecului *«Îți dau totul, mai mult nu am»*. A rămas, ascultând cu mare atenție, dar ochii nu i s-au umezit de lacrimi:

*Am să-ți spun și eu tot ce știu
Și nu e mult de spus
Am văzut un moș bătrân de tot
Cum stă pe poartă, sus.
„Cine ești, moșule?” întrebai
„Și cum trăiești, de-atâtea ierni?”
Răspunsul mi s-a scurs prin cap
Ca apa din sită, când o cerni.*

*El zise: „Caut fluturi adormiți
Pe colo prin secară:
Și plăcinte fac din ei, cu carne
Pe care le vând mai pe seară.
Le dau la unii“, mărturisi
„Ce umblă pe mări în furtună.
Așa-mi câștig eu existența,
Un mic efort pentru-o pâine bună.“*

*Însă eu aveam în minte un plan
Să vopsesc favoriții, să-i fac verzi,
Să flutur apoi evantaiul cel mare
Tocmai pentru ca să nu-i vezi.
De-aceea n-am avut răspuns
Pentru bătrân, să-i fiu pe plac
„La spune cum trăiești“ am zis
Și i-am mai dat un bobârnac.*

*Cu glasul blând el continuă
Povestea să și-o spună
„Când descopăr o vale în munte
Pun unsoare de păr din cea mai bună
Și dau foc – se face ulei de masă
Asta mi-e slujba și deloc
Nu mă plâng – banul să iasă.*

*Dar eu mă-ntrebam cum să procedez
Să mănânc, poate, jumări cu pâine
Ca să mai cresc nițel în greutate
Ia să văd, reușesc până mâine?“
Pe el l-am scuturat, i-au mers fulgii
Și s-a albăstrit rău de tot la față.
„Mie să-mi spui exact cum o duci
Noaptea, ziua și de dimineață!“*

*Zise „Alerg după ochi de cod
Printre lichenii de munte
Și fac nasturi pentru hainele cu
Butoniere multe și mărunte.
Eh, din asta nu scot eu aur
Și nici argint, nu pot spune
Îmi ies totuși vreo două parale,
Mai mult nu-mi trebuie pe lume.*

*Și sap după cornuri cu unt,
Prind în cursă crabi, cașaloși
Ori caut prin văi și vâlcele
Tot ce pică, mai ales roși,
Ei, uite-așa“ (face cu ochiul)
„Poate strâng un pic de avere,
Și-n cinstea ta dau un pahar
De șampanie, după putere.“*

*L-am auzit, tocmai terminasem
Un plan de care nu mi-e rușine,
Să fierb în vin un pod de fier
Să-l curăț de jeg și rugine.
I-am mulțumit c-a vrut să-mi spună
Cum trăiește, chiar dacă-i e greu
Dar mai ales pentru că vrea să-nchine
Un pahar – pentru norocul meu.*

*Și acum, dacă mi se întâmplă
Să-mi scape degetul în lipici
Ori îndes piciorul stâng în pantoful
Drept și pe urmă... umblu-n târlici
Sau îmi scap o greutate
Direct și dureros pe bombeu
O, plâng, aducându-mi aminte
Duios, de bătrânul meu –*

*Ochii lui blânzi, vorba domoală
Barba lui mare și albă
Și fața neagră ca de smoală
Și ochi de jar, cum vezi pe la țară,
Îndurerați de o viață-amară –
Tot legănându-se-ntr-o doară
El mormăia ceva spre seară
Parc-ar fi înghițit niște ceară.
Altfel sforăia cumplit pe o nară –
Pe când se întuneca, într-o vară
Iar el ședea pe poartă afară.*

În timp ce cânta ultimele versuri ale baladei, Cavalerul a luat în mână hățurile și a întors calul spre drumul pe care veniseră.

– Nu mai ai decât câțiva metri de mers, la poalele dealului, dincolo de gârlă, și după aceea ai să fii Regină – dar mai rămâi aici până nu mă mai vezi, a adăugat Cavalerul când Alice s-a întors, nerăbdătoare, în direcția pe care i-o indicase. Nu durează mult. Așteaptă aici și flutură-ți batista până când dispar după cotitura drumului. Știi, asta o să-mi dea curaj.

– Sigur că o să aștept, și îți mulțumesc foarte mult că m-ai condus până aici – și pentru cântec, care mi-a plăcut grozav.

– Sper că așa ai să faci, a răspuns Cavalerul cu îndoială, dar n-ai plâns la cântec, așa cum am crezut eu.

Și-au strâns mâinile, și Cavalerul a pornit încet spre pădure.

„Cred că n-o să dureze mult până o să dispară cu totul, și-a spus Alice, în timp ce privea în urma lui. Uite-l că a căzut! În cap, ca de obicei. Totuși, reușește destul de ușor să încalece la loc.“ Și Alice a continuat să-și vorbească în gând, în timp ce-l privea pe Cavalerul Alb care se îndepărta și cădea de pe cal, ba într-o parte, ba în cealaltă. După a patra sau a cincea căzătură, a ajuns la cotul drumului, și Alice și-a fluturat batista și a așteptat până nu l-a mai văzut.

„Sper că, într-adevăr, i-am dat curaj, și-a spus ea când a început să coboare dealul; și acum, cea din urmă gărlă și voi fi Regină! Cât de măreț sună!”

Câțiva pași și a ajuns la marginea gârlei. „În sfârșit, cel de-Al Optulea Câmp!” a strigat în timp ce a sărit peste apă și s-a lăsat jos, să se odihnească un pic, pe o pajiște moale și catifelată ca mușchiul verde, smălțuită, ici-colo, cu flori. „Ce bine-mi pare că am ajuns aici. Dar ce-i asta de pe capul meu?” a exclamat speriată când a ridicat mâinile și a dat peste ceva foarte voluminos care i se așezase pe cap.

„Și cum a putut să ajungă aici fără știrea mea?” s-a întrebat, când a ridicat obiectul și și l-a pus în poală, ca să vadă ce este.

Era o coroană de aur.

IX

Regina Alice

„Ei, asta-i grozav! și-a spus. Nu mă așteptam să ajung atât de repede Regină, și am să-ți spun ceva, Majestate – a continuat dialogul cu ea însăși, pe un ton sever (îi plăcea mult să se dojenească) –, nu se face ca o Regină să trândăvească pe iarbă. Reginele trebuie să aibă o ținută demnă.“

Drept care s-a ridicat și a pornit, cu un pas țeapăn la început, de teamă să nu-i cadă coroana de pe cap; dar pe urmă s-a liniștit singură, spunându-și că nu era nimeni care s-o vadă „și dacă sunt într-adevăr Regină, și-a spus, o să mă descurc eu cum e mai bine.“

Toate se petreceau într-un chip atât de miraculos încât nu s-a mirat când le-a văzut pe Regina Albă și pe Regina Neagră de o parte și de alta a ei. Ar fi vrut să le întrebe cum de s-au nimerit acolo, dar se temea că n-ar fi fost o întrebare cuviincioasă. „Totuși, și-a spus ea, n-ar strica să le întrebe dacă partida de joc se terminase.“

– Vă rog, a început Alice, vreți să-mi spuneți dacă... i s-a adresat timid Reginei Negre.

– Vorbește numai când cineva îți vorbește ție, a repetat-o Regina.

– Dar dacă toată lumea s-ar supune acestei reguli, a replicat Alice, care era întotdeauna gata să poarte o mică discuție în contradictoriu, și dacă ai vorbi numai când ți se vorbește,

și dacă și cealaltă persoană ar aștepta să-i vorbești tu întâi, atunci nimeni n-ar mai vorbi deloc, așa încât...

– Ridicol! a strigat Regina. Nu-ți dai seama, copilo... dar s-a oprit din vorbă încruntându-se și, după un minut de gândire, a schimbat brusc subiectul. Ce-a fost în mintea ta când ți-ai spus „Dacă sunt într-adevăr Regină”? Ce drept ai să te consideri Regină? Nu poți fi Regină până nu treci examenul. Și cu cât te vom examina mai curând, cu atât mai bine.

– Am spus „dacă”, s-a apărat sărmana Alice pe un ton jalnic.

Cele două Regine s-au uitat una la cealaltă și Regina Neagră a remarcat cu un ușor tremur:

– Zice că a zis „dacă”...

– Dar a zis mai mult de atât, a răspuns Regina Albă gemând și frângându-și mâinile. O, mult mai mult de atât!

– Într-adevăr, i-a declarat Regina Neagră lui Alice. Să spui întotdeauna numai adevărul – și gândește-te înainte să vorbești – și notează în scris după aceea.

– Sunt sigură că prin ce-am spus nu am înțeles... a început Alice.

– Tocmai de lucrul ăsta mă plâng. Dimpotrivă, ar fi trebuit să înțelegi. La ce crezi că-i bună o copilă fără nici un înțeles? Până și o glumă trebuie să aibă un înțeles – și o copilă e mai importantă decât o glumă. Nu poți să negi acest lucru, chiar dacă ai încerca s-o faci cu amândouă mâinile.

– Eu nu neg cu mâinile, a ripostat Alice.

– Nimeni n-a spus așa ceva, a susținut Regina Neagră. Am spus că n-ai putea chiar dacă ai încerca.

– E într-o stare de spirit în care ține cu orice preț să nege ceva, a intervenit Regina Albă; numai că nu știe ce să nege.

– Are un caracter urât, defectuos, a afirmat Regina Neagră. Au urmat vreo două minute de tăcere penibilă.

Regina Neagră a spart tăcerea, adresându-se Reginei Albe:

– Te invit la petrecerea lui Alice, care are loc azi după-masă.

Regina Albă a zâmbit și a răspuns:

- Și eu te invit pe tine la petrecerea lui Alice.
- N-am știut că urmează să aibă loc o petrecere, a sărit Alice; dar dacă e să fie, cred că *eu* ar trebui să invit oaspeții.
- Ți-am oferit prilejul să o faci, a răspuns Regina Neagră; cred că n-ai luat suficiente lecții de bune maniere.
- Bunele maniere nu se învață prin lecții, a obiectat Alice. Lecțiile te învață să rezolvi probleme de aritmetică și lucruri de genul ăsta.
- Știi să faci adunări? a întrebat Regina Albă. Cât fac unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu și cu unu?
- Nu știu, a răspuns Alice – am pierdut șirul.
- Nu știe să facă adunări, a intervenit Regina Neagră. La scăderi te pricepi? Cât fac opt fără nouă?
- Nu pot să scad nouă din opt, a răspuns Alice pe dată, dar...
- Nu știe să facă scăderi, a afirmat Regina Albă. La împărțiri te pricepi? Împarte o pâine la un cuțit – care-i rezultatul?
- Presupun... a început Alice, dar Regina Neagră i-a luat-o înainte.
- Pâine cu unt, desigur. Încearcă o altă scădere: Dacă iei un os de la un câine, ce rămâne?
- Alice a chibzuit înainte de a răspunde:
- Osul sigur nu rămâne, din moment ce-l iau – și nu rămâne nici câinele, pentru că vine după mine să mă muște – și, în mod sigur, nu rămân nici eu.
- Deci crezi că nu rămâne nimic? a întrebat Regina Neagră.
- Cred că ăsta-i răspunsul.
- Greșești, ca de obicei. Rămâne firea câinelui.
- Dar nu văd cum...
- Stai să-ți explic, i-a spus Regina Neagră. Câinele își pierde firea, nu-i așa?
- Probabil, a răspuns Alice prudentă.

– Și când câinele vine după tine, firea lui rămâne pe loc, a exclamat triumfător Regina.

Alice a răspuns cu gravitate:

– S-ar putea ca și el și firea să o ia pe drumuri diferite. Dar nu s-a putut împiedica să gândească în sinea ei: „Ce nonsensuri stupide discutăm!“

– Nu știe deloc să rezolve probleme, au declarat cele două Regine într-un glas.

– Dar dumneavoastră știți să rezolvați probleme? a întrebat Alice, întorcându-se brusc către Regina Albă, pentru că nu-i plăcea să fie criticată.

Regina a respirat iute și a închis ochii.

– Știi să fac adunări, dacă-mi lași timp, dar scăderi nu pot să fac sub nici un chip.

– Alfabetul îl cunoști, de bună seamă? a întrebat Regina Neagră.

– Fără îndoială, a răspuns Alice.

– Și eu îl cunosc, a murmurat Regina Albă, și o să-l spunem de multe ori împreună, draga mea. Am să-ți încredințez un secret: eu știu să citesc cuvinte de o singură literă. Nu-i un lucru extraordinar? Oricum, nu te descuraja. Cu timpul ai să înveți și tu.

La acest punct, a intervenit din nou Regina Neagră.

– La întrebări practice poți să răspunzi? Cum se face pâinea?

– Asta știu, a strigat Alice voioasă. Se ia făină...

– De unde se culege făina? Dintr-o grădină sau de pe gardurile vii?

– Făina nu se *culege*, a explicat Alice. Se *macină*.

– Din *maci*? a întrebat Regina Albă. Omiți atâtea explicații.

– Fă-i vânt la cap, răcorește-i-l, a intervenit Regina Neagră, îngrijorată. După atâta gândire, i s-or fi aprins creierii.

Și amândouă s-au apucat să-i facă vânt cu mănunchiuri de frunze, până ce Regina le-a rugat să înceteze pentru că îi deranjau pieptănătura.

– Acum și-a revenit, a declarat Regina Neagră. Limbi străine știi? Care-i cuvântul franțuzesc pentru Tra-la-la?

– Tra-la-la nu-i un cuvânt din limba noastră, a răspuns Alice cu gravitate.

– Și cine a spus că ar fi?

Alice a întrezărit de astă dată o cale de ieșire din impas:

– Dacă îmi spuneți cărei limbi îi aparține expresia „tra-la-la” vă spun și eu cum îi zice pe franțuzește, a exclamat triumfătoare.

Regina Neagră a adoptat o atitudine rigidă:

– O Regină nu face niciodată târguri.

„Aș prefera ca o Regină să nu pună niciodată întrebări”, a gândit Alice.

– Haideți să nu ne certăm, a intervenit Regina Albă. Răspunde-mi care-i cauza fulgerului?

– Cauza fulgerului, a răspuns Alice stăpână pe sine, pentru că era convinsă că știe, este tunetul. Ba nu, nu așa, s-a corectat în grabă, e exact pe dos.

– E prea târziu ca să te corectezi, a oprit-o Regina Neagră, un lucru odată spus rămâne spus și tu trebuie să suporti urmările.

– Ceea ce îmi aduce aminte, a reluat Regina Albă privind în jos, ba împreunându-și, ba desfăcându-și mâinile cu un gest nervos, da, îmi aduce aminte că am avut o furtună cumplită marțea trecută – sau într-una din grupul de zile de marți trecute.

Alice era din nou nedumerită.

– În țara noastră, a remarcat ea, nu avem grupuri de zile, fiecare zi e separată.

– Ceea ce înseamnă o slabă organizare, a ripostat Regina Neagră. *Aici*, avem câte două sau trei zile și nopți la un loc și uneori, iarna, avem și câte cinci nopți la un loc – pentru căldură, înțelegi?

– Cinci nopți de iarnă sunt mai calde decât una? a cutezat Alice să întrebe.

– De cinci ori mai calde.

– Dar, conform aceleiași reguli, ar trebui să fie de cinci ori mai reci.

– Așa și e, a confirmat Regina Neagră, de cinci ori mai calde și de cinci ori mai reci – așa cum sunt eu de cinci ori mai bogată decât tine și de cinci ori mai deșteaptă.

Alice a oftat și s-a resemnat. „Exact ca o ghicitoare fără răspuns“ și-a spus.

– Și Ouț Piticuț a văzut furtuna, a continuat Regina Albă, cu o voce înăbușită de parcă-și vorbea singură. A venit la ușă, cu un tirbușon în mână...

– Ce voia? a întrebat Regina Neagră.

– Spunea că dorește să intre, deoarece căuta un hipopotam. Dar, întâmplător, în dimineața aceea nu se găsea așa ceva în casa noastră.

– De obicei se găsește? a întrebat Alice uluită.

– Numai în zilele de joi, a răspuns Regina.

– Eu știu de ce a venit, a continuat Alice. Voia să pedepsească peștele pentru că...

Regina Albă a întrerupt-o.

– A fost o *asemenea* furtună cum nici nu poți gândi.

– „Niciodată nu poate gândi“, s-a amestecat în vorbă Regina Neagră.

– A smuls o parte din acoperiș, continuă Regina Albă, și o mare parte din tunet a intrat în casă și s-a învârtit prin cameră răsturnând mese și alte lucruri... și m-am speriat îngrozitor. Nu-mi aduceam aminte nici cum mă cheamă.

Alice și-a spus în gând: „Niciodată, în toiul unui accident, n-aș încerca să-mi aduc aminte cum mă cheamă. La ce-ar folosi?“ Dar nu și-a exprimat gândul cu glas tare, ca să nu o jignească pe sărmana Regină.

– O rog pe Majestatea Voastră să o scuze, a intervenit Regina Neagră, adresându-se lui Alice, luând mâna Reginei Albe în mâinile ei și mângâind-o tandru; are cele mai

bune intenții, a continuat ea, dar nu se poate împiedica să înșire fel de fel de aiureli.

Regina Albă s-a uitat cu sfială la Alice, care își dădea seama că *ar trebui* să spună un cuvânt cald, dar în clipa aceea nu-i venea nimic în minte.

– Nu a avut parte de o educație ca lumea, a urmat Regina Neagră, dar are o fire extraordinar de blândă. Dezmiard-o, mângâi-o pe cap și ai să vezi ce bucuroasă o să fie.

Dar Alice nu avea curaj să o facă.

– Arată-i puțină bunătate, pune-i părul pe moațe – și ai să vezi că faci minuni cu ea.

Regina Albă a suspinat adânc și și-a lăsat capul pe umărul lui Alice.

– Mi-e tare somn, a scâncit.

– E obosită, biata de ea, a observat Regina Neagră. Dezmiardă-i părul – împrumută-i boneta ta de noapte – cântă-i un cântec de leagăn.

– Nu am cu mine nici o bonetă de noapte și nu cunosc nici un cântec de leagăn, a răspuns Alice, care ar fi vrut să se supună.

– Atunci trebuie să-i cânt eu, a dedus Regina Neagră, și-a început:

Nani-nani pușor, în brațe la Alice

E după-amiază și e timp de vis,

Timp de somn – urmează, mare bal, se celebrează

Regina Neagră, Regina Albă, iar Alice le urmează.

– Și acum că știi cuvintele, a adăugat ea, lăsându-și capul pe celălalt umăr al lui Alice, cântă-mi-le și mie. M-a cuprins și pe mine somnul.

Un minut mai târziu, amândouă Reginele dormeau duse și sforăiau sonor.

– Ce să mă fac? a exclamat Alice perplexă, privind în jur, când unul dintre capetele regale, și în scurt timp și al doilea, i-au alunecat de pe umăr și i-au căzut cu greutate în poală.

– Nu cred că i s-a mai întâmplat vreodată cuiva așa ceva, adică să aibă grijă în același timp de două Regine adormite. Nu, așa ceva nu s-a mai întâmplat în întreaga Istorie a Angliei, pentru că niciodată nu a existat mai mult de o singură Regină. Hei, deșteptați-vă, poverilor! le-a strigat pe un ton enervat; dar singurul răspuns a fost un sforăit.

Sforăitul devenea tot mai distinct și începea să semene cu o melodie; până la urmă ar fi putut să-i compună chiar și cuvinte. Alice îl asculta atât de concentrată, încât atunci când cele două capete au dispărut brusc din poala ei, nu și-a dat seama.

Se afla în fața unei arcade pe care scria cu litere mari REGINA ALICE; de fiecare parte a arcului era câte un clopot; pe unul scria „Sonerie pentru Oaspeți“, pe celălalt „Sonerie pentru Servitori“.

„O să aștept până se termină melodia, și-a spus Alice, și pe urmă o să sun. Dar pe care clopot? s-a întrebat ea tot mai nedumerită. Nu sunt oaspete, și nu sunt nici servitor. Ar trebui să existe un clopot pe care să scrie „Regină“.

În clipa aceea ușa s-a întredeschis și o creatură cu un plisc lung a scos capul și a rostit:

– Închis... Deschiderea peste două săptămâni. După care ușa s-a trântit cu o bufnitură.

Alice a bătut și a sunat o bună bucată de timp, dar în zadar. În cele din urmă, un Broscoi foarte bătrân, care adăsta sub un copac, s-a ridicat și a țopăit încet până la ea: purta niște cizme uriașe și era îmbrăcat în galben strălucitor.

– Ce mai e acum? a întrebat Broscoiul într-o șoaptă răgușită.

Alice s-a întors spre el, gata să se repeadă în toți din jur.

– Unde e slujitorul care are misiunea să deschidă ușa? a început ea, furioasă.

– Care ușă? a întrebat Broscoiul.

Alice aproape că a bătut din picior, iritată de încetineala cu care își trăgăna Broscoiul răspunsurile.

– Ușa *asta*, bineînțeles.

Broscoiul s-a uitat preț de un minut la ușă, cu ochii lui mari, inexpresivi. Pe urmă s-a apropiat de ușă și a frecat-o ușor cu degetul mare, de parcă încerca să vadă dacă se ia vopseaua. După care s-a uitat la Alice.

– Să deschidă ușa? Dar ce-a întrebat?

Era atât de răgușit, încât Alice abia de-l putea auzi.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, i-a răspuns.

– Doar vorbesc englezește, nu? Sau ești surdă? Ce te-a întrebat?

– Nimic! a răspuns Alice enervată. Am bătut în ușă.

– N-ar fi trebuit să faci asta – n-ar fi trebuit – o jignește.

După care s-a apropiat de ușă și a lovit-o cu piciorul lui imens.

– Las-o în pace, a continuat Broscoiul, topăind înapoi la copacul sub care se odihnise. Las-o în pace și o să te lase și ea în pace pe tine.

În momentul acela ușa s-a deschis larg și s-a auzit dinăuntru o voce pițigăiată care cânta:

*În lumea din oglindă grăi Alice suverană:
„Am sceptrul în mână, am pe cap coroană,
Ființele din oglindă să vină toate la dineu,
Le așteptăm: Regina Neagră, Regina Albă și eu.”*

Și sute de voci i s-au alăturat în cor:

*Umpleți paharele, unul să nu fie gol
Stropiți pe masă, dați nasturii rostogol,
Muiati pisici în cafea, în ceai, șoricei
Aclamați Regina de treizeci de ori trei.*

După care a urmat o cacofonie de voci care aclamau, și Alice a simțit nevoia să-și spună: „De treizeci de ori trei fac nouăzeci. Mă întreb dacă cineva calculează.” Un minut mai târziu s-a lăsat din nou tăcerea, și apoi aceeași voce pițigăiată a cântat altă strofă:

*„Voi, făpturi din oglindă, veniți încoace“
Declamă Alice. „Mare cinste vi se face:
Cea mai înaltă onoare, să iei ceaiul, vezi bine,
Alături de Regina Neagră, de cea Albă și de mine.“*

Și din nou Corul:

*Terci și cerneală turnați în pahare
Orice-i bun de băut, până și vouă
Puneți nisip mult sirop, lână și vin
Aclamați Regina de nouăzeci ori nouă*

„De nouăzeci de ori nouă! a repetat Alice cu disperare.
Of, nu se mai poate! Ar trebui să intru de îndată.“

Zis și făcut. A intrat, și în momentul în care s-a ivit s-a lăsat o tăcere mormântală.

Alice a aruncat o privire neliniștită mesei din mijlocul sălii spațioase și a observat că erau vreo cincizeci de oaspeți de toate speciile: animale, păsări, ba chiar și niște flori.

„Mă bucur că au venit fără să aștepte să fie invitați, și-a spus ea. N-aș fi știut niciodată pe cine ar fi trebuit să invit.“

În capul mesei erau trei jilțuri: Regina Neagră și Regina Albă ocupaseră două dintre ele, dar jilțul din mijloc era gol. Alice s-a așezat în el, jenată de tăcerea care o înconjura, jinduind să audă pe cineva vorbind.

În cele din urmă s-a exprimat Regina Neagră:

– Ai pierdut supa și peștele. Aduceți carnea!

Și ospătarii au pus pe masă, în fața lui Alice, o pulpă de oaie. Alice a privit-o cu oarecare neliniște, pentru că niciodată până atunci nu tranșase o friptură.

– Pari cam stingheră, i-a spus Regina Neagră: dă-mi voie să te prezint acestei pulpe de oaie: Alice – Carnea de Oaie; Carnea de Oaie – Alice.

Pulpa de oaie s-a ridicat vertical în farfurie și i-a făcut o plecăciune lui Alice, și aceasta s-a înclinat la rândul ei, neștiind dacă trebuie să fie speriată sau amuzată.

– Îmi îngăduiți să vă ofer o felie? a întrebat, luând cuțitul în mână și uitându-se de la o Regină la cealaltă.

– Categorie nu! a răspuns Regina Neagră cu o voce hotărâtă; ar însemna să încalci eticheta dacă ai tăia din cineva căruia tocmai i-ai fost prezentată. Luați pulpa de pe masă!

Ospătarii au îndepărtat rapid platoul cu pulpa de oaie și au adus în locul ei o amplă prăjitură cu stafide.

– Vă rog, nu mă prezentați și prăjiturii, s-a grăbit Alice să ceară; ar însemna să nu mai avem nimic de mâncat. Pot să vă servesc din ea?

Dar Regina Neagră a privit-o îmbufnată și a mârâit:

– Prăjitura – Alice. Alice – Prăjitura. Luați de pe masă prăjitura!

Și ospătarii au îndepărtat-o atât de rapid, încât Alice nici n-a avut timp să-i răspundă la plecăciune.

Pe de altă parte, nu vedea pentru ce Regina Neagră ar trebui să fie singura care dă ordine; așadar, cu titlu de experiență, a strigat:

– Ospătar! Adu înapoi prăjitura!

Și prăjitura a reapărut, ca printr-o scamatorie. Era atât de mare, încât Alice s-a simțit intimidată în fața ei, așa cum se simțise și în fața pulpei de oaie; totuși, și-a biruit, cu efort, timiditatea, a tăiat o felie și i-a oferit-o Reginei Negre.

– Ce impertinență! a grăit Prăjitura. Mă întreb cum te-ai fi simțit tu, creatură, dacă s-ar fi tăiat o felie din tine?

Vorbea cu o voce groasă, untoasă, și Alice nu găsea nimic de răspuns; nu putea decât să stea locului cu gura căscată.

– Spune ceva, a intervenit Regina Neagră, e ridicol să lași întreaga conversație în seama bieteii Prăjiturii.

– Știți, astăzi am avut parte de atâtea poezii, toată lumea mi-a recitat, a început Alice ușor speriată de faptul că în clipa când deschidea ea gura se lăsa o tăcere deplină și toate privirile erau ațintite asupra ei; și vreau să subliniez un lucru curios: într-un fel sau altul, toate poemele se refereau la pești. Lumea de aici îndrăgește atât de mult peștii?

Se adresa Reginei Negre, al cărei răspuns o cam luase razna de la subiect.

– Cât despre pești, i-a răspuns Regina vorbind rar și solemn și apropiindu-și gura de urechea lui Alice, Majestatea Sa Regina Albă cunoaște o ghicitoare drăguță despre pești – tot în versuri. Vrei să ți-o recite?

– Majestatea Sa Neagră e foarte amabilă că a pomenit de acest lucru, a murmurat Regina Albă în cealaltă ureche a lui Alice, cu o voce ca un uguiu de porumbel. O să fie o încântare pentru mine – pot s-o spun?

– Vă rog, a răspuns Alice foarte politicoasă.

Regina Albă a râs fericită și a mângâiat-o pe Alice pe obraz. Apoi a început:

„Mai întâi peștele se prinde.

Asta-i ușor, îi poate prinde și un copil.“

„Dup-aceea, peștele se vinde.

Nici o problemă, pe două parale cumperi și-un kil.“

„Apoi fript peștele trebuie să fie!

Asta-i un fleac, e gata într-un minut.“

„Pe urmă îl pui în farfurie.“

Iată-l în farfurie, s-a și făcut!“

„Servește-l, cu pâinea și colacul!“

E prea lesne să pui o cină ca asta pe masă.“

„Acum trebuie luat capacul!

Ah, asta-i prea greu, curajul mă lasă!“

Fiindcă, uite, stă lipit –

Peștele la mijloc, pe sub capac nu găsești intrare:

Ce o fi mai ușor de făcut?

Să descoperi peștele, ori astă ghicitoare?

– Ia-ți un minut de gândire și pe urmă ghicește răspunsul, a sfătuit-o Regina Neagră pe Alice. Între timp, noi o să

bem în sănătatea ta. În sănătatea Reginei Alice! a strigat din fundul rărunchilor, și toți oaspeții au pornit să bea, dar în maniere foarte diferite: unii și-au pus paharele pe cap, răsturnate ca niște stingătoare, și sorbeau picăturile care li se prelingeau pe față; alții au culcat carafele și au băut vinul care se scurgea pe la marginile mesei – iar trei dintre ei (care păreau a fi canguri) s-au cățarat pe platoul cu friptură de oaie și au început să leorpăie sosul – „exact ca niște porci la troacă” a gândit Alice.

– Ar trebui să ții un discurs de mulțumire, i-a sugerat Regina Neagră, încruntându-se.

– Noi o să te sprijinim, i-a șoptit Regina Albă, când Alice, supusă, dar puțin speriată, s-a ridicat să vorbească.

– Vă mulțumesc foarte mult, i-a răspuns în șoaptă Reginei Albe, dar mă pot descurca și fără sprijin.

– Nu așa se procedează, i-a retezat vorba Regina Neagră cu hotărâre în glas.

Așa încât Alice a acceptat de bunăvoie să fie sprijinită. („Și mă presau atât de puternic, avea ea să povestească mai târziu, când i-a descris surorii ei istoria ospățului. Ziceai că sunt gata să mă strivească între ele.”)

Într-adevăr, a fost greu pentru ea să se mențină dreaptă în timp ce-și ținea discursul: cele două Regine o împingeau cu atâta putere de o parte și de alta, încât aproape că au ridicat-o pe sus.

– M-am ridicat ca să vă mulțumesc, a început Alice, și chiar se ridicase cu câțiva centimetri în timp ce vorbea – dar s-a ținut de marginea mesei și a reușit să rămână locului.

– Ai grijă! a strigat deodată Regina Albă, înșfăcând-o pe Alice de păr cu ambele mâini. Urmează să se întâmple ceva!

Și în clipa aceea (cum avea să povestească Alice mai târziu) s-au petrecut, într-adevăr, tot felul de lucruri. Lumânările s-au înălțat până în tavan, arătând ca niște trestii cu focuri de artificii în vârf... Fiecare sticlă de vin și-a ales câte două farfurii pe care și le-a fixat ca pe niște aripi, și astfel,

cu furculițe în chip de picioare, au început să se zbenguie în toate direcțiile („și chiar că arată ca niște păsări“ a gândit Alice, atât cât mai putea gândi în brambureala generală.)

În momentul acela a auzit un hohot de râs răgușit, care venea de lângă ea, și s-a întors să vadă ce se întâmplă cu Regina Albă, dar în locul ei în jilț se instalase pulpa de oaie.

– Aici sunt! a strigat o voce din castronul de supă, și Alice s-a întors din nou, la timp ca să vadă fața lată și blajină a Reginei Albe zâmbindu-i de pe marginea supierei, înainte de a se scufunda în supă.

Nu mai era nici un minut de pierdut. O parte din oaspeți zăceau în farfuriile de mâncare, iar polonicul mășșăluia fudul pe masă, îndreptându-se spre scaunul lui Alice și făcându-i acesteia semne nervoase să nu-i stea în drum.

– Nu mai pot răbda toate astea! a strigat ea, sărind în picioare și apucând cu ambele mâini fața de masă; o scutură zdravăn, farfuriile, felurile de mâncare, oaspeții și lumânările s-au prăvălit grămadă pe jos.

– Cât despre *tine*, a continuat Alice, întorcându-se furioasă spre Regina Neagră, pe care o considera capul tuturor răutăților – dar ia-o de unde nu-i: Regina se împuținase brusc, până ajunsese cât o păpușă micuță, și acum se găsea pe masă, rotindu-se în căutarea șalului care se târa în urma ei.

Oricând altă dată, Alice ar fi fost surprinsă de asemenea priveliște, dar *acum* era prea întărâtată ca să se mai poată mira de ceva.

– Cât despre *tine*, a repetat ea apucând micuța creatură care era gata să sară peste o sticlă ce aterizase pe masă, am să te scutur până ce ai să te prefaci într-o pisicuță, asta am să fac!

X

Scuturarea

În timp ce vorbea, a ridicat-o de pe masă și a scuturat-o cu toată puterea ei în față și în spate.

Regina Neagră nu a opus rezistență: doar că fața i s-a închircit și ochii i s-au lărgit: mari și verzi. Și în timp ce Alice o scutura, Regina devenea din ce în ce mai scundă... și mai grasuță... și mai moale... și mai rotundă... și...

XI

Deșteptarea

...și, într-adevăr, până la urmă, nu era decât o pisicuță.

XII

Cine a visat?

– Majestatea Voastră Neagră n-ar trebui să toarcă atât de zgomotos, a spus Alice, frecându-se la ochi și adresându-se pisicuței cu respect, dar și cu oarecare severitate. M-ai deșteptat dintr-un vis atât de frumos! Și tu, Kitty, ai fost alături de mine – în toată acea lume din Oglindă. Știi, draguțo?

O deprindere foarte stânjenitoare a pisicuțelor (Alice făcuse cândva această remarcă) este aceea că, orice le-ai spune, ele întotdeauna torc. „Ar fi bine să toarcă pentru „da“ și să miaune pentru „nu“, să se stabilească o regulă de genul ăsta, și atunci s-ar putea purta o conversație cu ele. Altfel, cum se poate discuta cu o persoană care *mereu* spune același și același lucru?“

În ocazia de față pisicuța nu făcea decât să toarcă – așadar, era cu neputință de ghicit dacă voia să spună „da“ sau „ba“.

Drept care Alice a căutat printre piesele de șah de pe masă până a dat peste Regina Neagră, după aceea s-a lăsat în genunchi pe covorașul din fața sobei și a așezat pisicuța și Regina față-n față.

– Ei, Kitty, a spus bătând din palme triumfător, mărturișește că te-ai transformat în *asta*!

(„Dar nici nu se uita la Regina, a observat Alice mai târziu, când i-a povestit surorii ei totul; ba mai mult, a întors

capul și s-a făcut că nici n-o vede; dar părea puțin rușinată, așa încât cred că ea *trebuie* să fi fost Regina Neagră.“)

– Stai ceva mai țănoșă, drăguțo, i-a strigat Alice cu un râs vesel. Și fă o plecăciune în timp ce te gândești la ce ai de... la ce ai de tors. Adu-ți aminte că în felul ăsta câștigi timp.

A ridicat pisicuța și a sărutat-o în cinstea faptului că fusese Regina Neagră.

– Fulg de Zăpadă, comoara mea, a continuat Alice privind peste umăr la Pisicuța Albă, care încă răbda stoic să i se facă toaleta, când o să termine Dinah treaba cu Majestatea Voastră Albă? Probabil că de asta arătai atât de șleampătă în visul meu – Dinah, tu știi că lingi și freci o Regină Albă? E o lipsă de respect din partea ta.

„Mă întreb în cine s-o fi prefăcut Dinah?“ a continuat Alice să flecărească, instalându-se confortabil cu un cot pe covoraș și cu bărbia în palmă pentru a putea urmări mai bine pisicuțele.

– Spune-mi, Dinah, tu erai Ouț Piticuț? Cred că da, oricum însă, nu te lăuda încă față de prietenii tăi, pentru că nu sunt sigură sută la sută. Apropo, Kitty, dacă într-adevăr m-ai însoțit în visul meu, un lucru cred că ți-a plăcut mult: mi s-a recitat o asemenea cantitate de poezie, și toate despre pești. Măine dimineață o să ai parte de o adevărată bucurie: în timp ce o să-ți iei micul dejun, eu o să-ți recit „Morsa și Dulgherul“; și după aceea, drăguțo, ai să te faci că ai mâncat stridii.

Și acum, Kitty, haide să vedem cine a visat toate astea?

E o întrebare serioasă, draga mea, și nu-ți mai linge atâta lăbuța aceea de parcă Dinah nu te-a spălat azi-dimineață. Vezi tu Kitty, trebuie să fi visat sau eu, sau Regele Negru. El a făcut parte, desigur, din visul meu – dar și eu am făcut parte din visul lui. Să fi fost visul Regelui Negru? Tu, Kitty, draga mea, ai fost soția lui, așadar trebuie să știi mai bine. Oh, Kitty, ajută-mă să mă lămuresc. Lăbuța aia a ta poate să mai aștepte.

Dar impertinenta pisicuță a pornit să-și lingă altă labă și
s-a făcut că nu a auzit întrebarea:

– Dar tu, cine crezi tu că a visat?

*O barcă sub un cer senin
Alunecând pe ape lin
Apus de soare, cristalin –*

*Și, cuibăriți, vreo trei copii
Ascultă basmul, cu ochii lor vii
Întreabă ce a urmat. „Și? ce?”*

*Cât e de-atunci, de la amurgul stins,
Cuvintele-au pălit – nu înadins,
Iulie s-a dus și azi a nins.*

*Dar stăruie în mintea mea
Alice, așa cum alerga
Sub cer, ca într-un vis, cândva.*

*Și azi se cuibăresc copii
S-asculte iar, cu ochii vii
Poveștile, aceleași, mii.*

*Ei stau aici, unde e Țara
Minunilor, se-adună seara
Și-ascultă, până trece vara.*

*Astfel plutesc pe râu deschis
Trec peste prag de Paradis
Când oare? Viața este vis.*

Colecțiile **Cotidianul**. LITERATURA | 54

Numai copiii pentru care orice e posibil și adulții dotați cu o inteligență peste medie se bucură în voie de cele două călătorii pe care le face Alice.

Țara Minunilor și *Țara din Oglindă* rămân inaccesibile spiritelor mediocre care nu vor putea ajunge niciodată cu adevărat acolo. Cei care se mulțumesc să rădă neîncrezător în timp ce încearcă să o urmeze pe Alice în aventurile ei fie că și-au uitat cu desăvârșire copilăria, ceea ce-i condamnă la o iremediabilă plictiseală, fie că s-au născut bătrâni și conformiști, încât se sperie și de propriile lor vise. În lumile inventate de Lewis Carroll descoperi fericirea intensă a vertijului, ca într-un montaigne-russe care sfidează chiar și legile imaginației.

EDITURA UNIVERS

ISBN: 978-1-60257-067-2

DISTRIBUIT NUMAI ÎMPREUNĂ CU ZIARUL COTIDIANUL. 2007

www.clubliteratura.ro